HELEN CARTER

Lacrimi de aur

Traducerea şi adaptarea
în limba română de:
FILOFTEIA ISCRU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Pamela Starbuck părea ieşită din paginile unei reviste de modă. Purta o rochie din mătase albă cu mâneci chimonou, încinsă în talie cu o curea din satin de culoare roşu-sângeriu şi o pălărie cu boruri largi, aşezată cu graţie pe părul ei castaniu-roşcat. Era o ţinută foarte elegantă, aşa cum remarcase şi Philip, deşi nu era omul care să facă uşor un compliment.

Dar pentru Pamela, rochia aceea era încărcată de nostalgie. Ea aparţinea unei case, unui loc şi unei vieţi care urma să ia sfârşit. Nimeni n-ar fi bănuit că aceasta fusese cumpărată de către mama ei în timp ce-şi petrecea luna de miere la Paris.

Pamela Starbuck nu şi-ar fi putut permite niciodată o asemenea toaletă scumpă, dar ţinea foarte mult să se îmbrace cu una special pentru a onora ultima recepţie de la White Acres şi hainele acelea atârnau acolo, în dulapul mamei sale, uitate cu multă vreme în urmă. Avusese însă norocul ca moda să se schimbe şi să fie din nou în vogă un stil vechi de ani de zile.

Recepţia era reuşită. Printre invitaţi domnea o atmosferă veselă şi relaxată şi aceştia păreau bucuroşi că se află acolo. Casa fusese împodobită cu ornamente şi nişte flori superbe pluteau pe apa albastră a piscinei. Îţi puteai imagina că toate acele artificii ascundeau o mulţime de spărturi şi de fisuri? De multă vreme familia Starbuck nu mai avea mijloacele materiale necesare pentru a repara instalaţiile defecte.

Un somptuos bufet suedez fusese aşezat de-a lungul piscinei. Nişte cupluri se plimbau pe pajişte şi orchestra de studenţi cânta muzică uşoară şi de dans.

Pamela umbla printre invitaţi, încercând să schimbe cu fiecare câteva cuvinte, dar fără să poarte însă o discuţie serioasă cu niciunul din ei.

Bernice Walden îi puse mâna pe braţ.

— Pamela dragă, clătitele sunt o nebunie! Cum se numeşte furnizorul tău? se interesă ea curioasă.

Pamela îi adresă un zâmbet misterios.

— E un secret de familie. Poate ţi-l voi dezvălui drept cadou de nuntă, în ziua în care te vei mărita cu Fred.

O bătu uşor pe umăr pe prietena ei şi se îndreptă spre ceilalţi invitaţi.

Bernice ar fi foarte mirată să descopere că în plic se afla numele Pamelei. Ea petrecuse, împreună cu sora ei, Suzy, în vârstă de şaptesprezece ani, o parte din noapte ca să pregătească acele clătite şi alte feluri de mâncare pe care toată lumea le înfuleca pe nerăsuflate. Angajase nişte ospătari pentru petrecere, dar nu-şi putuse permite să plătească serviciile unui furnizor.

— Pamela, trebuie să-ţi vorbesc între patru ochi.

Cel care i se adresase avea vreo treizeci de ani, dar după felul cum se comporta, părea să fie mult mai în vârstă. Era un bărbat frumos, cu tâmplele argintii şi era îmbrăcat într-un costum foarte elegant. Pe faţă avea o expresie supărată.

— Îmi pare rău, Philip, suspină ea. Nu-am timp acum. Poate după ce se va servi cafeaua.

Din nefericire, Philip Halston refuza să admită faptul că ea nu voia să se mărite cu el. Era proprietarul fermei vecine cu a lor şi se oferise s-o cumpere pe cea a familiei Starbuck, cu o singură condiţie: să se mărite cu el.

Dar mâine, va fi prea târziu. White Acres va fi scoasă la licitaţie. Casa pe care ea o iubise vreme de douăzeci şi cinci de ani şi pământul care aparţinuse familiei Starbuck de la mijlocul secolului al nouăsprezecelea, vor fi vândute unui străin. Această recepţie era una de rămas-bun.

— Pammie! S-a întâmplat o nenorocire! Nu mai avem gheaţă! Suzy avea părul de culoarea unei zile însorite. Ochii ei mari şi albaştri erau plini de groază la gândul că vor servi toate băuturile fără cuburi de gheaţă.

Pamelei îi veni să râdă, dar se abţinu. Şaptesprezece ani era o vârstă ingrată, era cam lipsită de simţul umorului.

— Vezi în frigiderul din boxă, îi spuse ea. Le-am pus acolo cu mâna mea.

— Tu te gândeşti la toate! exclamă Suzy, fericită. Ce bine că ai petele acelea roşietice pe nas! Altfel, oamenii ar putea să-şi închipuie că eşti perfectă!

Pamela zâmbi în timp ce o privea pe sora ei năpustindu-se în casă. Perfectă! Departe de ea aşa ceva! O femeie „perfectă” ar fi găsit o modalitate prin care să salveze patrimoniul familiei şi o gazdă „perfectă” s-ar ocupa în exclusivitate de invitaţii ei.

În loc de asta însă, ea urma să se depărteze de ei şi, peste câteva minute va mări cât mai mult distanţa dintre ea şi ei.

Pantofii ei delicaţi din piele se afundau în noroi la fiecare pas, dar tânăra continua să meargă. Trebuia să se caţere pe dealul care străjuia valea şi să stea câtva timp singură. Nu putea să se mai confrunte cu noile întrebări referitoare la viaţa agitată în care urma să fie aruncată… „Unde o să te duci, Pamela?” „Ce-o să faci?” Toată lumea voia să afle aceste lucruri despre care nici ea nu ştia mai nimic.

Urcă încet dealul până la fântâna clădită în vârful acestuia. Construită din pietre, aceasta se afla acolo de o veşnicie şi nu exista în ea nicio picătură de apă. Păcat că nu avea darul de a îndeplini dorinţe ale oamenilor.

Avusese intenţia să se aşeze acolo, în vârf, ca să se uite la casă şi poate chiar să plângă puţin. Dar primul lucru pe care-l văzu fu un bărbat care mergea pe malul râului şi, începând din acea clipă, uită de toate planurile ei. Nu era decât o siluetă care se profila pe covorul verde al preriei.

Pe măsură ce se apropia, distingea încet-încet trăsăturile şi expresia de pe faţa necunoscutului. Dintr-un motiv inexplicabil, se simţea fascinată, aproape hipnotizată. Cine era oare?

Urca şi el dealul, ca şi cum s-ar fi simţit atras de ea în mod irezistibil.

Era înalt de cel puţin un metru optzeci şi avea umerii foarte laţi. Era îmbrăcat în nişte blugi decoloraţi şi o cămaşă în carouri. Atunci când se află destul de aproape de ea, observă că nu se răsese de câteva zile, dar uită repede aceste detalii nesemnificative când îi întâlni privirea.

Ochii lui îi atraseră atenţia în mod deosebit. Erau de un albastru atât de limpede, încât îi luminau toată faţa.

— Te afli pe o proprietate privată, îi spuse ea.

— Da? spuse el indiferent, văzându-şi de drum.

Părul negru, ondulat şi ciufulit, îi cădea în şuviţe rebele pe frunte. Avea pielea bronzată. Pamela îşi spuse că probabil individul petrecuse multă vreme urmărindu-şi visele pe râu. Dar ochii lui…

Se întrebă cu mirare de ce nu era speriată de el. Avuseseră adesea loc incidente violente cu oameni care veneau de pe râu. Odată, tatăl ei fusese nevoit să-l ameninţe pe unul cu puşca. Majoritatea acestora erau căutători de aur care sperau să retrăiască frumoasele zile ale goanei după aur de acum un secol. Acum însă, nu-i era deloc teamă.

— Te-ai rătăcit? se interesă ea atunci când ajunse în dreptul ei.

— Acum nu mai am această senzaţie, spuse el simplu, cu o expresie admirativă în ochi.

Era un bărbat foarte atrăgător, cu o înfăţişare aspră. Se opri la câţiva paşi distanţă de ea. Pamela se sprijini cu coatele de ghizdurile fântânii şi-l privi şi ea la fel de interesată.

Tăcerea dintre ei se prelungi la nesfârşit, însă nu se simţea niciunul din ei stânjenit din cauza asta. Probabil că lui i se părea ciudat s-o întâlnească acolo, în vârful acelui deal, îmbrăcată atât de elegant, dar se vedea că era plăcut surprins.

— Ai făcut un jurământ? o întrebă el în cele din urmă, făcând semn spre fântână.

— E prea târziu să mai fac jurăminte, răspunse ea zâmbind cu tristeţe.

El întinse mâna spre frânghia de care era agăţată găleata ruginită.

— Nu e niciodată prea târziu… Spune-mi ce jurământ ai făcut şi eu ţi-l voi împlini.

Ea se uită îndelung la el şi izbucni în râs.

— Asta e o promisiune periculoasă! Dacă o să te forţez să te ţii de cuvânt…?

El dădu din umeri şi ochii începură să-i strălucească.

— Pune-mă totuşi la încercare…

Drept cine o lua individul acela? Situaţia era complet absurdă. Stătea acolo glumind cu un bărbat pe care nu-l văzuse în viaţa ei. Nu cumva visa? Nu era vorba despre o diversiune pe care o crease mintea ei ca să scape de problemele care o frământau?

Dar nu, omul acela nu avea nimic ireal. Era constituit din carne şi oase şi tânăra nu mai întâlnise niciodată vreun bărbat atât de viril.

Fu lovită de o pală de vânt şi Pamela ridică mâna ca să-şi ţină pălăria, fără însă să-l scape din ochi. Spusese: „Pune-mă la încercare…”

— Cred că nu îndrăznesc… răspunse ea în cele din urmă.

Dădu din umerii lui laţi şi-şi desfăcu palmele. Avea nişte mâini mari, cu degete lungi şi îngrijite. Mâini de artist, mâini de visător…

— Cine nu încearcă, nu câştigă nimic…

Ea zâmbi şi întoarse capul. Vântul agita vârfurile copacilor. Se uită la culmile munţilor acoperiţi de zăpadă, apoi privirea îi coborî în vale.

— Se pregăteşte o furtună? o întrebă el înfiorându-se uşor.

— Da, răspunse ea încet.

Dar el nu ridică ochii spre norii care se îngrămădeau deja pe cer şi ea înţelese că el vorbea despre un alt gen de furtună.

— Presimt că o să vină curând... continuă el.

Acesta era un mod ciudat prin care putea umple de mister nişte fraze foarte simple. Nu se simţea absolut deloc ameninţată de acel străin. Dimpotrivă, simţea un entuziasm şi o libertate total diferită de siguranţa care-i dominase viaţa până atunci. Niciodată nu realizase că putea să se simtă atât de minunat asumându-şi nişte riscuri.

Dar rămăsese aceeaşi Pamela Starbuck, tânăra prudentă şi responsabilă. Nu putea să renunţe total la caracteristicile personalităţii sale.

— Ce ai de gând să faci dacă se declanşează furtuna?

Bănuia că acesta ancorase pe malul mării şi avea barca legată la ţărm ceva mai încolo. O furtună s-ar fi putut dovedi periculoasă.

El îi zâmbi în modul cel mai sincer cu putinţă, dar răspunsul lui rămase la fel de misterios ca şi conversaţia de până atunci.

— Atunci când se va declanşa, o voi încăleca aşa cum aş face cu un cal nărăvaş... spuse el cu un aer plin de subînţelesuri. Dar tu?

Inima Pamelei bătea atât de tare, încât probabil el o auzea... Oare o considera îngrozitor de naivă? Ştia că era aşa, dar cu toate astea, n-avea impresia că îşi bătea joc de ea. Simţea în mod ciudat că putea avea încredere în acest necunoscut.

Ea îşi întoarse faţa în bătaia vântului şi închise ochii.

— Nu ştiu, şopti ea. Eu am fost întotdeauna apărată.

Nu era sigură de ceea ce spunea, dar acea frază părea să se potrivească în acel moment.

— O să te apăr eu.

Vocea lui caldă şi gravă vibră în trupul Pamelei, în timp ce el continuă:

— O să te apăr de fulgerul din ceruri şi o să îmblânzim împreună norii mari şi negri.

Era o adevărată nebunie să vorbeşti cu străinul acela! Şi totuşi, nu suna deloc fals. Poate avea nevoie de nebunia aceea în acel moment, pentru ultima noapte pe care o mai avea de petrecut la White Acres? Poate trebuia să fugă împreună cu bărbatul acela fascinant? El îi sugera asemenea imagini prin frazele lui misterioase. Dar ce va face dacă îi va propune să vină cu el pe râu? La gândul acesta, inima începu să-i bată mult mai repede în piept.

Putea să plece cu el, să scape de sentimentul de vinovăţie şi de grijile care o chinuiau. Se simţea în stare să lase totul baltă şi să nu privească în urmă.

Zâmbi uşor. Un pirat... O făcea să se gândească la un pirat, deşi era îmbrăcat ca un muncitor. Era convinsă că sub hainele lui jerpelite bătea o inimă la fel de pasionată şi sălbatică precum cea a unui corsar.

— Este a ta? o întrebă el arătând spre casa din vale.

Ea se întoarse şi-i urmări privirea, zâmbind. Cât de mult iubea acea casă cu minunatele ei coloane albe, care se înălţa mândră şi elegantă în lumina soarelui...

— Da, şopti ea.

— Eram sigur. E la fel de ruptă de realitate ca şi tine.

Ea izbucni din nou în râs. Ce ciudat era! Râsese de două ori la rând! Omul acela era probabil un magician. Nu mai râsese de zile, de săptămâni la rând, de când bătrânul domn Harding, consilierul financiar al familiei, îi spulberase orice speranţă, anunţând-o că era forţată să vândă White Acres ca să plătească impozitele restante.

Şi totuşi, putea să râdă de tot ce spunea acel pirat de apă dulce! Fie el era magician, fie ea era isterică...

— Dar e casa mea...

— Da, numai o persoană liberă şi independentă, indiferentă la capriciile modei poate să locuiască într-o asemenea casă. O persoană foarte ataşată de tradiţiile ei, o

individualistă.

— Aşa suntem noi, cei din familia Starbuck, îi răspunse ea ridicând bărbia cu mândrie.

În colţul gurii lui apăru un zâmbet.

— Lasă-mă să ghicesc… Primul Starbuck era un gentleman din Sud… Mă înşel cumva?

— Mă întreb ce te face să afirmi aşa ceva… îl ironiză ea. Oare arhitectura casei aminteşte de anumite plantaţii sudice?

El clătină din cap.

— S-ar putea.

Zâmbetul lui era larg şi cald, scoţându-i în evidenţă dinţii albi, care contrastau cu pielea bronzată.

— Dar prefer să cred că intuiţia mea înnăscută m-a făcut să trag această concluzie, continuă el.

Avea simţul umorului, vocea caldă, profundă, zâmbetul seducător şi ochii… vii, inteligenţi, senzuali, provocatori… Niciodată nu întâlnise un bărbat mai misterios şi într-un anumit sens mai înfricoşător ca el.

Se rezemă cu spatele de stâlpul care susţinea micul acoperiş din ţiglă roşie de deasupra fântânii şi închise ochii pentru câteva clipe. De ce oare nu fugea cu el? Era grozav de tentată…

Toată viaţa, Pamela nu făcuse nimic ieşit din comun. Îşi îndeplinise întotdeauna rolul său de fiică mai mare, de soră mai mare, de om pe care te puteai baza. Dar la ce-i folosise asta? Poate că venise în sfârşit timpul să aibă îndrăzneala de a face ceva nebunesc şi minunat în acelaşi timp. Dar nu… în adâncul sufletului ei, Pamela semăna foarte mult cu rochia pe care o purta: curată, decentă, de o eleganţă clasică, cu spirit de răspundere şi pe undeva inaccesibilă… Bărbaţii fuseseră adesea interesaţi de ea, dar niciunul nu se purtase cu ea atât de dezinvolt, ca şi cum ar fi cunoscut-o de mult timp, ca şi cum ar fi ştiut cine era şi ce-şi dorea de la viaţă… Deşi nici măcar ea nu ştia prea bine acest lucru.

Se sprijinise şi el de fântână lângă ea, cu braţele încrucişate la piept şi ea se uită la profilul lui impresionant, bărbia îndărătnică, nasul drept, sprâncenele negre şi mătăsoase.

— Ce senzaţie îţi produce faptul că ai crescut într-un conac sudist aterizat brusc în California goanei după aur? o întrebă el în şoaptă.

— Senzaţia unui uriaş amestec, spuse ea râzând. Moştenirea sudistă s-a risipit de multă vreme, din nefericire. De aproape o sută de ani…

— E o proprietate foarte frumoasă, şopti el ducând mâna streaşină la ochi pentru a privi în zare. Cum se numeşte?

— White Acres – Crinii albi. Benjamin Starbuck, străbunicul meu care a construit această casă, a botezat-o aşa după crinii care înfloreau în fiecare primăvară pe dealuri.

El clătină gânditor din cap.

— Văd că ai obiceiul să călăreşti, spuse el arătând spre o cărare care ducea spre dealurile ceva mai depărtate. Am dreptate?

Ea îi urmări privirea, amintindu-şi de copilăria ei, când îşi conducea calul de-a lungul acelei poteci ca să ajungă la colegii ei, să se ducă în oraş sau să meargă să se scalde în după-amiezile caniculare.

— Intuiţia ta proverbială te-a ajutat să ghiceşti din nou corect.

— Şi acolo? o întrebă el arătând cu degetul spre stejarul de pe păşune. Locul acela mi se pare ideal pentru a-şi da întâlnire îndrăgostiţii…

— Pentru un picnic? îi sugeră ea zâmbind.

— Da, o aprobă el întorcându-se spre ea. Şi… multe alte lucruri…

Tânăra simţi că roşeşte în obraji şi-i păru rău. Oare el credea că se întâlnea acolo cu iubiţii ei? Ei bine, se înşela. N-avusese niciodată chef să se vadă în acel loc cu vreun

bărbat, dar îşi putea imagina că îl vede pe acel străin în apropierea copacului, aşteptând-o cu nerăbdare sub crengile lui, pândindu-i sosirea şi inima începu să-i bată mai repede în piept.

— Eu am o teorie referitoare la femeile care au ochi negri că ai tăi, îi spuse el încet, în timp ce se apropia de ea.

— Da? Ce teorie?

El se afla atât de aproape, încât aproape putea să-l simtă, deşi n-o atingea. Cu toate astea, trupul ei părea să comunice cumva cu al lui. Ar fi dorit să întindă mâna şi să-i mângâie obrazul, să-i simtă pulsul în palmă, să-şi unească bătăile inimii… Dar nu îndrăznea.

Deodată, el îi scoase pălăria de pe cap şi părul ei negru îi căzu în cascadă pe umeri. Ea îşi lăsă capul pe spate şi-l privi în ochii lui de un albastru-intens, apoi obrazul şi curbura gâtului.

— Teoria mea spune că în anumite nopţi, când e lună plină, aceşti ochi au puterea de a citi în sufletul unui bărbat până la gândurile lui cele mai intime, de a-i ghici secretele, chiar şi cele neştiute de el.

Acum era atât de aproape de ea încât Pamela îi simţea răsuflarea pe obraz. Ar fi dorit să-şi ridice faţa spre răsuflarea lui, să închidă ochii şi să-l sărute… Dar nu îndrăznea.

— Ce părere ai despre teoria mea? o întrebă el.

— Nu ştiu ce să zic… îi răspunse ea aproape în şoaptă, evitându-i privirea.

Ea îşi imagină forţa braţelor lui musculoase care ar fi strâns-o de mijloc. Oare l-ar mângâia cu mâinile pe spate? Şi-ar încolăci braţele în jurul gâtului său?

— Atunci, va trebui s-o verific eu însumi, într-o noapte cu lună plină…

Îşi ţinea în continuare pălăria în mână.

— În noaptea asta va fi lună plină, spuse ea dintr-o răsuflare.

— Da… ştiu.

Privirea i se plimbă pe faţa ei şi-i studie trăsăturile cu lăcomie, ca un bărbat însetat de iubire, vibrând de o emoţie intensă. Acum, ar săruta-o, dacă ea i-ar oferi buzele, ar cuprinde-o cu braţele şi ar duce-o cu el…

Dar el nu era decât un străin, un bărbat venit de pe râu. Oare îşi pierduse minţile? Da, aşa era… Trebuia să pună capăt acelei discuţii.

— Am… am şi eu o teorie, începu ea, sperând că el nu va observa că îi tremură vocea. Se referă la bărbaţii cu părul negru şi ochii de culoarea safirului. În general, aceştia sunt de origine irlandeză şi sunt nişte adevăraţi seducători.

Reuşi să zâmbească şi se bucură să constate că vorbele ei avuseseră asupra lui efectul scontat.

— Intuiţia ta nu e chiar atât de rea, spuse el dându-se înapoi. O privi îndelung, apoi îi întinse mâna.

— Michael Donovan. Brusc, toată vraja se risipi.

— Pamela Starbuck, răspunse ea luându-i mâna. Trebuie să… să mă întorc la invitaţii mei.

El îi ţinea mâna strâns într-a lui, fără să spună nimic şi Pamela se simţi stânjenită.

— Vrei să vii până la mine acasă?… îndrăzni ea să-i propună.

— Nu, spuse el încet. Trebuie să plec şi eu. Vine cineva să te caute, adăugă el, făcându-i un semn cu capul.

Pamela se întoarse şi-l zări pe Philip traversând pajiştea cu paşi mari.

— Îţi urez fericire de lună plină! îi spuse Michael cu părere de rău în glas.

Îi duse apoi mâna la buze şi-i sărută vârfurile degetelor. După aceea îi dădu înapoi pălăria şi se întoarse să plece. Peste câteva secunde, cobora deja dealul, fluierând.

Pamela îl urmări cu privirea, apăsându-şi buzele pe degetele pe care le sărutase Michael. La fel ca un pirat, apăruse ca să-i ofere o clipă de vis şi acum se întorcea de

unde venise. De ce nu plecase oare cu el?

Capitolul 2

— Cine era?

Philip ajunse în spatele ei, cu răsuflarea aproape tăiată. Ea se întoarse spre el cu o privire absentă.

— A, era un pirat de râu…

— Poftim?

Din nefericire, Philip nu prea avea cine ştie ce imaginaţie. Scoase o batistă din buzunar şi-şi şterse fruntea umedă.

— Vrei să spui un vagabond… După ce intrăm în casă, o să chem poliţia.

— Nu, se grăbi să-i răspundă Pamela. N-are rost. E total inofensiv. Îl urmări cu privirea pe Michael Donovan, care ajunsese la marginea luminişului. Înainte să dispară în pădure, se întoarse spre ea. Pamela ridică mâna aproape cu timiditate şi-i făcu un mic semn de rămas-bun.

— De ce ai făcut asta? o întrebă Philip mirat. Îl cunoşti de undeva?

— Puţin… şopti ea zâmbindu-i, cuprinsă brusc de un elan de tandreţe faţă de el… Hai să mergem. Am stat deja prea mult timp departe de invitaţii mei.

— Pamela… începu el, punându-i cu blândeţe mâna pe braţ. Ştiu de ce ai venit aici. Ştiu şi cât eşti de tristă pentru că pierzi White Acres. Dar… ţi-am propus deja să te ajut să păstrezi acest domeniu. Tot ce ai de făcut e…

— Oh, Philip! Eşti foarte drăguţ… îl opri ea. Tu meriţi însă o soţie mai bună decât mine.

„O soţie care să te iubească, adăugă în sinea ei. Nu o femeie care refuză iubirea ta”. Se cunoşteau dintotdeauna, dar abia în urmă cu un an Philip îi propusese să se mărite cu el. Tânăra nu reuşea să ghicească ce motive avea, îndoindu-se că el simţea mai multă pasiune faţă de ea decât avea ea pentru el. Poate că încerca doar s-o ajute…

El se pregătea să protesteze, dar ea îl opri scuturând din cap.

— Să ne întoarcem acasă… Vreau să mă văd şi cu ceilalţi.

El se luă după ea fără prea multă tragere de inimă, în timp ce ea îşi expunea pletele negre şi lungi în bătaia vântului. Se simţea fericită, liberă…

— Michael Donovan, şopti ea. Dacă te voi mai revedea vreodată, o să trebuiască să-ţi mulţumesc…

***

Din nefericire, buna ei dispoziţie nu dură toată ziua. Nimic nu-i putea alina durerea provocată de semnarea actelor prin care White Acres urma să fie pusă în vânzare.

Măcar se va bucura de o noapte bună de somn. Visele îi fură însă bântuite de poveşti cu piraţi. Nu şi le putu aminti când se trezi, dar păstra în memorie imaginea bărbatului care i le inspirase. Michael Donovan. Oare chiar îl întâlnise? Lenevi în pat mai mult decât de obicei, gândindu-se la vocea, ochii şi mişcările lui… Niciun alt bărbat nu mai lăsase o asemenea amprentă în mintea ei. Îi era de-ajuns să închidă ochii ca să revadă silueta lui atletică profilându-se în soare, părul lui negru ca abanosul, ochii albaştri şi zâmbetul lui cald. Un zâmbet care o mai înfiora şi acum.

Se ridică din pat cu părere de rău pentru a se confrunta cu cea mai tristă zi din viaţa ei. Aceasta începu cu o ceartă cu Suzy care ar fi putut fi evitată, dacă ar fi binevoit să-i ofere mai multe explicaţii. Ea mizase însă prea mult pe maturitatea surorii mai mici, care era departe de a o fi dobândit. Şi, deşi Suzy era la curent cu motivele recepţiei, refuzase să creadă că aşa stăteau lucrurile.

— Nu e adevărat… şopti ea. Nu poţi să accepţi aşa ceva.

— Tare mi-e teamă că n-am de ales.

Stăteau amândouă aşezate la masa din bucătărie, în faţa farfuriilor cu micul dejun. Soarele dimineţii scălda toată încăperea în lumină prin ochiurile de ferestre întredeschise.

— Dar avem nişte economii, protestă Suzy cu ochii

strălucind de lacrimi. N-am mai fost la restaurant de o lună şi am muncit toată vara în magazinul lui Barbi…

— Ştiu…

Pamela o luă de mână pe sora ei.

— …Dar banii pe care i-am pus deoparte sunt departe de miile de dolari de care avem nevoie ca să ne plătim impozitele. Ochii lui Suzy se aburiră de lacrimi.

— A fost greşeala tatălui nostru, nu a noastră. De ce ni se cere nouă această sumă de bani?

— Au voie… îi răspunse Pamela dând din umeri. Şi au s-o facă.

— Credeam… speram că tu o să-i poţi împiedica.

Pamelei îi veni s-o ia la goană şi să se ascundă sub pătură, dar reuşi totuşi să afişeze un zâmbet fals.

— Trebuie să înţelegi totuşi că nu sunt atât de perfectă pe cât mă crezi tu.

— Ai fi, dacă te-ai mărita cu Philip, răspunse Suzy. Pamela oftă adânc.

— Suzy… Ştii foarte bine că aşa ceva e imposibil.

— Dar de ce? exclamă brusc Suzy. Ce-i reproşezi? Pamela se ridică încet în picioare şi se apropie de fereastră:

— Avusesem impresia că la vârsta ta oamenii mai cred în dragoste… spuse ea cu tristeţe în glas.

— Oh, dragostea… Oricum tu eşti prea bătrână pentru aşa ceva, îi spuse în faţă Suzy, cu toată impertinenţa celor şaptesprezece ani ai săi.

Pamela nu se putu abţine şi izbucni în râs.

— Cum sunt? o întrebă ea întorcându-se spre Suzy care avu bunul-simţ să roşească uşor.

— Ştii foarte bine ce vreau să spun… Atunci când o femeie ajunge la douăzeci şi cinci de ani, a sosit vremea să se gândească la viitorul ei. Nu-şi mai poate permite să aştepte să se îndrăgostească de primul venit…

Primul venit! Când auzi aceste cuvinte, în mintea Pamelei apăru imaginea lui Michael Donovan…

***

Domnul Harding sosi la ora stabilită. Fie vară, fie iarnă, acesta purta acelaşi costum negru din trei piese şi pe cât îşi amintea ea, nu întârziase niciodată nici măcar un minut. În timp ce-i prezenta actele unul câte unul la semnat, el o asigură că White Acres îşi va găsi cu uşurinţă un cumpărător.

— Ar trebui ca în câteva zile să te trezeşti deja cu câţiva clienţi. Agenţiile îşi vor face curând apariţia, dar oricum am să te anunţ.

Casa urma să fie scotocită de nişte străini, care vor tropăi pe podelele pe care străbunica ei le ceruise cu grijă, vor atinge perdelele pe care mama ei le comandase în Spania şi se vor sprijini de balustrada în care Suzy îşi spărsese un dinte când avea doi ani... Sufletul Pamelei se revoltă la acest gând, dar reuşi să-l conducă pe domnul Harding cu calm până la uşă.

Brusc, fu cuprinsă de panică şi se uită fix la telefon vreme de o secundă. Un singur cuvânt dacă-i spunea lui Philip casa ar fi fost salvată, dar ar fi trebuit să plătească pentru asta până în ultima zi a vieţii sale.

Era convinsă că Philip ar fi un soţ atent, dar cu toate acestea n-ar fi putut niciodată să-l iubească.

„Prea bătrână pentru iubire”...Pamela se aşează în faţa oglinzii de pe coridor şi-şi privi gânditoare imaginea reflectată în ea. Era încă frumoasă, dar avea în ochi atâta tristeţe...! Oare fusese tânără măcar o singură zi în viaţa ei?

Avusese o copilărie frumoasă, fiind înconjurată de părinţi iubitori. Chiar dacă ar fi înţeles atunci că tatăl ei îşi pierdea banii la cărţi, nu l-ar fi iubit mai puţin.

Îşi făcuse studiile în statul Oregon. Mama ei murise pe când era în ultimul an la drept, dar în ciuda tristeţii pe care

o simţea, îşi luase diploma şi acceptase un post la Sacramento, ca asistentă a unui senator. Această slujbă devenise din ce în ce mai stresantă, şi în cele din urmă nu mai reuşise să meargă decât foarte rar acasă, ceea ce-l silise pe tatăl ei s-o crească pe Suzy singur.

Se simţea extrem de vinovată atunci când îşi aducea aminte de purtarea ei. Dacă s-ar fi dus acasă mai des, poate că ar fi…

În urmă cu aproape un an, Suzy o sunase cu o voce isterică şi o anunţase că tatăl lor se sinucisese, împuşcându-se cu un pistol.

Ea îşi dăduse demisia din postul de la Sacramento şi rămăsese din nou la White Acres, în timp ce Suzy îşi continuase studiile. Dar în curând plicurile purtând anteturi oficiale se îngrămădiră în biroul ei. Creditorii îşi cereau drepturile. În disperare de cauză, apelă la domnul Harding, pe care tatăl ei refuzând să mai lase pe cineva să se ocupe de averea familiei pe care în schimb o juca în mod nesăbuit în cazinouri, îl concediase.

Domnul Harding se chinuise luni în şir să găsească o soluţie acelei situaţii catastrofale, dar în zadar. După un an, fură nevoiţi să recunoască un lucru evident: White Acres trebuia vândut pentru a achita datoriile uriaşe care nu puteau fi acoperite altfel.

Întârziaseră scadenţa cât mai mult posibil, dar acum când Suzy terminase liceul, erau libere să părăsească zona. Inevitabilul nu mai putea fi amânat.

Fu smulsă din gânduri de ţârâitul strident al telefonului.

— Pamela, draga mea… spuse Bernice, îngrijorată. S-a terminat totul? Ai semnat actele de vânzare pentru casa bietei tale mame către acel pază-rea?

Bernice avusese întotdeauna o înclinaţie specială pentru dramă. În ciuda proastei dispoziţii pe care o simţea, Pamela zâmbi când auzi tonul plângăcios al prietenei sale.

— Domnul Harding nu e chiar atât de înfiorător cum crezi

tu. Cine te-ar auzi, şi-ar închipui că acesta m-a legat de şina de cale ferată şi...

— Nu m-aş mira, oftă exagerat de lung Bernice. Nu reuşesc să-mi imaginez că White Acres poate să fie a unor străini... Valea aceea nu va mai fi aceeaşi fără tine...

— Totul e schimbător, Bernice. Asta e una din lecţiile cele mai dure ale vieţii pe care mai devreme sau mai târziu o învăţăm cu toţii.

— Măi, măi, ai devenit şi filosoafă pe deasupra. De fapt te-am sunat numai să te avertizez să nu accepţi prima ofertă pe care o vei primi. Mai gândeşte-te şi ţine-mă la curent cu evenimentele. Eşti de acord?

Pamela ezită, devenind bănuitoare.

— De ce?

— Nu pune întrebări şi fă cum ţi-am spus. Îmi promiţi?

— Sper că n-are nicio legătură cu Philip.

— Ăă... şi de ce nu? El merită cu prisosinţă să-ţi schimbi părerea...

Niciunul din prietenii ei nu înţelegea refuzul ei de a se mărita cu Philip. El era cel mai bogat proprietar de pământ din vale şi cel mai respectat. Iar ea avea tupeul să facă nazuri!

— Poate că nu e bărbatul cel mai arătos din lume, dar măcar vei şti pe unde îşi petrece nopţile. Şi crede-mă, asta e cel mai important!

Bernice cunoscuse deja decepţiile căsniciei. Divorţase de un soţ care o lăsa singură uneori şi câteva zile la rând. Acum trăia cu Fred Parsons, un fermier liniştit, care era mai degrabă adeptul raţiunii decât al pasiunii.

După ce închise telefonul, Pamela se plimbă, căzută pe gânduri, prin grădină. Ştia ce o atrăgea şi încerca să opună rezistenţă. Aproape inconştient, însă, începu să meargă din ce în ce mai repede spre dealul care servise cu mult timp în urmă familiei drept cimitir. Rămăşiţele pământeşti fuseseră deja duse în cimitirul comunal, dar vechile pietre albe de la

căpătâiul lor rămăseseră pe loc. Pamela dădu încet la o parte buruienile care le acopereau şi mângâie inscripţiile cu mâna tremurândă. „Sarah Winston Starbuck, 1875 – 1932”, „Ishmael Grant Starbuck, 1835 – 1899”, „Merrick Went-Worth Starbuck, 1845 – 1863”.

Întreaga istorie a familiei sale se afla acolo. Aceştia erau pionierii care străbătuseră uriaşele câmpii ale Americii în nişte căruţe hodorogite, în căutarea aurului şi a unei vieţi mai bune... Un soldat care murise ca urmare a rănilor primite în Războiul Civil. O mamă care murise la naştere. Un preot, un fermier... Sângele lor îi curgea prin vene. Speranţele lor trăiau prin ea. Cum putea să-i părăsească în felul acela?

Ochii i se aburiră de lacrimi şi nu încercă să se abţină. Plânse îndelung, fără nicio ruşine, exprimându-şi în felul acesta liber neliniştea şi sperând că acele lacrimi care i se prelingeau pe obraji vor lua cu ele ruşinea şi sentimentul de vinovăţie de care se simţea copleşită.

Dar atunci când în cele din urmă lacrimile îi secară, se simţea doar epuizată şi cu sufletul gol. Se întoarse încet în casă şi-şi stropi faţa cu apă rece. Imaginea ei din oglindă nu arăta prea bine. Avea obrajii scofâlciţi, ochii strălucitori păreau cuprinşi de febră şi nişte cearcăne vinete îi apărură pe pielea fină. Şi când se gândea că tatăl ei o botezase odată „Merişor”, datorită obrajilor ei rotunzi şi roşii...

„Merişor”... Da, pe vremea aceea numele i se potrivea. Râdea tot timpul, se juca, dansa... Oare de cât timp nu mai râsese cu adevărat? Singura ocazie pe care şi-o amintea era aceea din ziua anterioară, când era cu Michael Donovan.

Când ajunse în camera ei, se sprijini de canatul ferestrei şi inima i se strânse din nou când văzu hotarele acelea nesfârşite de păşune verde, arţarii şi livezile înflorite.

Se întoarse cu gândul la Michael Donovan. Numai amintirea lui putea s-o facă să mai prindă puţin curaj.

Deodată, începu să se dezbrace grăbită; îşi puse nişte pantaloni din bumbac alb, o bluză galben-deschis şi o pereche de adidaşi, apoi îşi făcu din păr două cozi pe care şi le prinse în vârful capului.

Râul se afla la vreo cinci sute de metri de casă. Îl auzea adesea vuind în nopţile de primăvară, când era plin de zăpada care se prăvălea la vale pe versanţii muntelui. Astăzi, îl asculta în timp ce străbătea câmpul a cărui iarbă era încă acoperită de roua care-i uda picioarele. Se îndreptă spre sălciile care îşi înmuiau frunzele în apă şi trecu prin dreptul grajdurilor, care acum erau goale.

Nu mai venise aici de aproape un an. Apa sălta peste pietricelele din albia râului, exact aşa cum îşi aducea aminte din copilărie. Îşi mai amintea şi faptul că era îngheţată bocnă, mai ales în perioada aceea a anului, când se topeau zăpezile.

Acel râu ducea cu el încet secretul lui către mare. Şerpuind printre prăpăstiile din granit ale muntelui, el căra adesea la vale pepite de aur. Şi tocmai acest lucru îi fascinase pe indieni, îi atrăsese pe spanioli, îi vrăjise pe pionierii „goanei după aur” şi din când în când, ademenise şi câte un căutător solitar.

Pamela dădu ocol unui stejar uriaş şi se îndreptă spre mica plajă de nisip care servise dintotdeauna proprietarilor drept loc de campare. Ştia foarte bine motivul pentru care se ducea acolo, dar nu voia să se gândească prea mult la asta. Michael Donovan o înviorase cu o zi în urmă şi simţea o nevoie imperioasă de a simţi din nou acel sentiment.

Dar pe malul râpos nu era niciun cort. Nu era decât plaja pe care adia o briză uşoară. Pamela era teribil de dezamăgită. Era atât de sigură…

Oare deja plecase? Sau nu-şi întinsese niciodată cortul aici? Oricum, nu se găsea acolo şi speranţele i se risipiră brusc. Ce fel de speranţe? Habar n-avea. Dar el îi promisese să-i respecte dorinţele, nu-i aşa? Atunci, de ce o părăsise?

Tunând şi fulgerând împotriva lui, luă de jos o piatră plată şi rotundă, o aruncă în apă în stilul „scara măgarului”, apoi se hotărî să se întoarcă acasă pe şosea şi nu străbătând din nou câmpul.

În definitiv, cine era individul? Doar un vagabond, aşa cum spusese Philip, şi avusese dreptate. Michael Donovan o văzuse îmbrăcată complet în alb pe deal şi fusese curios. Atât şi nimic mai mult. De ce sperase că va urma ceva după acea întâlnire absolut întâmplătoare? Simţea că îşi pierde minţile.

Până la urmă, era mai bine că el nu era acolo. Ce-ar fi crezut despre ea? Că va fi de-ajuns să-i şoptească vorbe frumoase ca ea să-l urmeze ca un căţeluş rătăcit? Nu, serios, era mai bine aşa.

Crezuse că poate scăpa pe moment de problemele ei, dar nu-i mai rămăsese decât să se confrunte cu ele singură, ca un om matur ce era.

Când ajunse în locul în care râul se transforma într-o deltă îngustă formată din aluviuni, începu să urce pe panta invadată de tufişuri, când îi atrase atenţia un clipocit. Privi peste umăr şi-l văzu.

Se opri cu răsuflarea aproape tăiată ca să se uite fascinată la el. Instalase o sită care să reţină pietrele şi noroiul adus de ape şi le cerceta cu atenţie ca să găsească aur.

Nu putea să vadă prea bine printre crengile copacilor. Atentă să nu facă niciun zgomot, urcă pe pantă încă vreo câţiva metri şi îngenunche lângă un pin de unde putea să-l studieze în voie.

Consideră deodată foarte important ca el să nu-şi dea seama că venise după el, deoarece Michael Donovan i se părea dintr-odată periculos. Îşi scosese cămaşa ca să nu-l incomodeze la mişcări şi stătea aplecat peste sită. Muşchii lui puternici se încordau pe spatele bronzat şi umerii laţi se mişcau în mod regulat şi hipnotic. Pamela nu-şi putea

desprinde privirea de el.

Şoldurile înguste erau strânse în nişte blugi mulaţi şi trupul lui zvelt şi puternic radia o forţă care o impresionă din cale-afară.

Se rezemă de trunchiul unui copac şi încercă în zadar să se calmeze. Ce se întâmpla cu ea atunci când îl privea pe acest bărbat care stârnea în ea nişte senzaţii extrem de plăcute? Da, calificativul cel mai potrivit pentru Michael Donovan era acela de „periculos”. Mult prea periculos pentru ea... Nemaiputându-se stăpâni, se aplecă din nou să-l studieze.

Michael se ridicase puţin şi părea că se uită în direcţia ei. Ea nu îndrăznea să facă nicio mişcare, tâmplele i se zbăteau, simţindu-se prizoniera acelei priviri precum o căprioară încolţită. Dar el lăsă din nou capul în jos şi se întoarse la treaba lui. Pamela oftă uşurată. N-o văzuse.

Teama de a nu fi descoperită îi dădu aripi şi tocmai se pregătea s-o şteargă pe drumul care ducea spre şosea, când fu oprită de un zgomot, respectiv un bâzâit care venea de pe râu, din amonte.

Era un zgomot de motor. Se ascunse din nou după tufişuri şi încercă să-şi dea seama de unde venea zgomotul. În cele din urmă ridică ochii şi zări un elicopter care cobora încet pe suprafaţa apei.

Un elicopter!... Până atunci, nu mai văzuse aşa ceva pe meleagurile acelea. Se uită la el mirată, în timp ce acesta părea să caute ceva anume. Deodată se opri, cu palele bătând ca aripile unei insecte disperate, provocând o adevărată tornadă în pădure. Pamela îşi ascunse faţa în palme ca să se apere de crengile care ameninţau să-i zgârie obrajii, dar spionă printre degetele răsfirate scena care se desfăşura la câţiva metri mai jos de ea.

Prin uşa deschisă a aparatului de zbor cineva aruncă o scară din frânghie şi, uluită, Pamela văzu că Michael se agaţă de ea. Îşi pusese cămaşa pe el şi sacoşa o ducea în

spate. Îi veni să strige, să-l cheme, dar niciun sunet nu ieşi de pe buzele ei. Oricum, vacarmul era de-a dreptul asurzitor.

Se ridică, ameţită. El pleca… I se puse un nod în gât, însă în acelaşi timp era stăpânită de un sentiment de exaltare, de aventură. Michael ajunsese acum în habitaclul aparatului şi ridica scara în urma lui…

Elicopterul îşi luă zborul spre norii care se îngrămădeau la orizont…

El plecase… Pamela ieşi în cele din urmă din tufiş şi-şi continuă încet drumul spre casă.

Era evident că Michael era diferit de toţi bărbaţii pe care-i întâlnise până atunci… Era… „special”. Emana din făptura lui un fel de aură vrăjită care se accentuase după ce-l văzuse că dispare în văzduh. Ca un spiriduş bun. Zâmbi şi culese de pe drum un clopoţel, pe care şi-l anină la butoniera bluzei.

Se întorcea să se confrunte cu un viitor disperat şi nesigur. Oare Michael ar putea s-o salveze? Sigur că nu! Nici el şi nici altcineva nu putea. Cu toate astea, o voce din adâncul sufletului îi şoptea că probabil el ar fi putut să facă ceva. Dar plecase…

Capitolul 3

— De ce nu te duci la petrecerea pe care o dă Philip? spuse Suzy nervoasă, cu braţele pline de buruienile pe care le smulsese din grădină. Ţi-ai făcut destule griji pentru White Acres. O să-ţi prindă foarte bine să ieşi şi tu din casă şi să te distrezi puţin.

Pamela se lăsă pe spătarul scaunului de grădină şi oftă plictisită. Îşi petrecuseră după-amiaza făcând curăţenie în curtea casei lor.

— N-am fost invitată în mod oficial, spuse Pamela. De fapt, am impresia că Philip nu ţine în mod deosebit să vin şi eu.

Pe buze îi înflori un zâmbet.

— Poate se va afla în compania unei alte fete, sugeră ea.

Suzy aruncă braţul de buruieni pe grămăjoara de gunoi şi izbucni în râs.

— Asta v-ar prinde bine la amândoi, observă ea în timp ce-şi scotea mănuşile de cauciuc, şi ar mai înviora relaţiile dintre voi. Vă purtaţi ca amanţii din epoca reginei Victoria, care îşi aruncau ocheade din spatele evantaielor.

Cuvântul „amant” îi aduse în memorie Pamelei un chip la care nu se mai gândise de câteva săptămâni, respectiv cel al lui Michael Donovan.

Oare ce se mai întâmplase cu el? se întrebă ea. La începutul verii, îi acaparase aproape permanent gândurile, în timp ce ea şi sora ei se luptau cu nişte dificultăţi uriaşe. Şi-l imaginase ca pe un salvator care s-ar fi oferit să le ajute să-şi rezolve problemele din acea perioadă.

Ce proastă fusese! îl întâlnise într-o zi pe dealul bătut de vânt şi amintirea lui n-o părăsise pe tot parcursul lunilor care urmaseră. Îşi reproşase de nenumărate ori că trăia din himerele pe care şi le crease în jurul acelui bărbat, dar o parte rebelă a minţii ei se agăţase de imaginea de amant tandru şi puternic al viselor ei.

Ea se uită insistent la Suzy.

— Nu suntem amanţi, îi spuse ea surorii ei, şi nu vom fi niciodată.

— Ştiu, ştiu… răspunse Suzy, scuturându-şi părul lung şi auriu.

Acum când White Acres a fost vândut, chiar nu mai are nicio importanţă…

Părăsiseră căminul familiei lor pe la mijlocul verii, cu ochii plini de lacrimi. Pământul fusese cumpărat de o companie care se numea „Miracle Development” şi Pamela nu îndrăznea să se gândească ce intenţionau aceştia să construiască pe terenul lor.

Se interesase la domnul Harding dacă nu era posibil să treacă în contractul de vânzare o clauză care să stipuleze interdicţia de a se construi locuinţe. El îi răspunsese cu tristeţe că nu putea face aşa ceva.

De când plecaseră, Pamela evita să treacă prin faţa proprietăţii lor. Prefera să nu ştie ce se urzea în această direcţie. Avea nevoie de timp ca să se adapteze la noua lor viaţă.

Ea şi cu Suzy reuşiseră totuşi să achite datoriile tatălui lor şi să cumpere un mic magazin şi apartamentul de deasupra acestuia. Aveau de gând să vândă obiecte de artizanat local, încercând să renoveze treptat clădirea.

De fapt, Pamela trebuia să recunoască faptul că simţea o oarecare satisfacţie referitor la noul lor mod de viaţă. Totuşi, când se gândea la păşunile verzi de la White Acres, i se punea un nod în gât şi i se strângea inima de tristeţe.

Dar Suzy avea dreptate, epoca de la White Acres trecuse de mult şi ele trebuia să privească spre viitor.

— Poate o să mă duc totuşi la petrecerea aceea, spuse până la urmă, închizând ochii. A sosit vremea să fac tuturor cunoscut faptul că sunt gata să mă întorc în lumea oamenilor vii. De altfel, asta îmi va permite să vorbesc despre magazinul nostru şi să atrag astfel eventuali clienţi.

— N-ar fi mai bine să aştepţi până terminăm de amenajat?

Ca şi Pamelei, şi ei îi făcuse o mare plăcere să renoveze magazinul.

— Vreau ca totul să fie perfect şi o să sărbătorim inaugurarea cu mare fast. Ce părere ai? continuă Suzy.

— E o idee foarte bună, aprobă Pamela.

Ridică ochii spre munţii cu vârfurile înroşite de soarele care apunea.

— Vrei să vii şi tu cu mine? o întrebă ea, trezindu-se din reverie.

— La petrecere?

— Nu, la grădina zoologică, glumi Pamela.

Suzy nu se supără că sora ei râdea de ea cu delicateţe.

— Aşadar, chiar te-ai hotărât? E nemaipomenit! Atunci, o să vin cu tine! răspunse vesel Suzy.

— Bine. Cred că va fi şi Bernice acolo, ca de altfel toţi oamenii pe care îi cunoaştem.

Dar Pamela se încruntă brusc, părând să-şi fi amintit ceva.

— Am impresia însă că Philip a părut uşurat atunci când i-am spus că îmi va fi imposibil să vin.

Suzy dădu din umeri.

— Îţi faci griji degeaba! Dimpotrivă, eu cred că va fi nespus de bucuros să te vadă.

— Poate ar trebui să-l sun şi să-l anunţ că m-am răzgândit şi că vin însoţită de tine, sugeră Pamela.

— Nu! Fă-i o surpriză! insistă Suzy. Aşa va fi mult mai distractiv!

***

Abia mai târziu îşi dădu Pamela seama că greşise ascultând sfaturile unei adolescente şi că ar fi trebuit să asculte glasul intuiţiei sale. Într-adevăr, Philip nu păru deloc

„nespus de bucuros” când apăru dinaintea lui. Ca şi ceilalţi cunoscuţi de altfel, care se uitau la ea cu un aer uluit. Dar senzaţia neplăcută se mai şterse atunci când fu copleşită de vârtejul saluturilor lor.

— Pamela, scumpa mea, exclamă Philip surprins, în timp ce-i venea în întâmpinare. Mă bucur foarte mult că ai putut veni.

Aruncă o privire în jurul lui, părând derutat, şi se adresă primei persoane care trecu prin faţa lor.

— Vă mai aduceţi aminte de Pamela Starbuck? o prezentă el. Pamela purta o rochie de mătase foarte şic, de culoarea caisei, pe care evitase s-o îmbrace în seara aceea, de teamă să nu fie prea elegantă. Dar se linişti când se uită la cei din jurul ei: era în ton cu ceilalţi invitaţi. Oamenii pe care-i vedea de obicei îmbrăcaţi în blugi, salopete şi cizme de cowboy, făcuseră un efort deosebit pentru petrecerea aceea. Se întrebă râzând în sinea ei, pe cine voiau toţi să impresioneze, împopoţonaţi cu cele mai bune straie ale lor…

— Mă bucur să vă văd, şopti ea pentru a suta oară.

Îi fură prezentate multe figuri străine. Printre numeroasele notabilităţi ale oraşului, îi recunoscu pe primar, membrii consiliului municipal şi pe directorul unei bănci importante. Ştia că Philip are afaceri cu fiecare dintre ei, dar nu credea să-i vadă adunaţi pe toţi vreodată în acelaşi loc. Unii din ei de obicei se evitau, dar în seara aceea îşi zâmbeau amabil şi ciocneau paharele ca şi cum fostele lor dispute dispăruseră ca prin farmec. Oare ce se întâmplase?

Încă din prima clipă în care trecuseră pragul casei, Suzy se făcuse nevăzută pornind în căutarea unor tineri de vârsta ei. Se bucura dinainte de efectul pe care-l va produce felul în care se îmbrăcase: îşi pusese un costum care parcă fusese cumpărat dintr-un magazin de pe planeta Marte şi-şi dăduse cu gel de păr ca să-l facă să stea ţeapăn

în vârful capului.

Pamela o văzu întorcându-se la ea cu o figură tristă:

— N-ar fi trebuit să vin, i se plânse când reveni lângă sora ei. Mă plictisesc de moarte!

— Pamela, scumpa mea! exclamă Bernice, năpustindu-se spre ele. Mă bucur atât de mult că te-ai hotărât să ieşi din bârlog…

Se apropie de Pamela, ca să nu fie auzită de urechi indiscrete.

— De ce ai ales tocmai seara asta? o întrebă ea în şoaptă.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, interveni Suzy. Ce-ar fi să plecăm acasă? adăugă ea adresându-se surorii ei.

Bernice îşi îndreptă atenţia asupra lui Suzy, fără ca Pamela să mai aibă timp să-i răspundă.

— Oh, îmi place la nebunie costumul tău! exclamă ea punând-o pe Suzy să se răsucească în faţa ei. Şi ce coafură minunată! Apropo, trebuie să ţi-l prezint pe nepotul meu, Jeremy, adăugă ea imediat. S-a întors de curând de la San Francisco, hotărât să devină „omul naturii”. Întoarcerea la natură!… Ce mit stupid!…

— E drăguţ măcar? se interesă Suzy plină de speranţă.

— E adorabil!

Pamela nu luase în seamă discuţia dintre ele, deoarece era preocupată de modul ciudat în care se mirase Bernice de prezenţa ei la petrecere. Voia să ceară o explicaţie.

— Ce-ai vrut să spui, Bernice? o întrebă ea repede. De ce n-ar fi trebuit să vin aici?

Jenată, Bernice, ezită înainte să-i răspundă.

— Deci nu ţi-a spus nimeni?

— Nu. Te-aş ruga să-mi clarifici şi mie misterul ăsta.

În clipa în care îşi termina fraza însă, îşi aruncă privirea prin sală şi deodată răspunsul la întrebarea ei n-o mai interesă absolut deloc. Nimic nu mai avea importanţă în afară de bărbatul care se afla în capătul celălalt al încăperii

şi o privea. Era Michael Donovan! Nu se întreba nici măcar cum şi de ce se afla acolo. I se păru că venise în mod firesc s-o întâlnească pe ea.

Ochii negri ai Pamelei susţinură privirea lui tulburătoare care n-o părăsise nicio clipă şi între ei apăru din nou vraja, ca şi cum brusc lumea dispăruse din jurul celor două fiinţe care se recunoşteau în acel moment.

Uitând de existenţa lui Bernice şi a lui Suzy, care se uitau la ea uluite, Pamela se apropie de Michael în timp ce el îşi croia drum printre invitaţi ca să-i iasă înainte. Nu se părăsiră nicio clipă din ochi şi, atunci când se întâlniră, rămaseră amândoi muţi o bună bucată de timp şi fără să facă nicio mişcare.

Apoi, Michael îi oferi braţul Pamelei şi ea îşi vârî mâna la încheietura cotului său, în timp ce el o conducea spre uşa care dădea spre terasă.

— Bună seara, îi spuse el atunci pur şi simplu.

— Bună seara, răspunse ea.

— Ştiam că o să te regăsesc.

— Şi eu ştiam.

Cineva îi chemă în casă, dar niciunul din ei nu se întoarse. Michael doar îi făcu cu mâna, apoi o duse pe Pamela mai la o parte, în semiîntunericul discret al parcului. Se însera şi ochii albaştri ai lui Michael absorbeau ultimele raze ale soarelui care apunea. Pamela savura cu încântare atracţia care-i mâna pe unul către celălalt. Bărbatul era şi mai seducător decât şi-l amintea ea. De la părul negru ca antracitul şi până la bărbia autoritară, Michael era un monument de virilitate.

Ea îşi dădu capul pe spate şi cercetă misterul privirii lui intense.

— Ai găsit până la urmă aur în râu? se interesă ea brusc. Michael îi mângâie faţa cu privirea, ca şi cum ar fi vrut să memoreze fiecare trăsătură a acesteia.

— Am găsit mai mult decât am sperat, mult mai mult...

spuse el atingându-i obrazul cu buzele.

Zâmbetul mai îndulci intensitatea declaraţiei lui. O luă din nou pe Pamela de braţ şi urmară liniştiţi o alee mărginită de arbuşti înfloriţi.

— Am mai găsit şi câteva pepite de aur, adăugă el.

Ea se lăsă dusă de vorbele lui, fără să încerce să le înţeleagă. Totul era ca un vis frumos şi tânăra se simţea liberă să se bucure de acele clipe fără să-şi mai pună şi alte întrebări.

— Deci, te-ai îmbogăţit? îl întrebă ea în şoaptă.

— Oh, da!

Se opriră lângă o tufă de gardenii.

— Acum, am venit să-mi cer drepturile.

— Serios? spuse ea râzând.

El rupse câteva frunze lucioase şi se distră împletind din ele o coroniţă. Apoi se întoarse spre ea şi o puse pe părul ondulat al Pamelei. Ea zâmbi cu o plăcere evidentă.

— M-a învăţat o zână bătrână cum să le fac, spuse el cu un aer şiret. Şi m-a mai învăţat şi alte secrete.

— Nu mai spune!

— De exemplu, acela de a ghici viitorul, şopti el luând-o de mână. Pamela se pierdu în imensitatea ochilor lui de culoarea safirului.

— Ce vezi în palma mea? îl întrebă ea fascinată.

El o trase mai aproape de el, astfel că răsuflarea lui îi mângâia obrazul Pamelei. Privirea lui Michael deveni aproape bleumarin.

Pamela simţea un tremur plăcut în trupul ei. Michael îi cuprinse faţa în palmele lui.

— Asta e o prevestire şi o promisiune, spuse el cu vocea răguşită de emoţie.

O sărută cu blândeţe şi ei i se păru că visează. Buzele lui Michael, fierbinţi şi netede, alunecau peste ale ei la fel de uşor ca o adiere de vânt care legăna narcisele într-o zi de primăvară... Ea închise ochii şi întredeschise buzele,

dăruindu-se total. Gura lui Michael deveni deodată mai îndrăzneaţă şi Pamela îi răspunse cu o pasiune nebănuită.

E adevărat că mai înainte avusese câţiva amici şi crezuse o dată chiar că era îndrăgostită timp de trei zile... pe vremea când avea nouăsprezece ani. Unii bărbaţi o sărutaseră, unii neîncercând s-o seducă, dar nu-i fusese deloc greu să le dea papucii.

Acum însă n-avea niciun chef să-l respingă pe bărbatul care o strângea în braţele lui. Nu-şi închipuise niciodată că un sărut putea fi atât de intens, senzual şi tandru în acelaşi timp. Gura lui Michael lipită de a ei avea darul de a fi foarte convingătoare.

Michael îşi strecură o mână în părul ei şi ea îşi arcui trupul spre el în timp ce bărbatul o prindea de talie şi o lipea de trupul lui. Buzele Pamelei scoaseră un geamăt atunci când el îşi desprinse gura de ele. Stând tot îmbrăţişaţi, se priviră tandru în ochi şi Michael îi dădu la o parte o şuviţă de păr care căzuse pe fruntea tinerei.

— De ce te-ai întors aici? şopti ea repede.

— Ca să te regăsesc.

Ea râse, dorind din toată fiinţa ei să-l creadă.

— Nu aveam impresia că m-am rătăcit.

— Ba da, cel puţin pentru mine, până când va fi venit momentul.

— Şi a venit?

El dădu uşor din umeri.

— Aşa sper...

Şi ea îşi dorea cu patimă să fie aşa! Nu mai cunoscuse niciodată un bărbat ca el. Încă din prima clipă, ştiuse că era altfel decât ceilalţi şi fusese vrăjită de acest fapt.

El întinse mâna şi-i îndreptă coroniţa de pe cap şi, fără să ştie de ce, râseră amândoi.

Soarele scăpătase la orizont. Acum, parcul era cufundat în întuneric. Mireasma gardeniilor şi orhideelor umplea văzduhul şi clipocitul cristalin al fântânii arteziene se

potrivea cu veselia din sufletele lor. Străbătură îmbrăţişaţi aleile parcului, râsetele lor amestecându-se cu şoapte şi săruturi.

— Vino cu mine, spuse în cele din urmă Michael.

— Unde mă duci? îl întrebă ea, fără să fie prea preocupată de răspunsul lui.

Era gata să-l urmeze oriunde s-ar fi dus.

— Departe de aici, îi răspunse el cu entuziasm. O prinse de bărbie şi o privi intens.

— Undeva unde să putem să fim singuri, numai noi doi. Ea rosti ca un ecou ultimele lui cuvinte:

— Numai noi doi…

Ştia ce voia să spună, şi dorea acel lucru. Ridică mâna şi-l mângâie pe obraz.

— Vin cu tine, şopti ea la fel de vrăjită ca şi el de acel vis pe care-l trăia cu intensitate maximă.

Buzele lui Michael le atinseră pe ale ei, dar deodată invitaţii coborâră în parc, aducându-i cu picioarele pe pământ.

Avură intenţia să fugă de ei, dar era deja prea târziu. Oamenii se apropiau de ei, strigându-i pe nume şi rupând astfel vraja care se crease între ei.

Michael se aşeză între Pamela şi nou-sosiţi, ca şi cum ar fi vrut s-o apere de Philip.

— Am aşteptat destul, Donovan, spuse acesta uşor nervos. Trebuie să începem.

— Nu acum, îi răspunse Michael pe un ton care nu admitea replică.

Dar Suzy şi Bernice se amestecară în discuţie şi Pamela nu mai înţelese nimic.

— Pamela, spuse Suzy cu un aer prăpăstios, nici nu-ţi închipui ce lucru îngrozitor au inventat!

— Oh, draga mea, ştiam că n-ar fi trebuit să vii, interveni Bernice. Dă-mi voie să vin cu tine.

Tonul vocilor lor îi aminti Pamelei de felul în care fusese

întâmpinată la sosire. Bănuia că Michael nu era deloc străin de ceea ce se petrecea. Se întoarse spre el cu un aer mirat, gata să se adăpostească în braţele lui. Dar expresia pe care o văzu pe faţa lui o îngheţă.

— Pamela… începu el.

Ea se dădu un pas înapoi, refuzând mâna pe care i-o întindea.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea, foarte calmă acum. În privirea lui Philip se citea îngrijorarea.

— Trebuia să mă anunţi că vii, îi spuse el. Te rog să mă crezi că ar fi mai bine s-o laşi pe Bernice să te însoţească.

— Mă simt în stare să iau şi singură o hotărâre, spuse ea, uitându-se pe rând la toate persoanele de faţă. Acum, vă rog să-mi spuneţi ce se întâmplă.

Atunci, toată lumea se uită la Michael, care o privi pe Pamela timp de câteva clipe.

— Vino să vezi cu ochii tăi, îi spuse el pe un ton aspru.

Capitolul 4

Pamelă bănuia că vestea din care toată lumea făcea brusc un mister era legată cumva de White Acres, dar refuza să facă speculaţii asupra acestui subiect şi încercă să-şi păstreze mintea limpede. În timp ce se îndrepta spre casă, le zâmbea cunoscuţilor pe care-i întâlnea. Mergea încadrată de Suzy şi de Bernice, evitând cu grijă să se apropie de Michael.

Invitaţii păreau să-i aştepte cu o mare curiozitate şi mulţi dintre ei coborâseră cu un pahar în mână în grădină, nerăbdători să asiste la evenimentele care urmau să aibă loc.

Din cauza tensiunii aproape insuportabile care domnea printre cei de faţă, Pamela izbucni într-un râs nervos. Fusese cuprinsă de o ameţeală ciudată. În clipa aceea se simţea diferită de ceilalţi. Privea ce se petrecea de parcă nu era decât o simplă spectatoare.

— Şi ce-i cu asta? o întrebă ea pe sora ei când intră în salon. Ce ai să-mi arăţi?

Jenată, Suzy evită privirea Pamelei şi se întoarse spre Jeremy.

— E referitor la White Acres, îi răspunse Suzy. Arată-i, Jeremy. Abia atunci Pamela îl observă pe tânărul foarte slab, cu o figură serioasă, care stătea lângă sora ei cea mică.

— Despre ce e vorba, Jeremy? spuse Pamela cu o voce calmă.

El o conduse în biroul în care se găsea o masă imensă. Într-o parte era un teanc mare de broşuri şi pliante, iar în cealaltă macheta unui peisaj construit din polistiren şi vopsit într-un mod foarte realist. Era într-adevăr White Acres... dar acoperit cu nişte clădiri moderne.

— Sunt pe cale să transforme proprietatea în staţiune de vacanţă, îi explică Suzy. Uite, aici e amplasamentul

camerelor de hotel pe care le au în vedere şi noile grădini care vor lua locul fostului cimitir.

Terenul de golf va fi amenajat în locul acesta… şi au de gând să taie o parte din pădure ca să permită turiştilor să se bucure de o mai mare suprafaţă de teren văzută din camerele lor. Acolo… un mic port va fi la dispoziţia celor care vor să-şi amareze bărcile.

Pamela clătină din cap, dominată în continuare de un calm ciudat. Ea îşi plimbă privirea peste machetă, înregistrând în minte fiecare detaliu.

Philip se apropie de masă şi, după ce îşi ceru scuze din priviri Pamelei, rugă pe cei prezenţi să-l asculte.

— Ştiţi cu toţii de ce aţi fost invitaţi în această seară, începu el. Bernice o trase uşor de braţ pe Pamela.

— Vino, îi şopti ea. E mai bine să pleci.

Dar Pamela îi făcu semn că nici n-avea de gând. Nu-i mai acordă atenţie nici măcar o singură dată lui Michael, care stătea în capătul celălalt al mesei, nescăpând-o nicio clipă din ochi.

— White Acres, continuă Philip, face parte integrantă din peisajul micii noastre văi încă de când primii pionieri s-au aventurat până pe dealurile noastre verzi, urmărindu-şi destinul. Ştiu că vorbesc în numele tuturor când spun că ne-a părut extrem de rău atunci când familia Starbuck a fost nevoită să-şi părăsească pământul.

Îi aruncă o privire plină de respect Pamelei şi ea îşi ridică mândră capul, în timp ce un murmur de aprobare se auzea din toate părţile.

— Gândul că nişte străini ar putea să pună mâna pe acest domeniu şi să-l transforme în sat sau centru comercial m-ar fi nemulţumit şi pe mine în cel mai înalt grad. Din fericire însă, s-a întâmplat ca firma cumpărătoare să fie „Miracle Development”. Evident că şi eu am fost îngrijorat în aceeaşi măsură ca voi toţi, dar oare nu trebuie până la urmă să acceptăm şi noi progresul? Atunci când m-

am dus la faţa locului ca să văd ce lucrări sunt în curs de execuţie, am devenit un susţinător fără rezerve al schimbărilor care se produc acum la White Acres. Într-adevăr, acestea vor permite văii noastre să prospere aşa cum n-a mai făcut-o niciodată înainte.

Aruncă o privire spre Pamela şi păru o clipă descumpănit. Îşi drese însă glasul şi continuă:

— V-am invitat pe toţi seara asta ca să vi-l prezint pe omul care stă la baza tuturor acestor transformări. „Miracle Development” e o companie privată. Marshall Bentworth a creat-o în urmă cu patruzeci de ani. Astăzi, e condusă de Michael Donovan, fiul său vitreg. Vino aici, Michael!

Marshall Bentworth… Pamela îşi aduse aminte că în momentul vânzării simţise o oarecare speranţă atunci când citise numele cumpărătorului. Dar acum ştia că făcuse o mare greşeală. Era evident că Michael era cel care primise sarcina să dezvolte acel proiect… Tocmai bărbatul de care se îndrăgostise cu câteva minute mai devreme!

Acum, tânărul se apropia de ea cu un mers hotărât şi un zâmbet de politician pe buze. Pamela se înfioră.

Piratul ei de apă dulce nu mai era decât un om de afaceri abil şi din cauza asta se simţea trădată. Atunci când Michael venise spre ea pe dealul acela verde, crezuse că e un căutător de aur. Vorbiseră şi râseseră împreună… O vrăjise, nelăsând-o să întrevadă adevărata lui motivaţie, el aflându-se acolo numai pentru a studia domeniul şi oportunităţile pe care le-ar putea oferi companiei sale!

Nu luă în seamă discursul său referitor la beneficiile pe care le-ar avea acum White Acres, cum ar fi crearea de locuri de muncă, obţinerea de împrumuturi, în special pentru şcoli, datorită noului prestigiu pe care l-ar fi căpătat zona. Nu se gândea decât la White Acres, care urma să fie transformată curând în parc de distracţii pentru turiştii bogaţi.

Ce proastă fusese să spere că Michael ar fi bărbatul care

ar salva-o de la ruină! Se bucurase atât de mult când îl văzuse, încât nu se gândise nicio clipă că putea fi unealta disperării care o doborâse.

Îi dăduse de înţeles că venise să-şi ceară drepturile şi ea îşi închipuise că era vorba despre ea. I se uscă gura din cauza emoţiei puternice care o cuprinse, dar faţa îi rămase impasibilă.

Deodată, se auzi o voce din rândurile invitaţilor, întrerupându-i şirul gândurilor.

— Aş vrea să ştiu şi ce părere are domnişoara Starbuck despre povestea asta.

Toate capetele se întoarseră către Pamela. Ea făcu un pas înainte, la fel de calmă, deşi simţea că tremură puţin. Se uită pe rând la toţi cei prezenţi.

— Acest proiect pare uluitor, nu-i aşa? Acapulco pe malurile râului nostru!... Bănuiesc că vom trăi şi noi aceleaşi senzaţii ca şi oamenii care i-au vândut domnului Disney proprietatea pentru înfiinţarea parcului său de distracţii... Disneyland a devenit centrul numărul unu în lume pentru petrecerea timpului liber. Acesta e un loc foarte plăcut pentru a fi vizitat, dar pentru locuitorii din zonă viaţa trebuie să fie greu de suportat.

Un murmur străbătu asistenţa. Ea se întoarse zâmbind către Michael.

— Noapte bună, domnule Donovan.

El înclină din cap în semn de răspuns şi rămase indiferent. Avea însă privirea rece precum Oceanul Arctic şi Pamelei îi veni greu să-şi imagineze că aceiaşi ochi îi încălziseră sufletul cu puţin timp în urmă.

Era evident că nu-i plăcuse intervenţia ei. Deci, erau chit.

Pamela nu mai spuse nimic şi se îndreptă spre uşa biroului.

***

— Un lucru e sigur, spuse Suzy a doua zi dimineaţă, în timp ce ştergeau de praf rafturile din micul lor magazin, centrul de distracţii al domnului Donovan ne va prinde bine în afaceri. Cine ştie… poate o să facem avere…

— Oamenii care vor să se îmbogăţească nu vin să se stabilească în valea noastră. Celor care trăiesc aici le place în special liniştea şi evită oamenii de afaceri care aleargă după dolari, îi răspunse Pamela, cu o uşoară asprime în glas.

— Am glumit, răspunse Suzy aproape în şoaptă.

Pamela regretă imediat răbufnirea prin care îşi exprimase supărarea.

— Oh, scumpa mea, n-am vrut să fiu nesuferită, exclamă ea strângând-o pe sora ei în braţe.

Apoi se puse din nou pe treabă. Părea să aibă o energie nesecată, o energie nervoasă care simţea tot timpul nevoia de a se manifesta. Aranjă lumânările sculptate în formă de animale sălbatice de către Jerry Renault, care trăia într-o cabană mică de pe malul râului. Apoi se îndreptă spre vitrina cu cercei din bronz cizelaţi cu multă delicateţe de Betsy Clark, asistenta şerifului oraşului.

După petrecerea din seara trecută, nu voia să se mai gândească la acel eveniment şi o activitate intensă i se părea cea mai bună soluţie deocamdată.

Atunci când părăsise biroul lui Philip, el fugise după ea, dar tânăra nu mai aştepta nimic de la el. Nu era decât un trădător!

Îşi dădea seama că devenise de-a dreptul iraţională, dar nu se putea stăpâni. Într-adevăr, vânduse White Acres şi nu mai avea niciun cuvânt de spus referitor la operaţiunile aflate în curs, deoarece acestea n-o mai priveau pe ea. Ca toată lumea de altfel, putea să aibă şi ea o părere, dar cu asta n-ar schimba în niciun fel evoluţia destinului domeniului White Acres.

Sună telefonul şi Suzy răspunse.

— Oh, bună, Philip!

Pamela scuturǎ din cap spre sora ei, fǎcând-o sǎ înţeleagǎ cǎ nu voia sǎ stea de vorbǎ cu el. Fata însǎ acoperi receptorul cu mâna.

— Mai devreme sau mai târziu, oricum va trebui sǎ vorbeşti cu el, spuse ea.

Pamela ştia cǎ Suzy avea dreptate, aşa cǎ se apropie de mǎsuţa pe care se afla telefonul.

— Ce surprizǎ! spuse ea, adresându-se lui Philip. N-avea rost sǎ-i vorbeascǎ ironic şi sǎ se poarte urât cu el.

— Voiam sǎ ştiu cum te mai simţi, începu el cu o voce jenatǎ. Mǎ simt foarte prost pentru ceea ce s-a petrecut aseará. Evident cǎ n-a fost cea mai inspiratǎ manierǎ de a te anunţa ce se va întâmpla cu White Acres.

Philip nu era un om prea sensibil, dar nu era momentul potrivit sǎ-i aminteascǎ acest lucru.

— Nu-i nimic, Philip. Sunt un om în toatǎ firea, pot sǎ fac faţǎ unei asemenea situaţii.

— Dacǎ ţi-ai da seama ce poate sǎ facǎ „Miracle Development” pentru comunitatea noastrǎ, sunt convins cǎ l-ai ridica şi tu în slǎvi, alǎturi de mine.

Era evident cǎ se simţea foarte stingherit.

— Philip, spuse ea pe un ton supǎrat, am foarte mult de lucru…

N-am putea sǎ vorbim despre toate astea ceva mai târziu?

— Voiam sǎ trec pe la tine, îi sugerǎ el cu o uşoarǎ speranţǎ în glas.

— Nu, i-o retezǎ ea, nu astǎzi.

Rǎsuflǎ uşuratǎ când auzi clopoţelul de la uşǎ. În magazin intrǎ nepotul lui Bernice.

— Am un client, trebuie sǎ închid. Pe curând, Philip.

Puse receptorul în furcǎ şi-i vǎzu amuzatǎ pe Jeremy şi pe Suzy salutându-se cu ochi de îndrǎgostiţi. Deodatǎ, gândul îi zburǎ la Michael. Obrajii i se înroşirǎ la gândul cǎ

îşi bătuse joc de ea. Nu ştia motivele purtării lui, dar era sigură de un singur lucru şi anume că nu-i va mai da niciodată ocazia să repete figura.

— Bună dimineaţa! îi spuse Jeremy atunci când se apropie de ele. Uite de ce am venit... începu el, stânjenit, m-am gândit mult la problema voastră.

Ea ştia că se referea la seara anterioară.

— Nu-ţi face griji din cauza asta, îi spuse ea.

— Oh, ba da! răspunse el înviorându-se brusc. Sunt în legătură cu nişte grupări care au militat împotriva înfiinţării unor centre de acest gen. Sunt sigur că am putea să te ajutăm.

— Să mă ajutaţi? Dar la ce? îl întrebă ea mirată. Mi-am vândut pământul, aşa că nu mai am nicio putere asupra fostei mele proprietăţi.

— Ai fi surprinsă dacă ai şti ce drepturi ai, spuse el zâmbind.

— Despre ce e vorba? Ar fi posibil să răscumpăr White Acres?

— Mai există şi alte mijloace pentru a împiedica distrugerea White Acres, şi totul pe cale legală. Am lucrat pe brânci la subiectul ăsta. După ce-mi voi pune la punct strategia, o să te anunţ.

Se întoarse apoi spre Suzy şi privirea tandră pe care i-o aruncă feţei o făcu pe Pamela să înţeleagă că din acel moment nu-l mai interesa nimic în afară de persoana surorii ei. Fu nevoită să-şi ascundă zâmbetul.

— Jeremy m-a rugat să mă duc cu el la un picnic, îi şopti timid Suzy. Îi spusesem că sunt foarte ocupată...

— Da' de unde! protestă Pamela. Duceţi-vă şi distraţi-vă! Fu răsplătită pe deplin de zâmbetul radios al surorii ei. Când ajunse în pragul uşii, Suzy ezită puţin...

— Eşti sigură că totul va fi bine? o întrebă ea uşor îngrijorată.

— Da, bineînţeles! îi răspunse Pamela, oarecum mirată.

Oare începând din ce moment se inversaseră rolurile? Nu trebuia s-o lase pe Suzy să se poarte ca o soră mai mare, îşi spuse ea întristată. Trebuia să facă ceva. Nu voia în niciun caz să inspire milă celor din jurul ei.

După plecarea tinerilor, primi în mai multe rânduri vizita unor turişti care doar admirară obiectele expuse spre vânzare, dar nu cumpărară nimic.

Înţelese atunci că trebuie să reorganizeze magazinul, dacă voia să scoată profit din vânzări.

Sheree Craighton îi făcu o vizită propunându-i un set de bijuterii foarte frumoase, confecţionate de ea. Din păcate, Pamela nu le putu cumpăra din cauza preţului prea ridicat al acestora.

— Oh, Sheree! exclamă ea vârându-şi un inel pe deget. De unde-ţi vin ideile astea?

Sheree îi zâmbi cu modestie.

Fuseseră colege de şcoală şi părinţii lui Sheree locuiau lângă White Acres, unde cultivau pentru consumul propriu un petic de pământ. Cu câţiva ani în urmă, Sheree plecase din vale odată cu Pamela, ca să se mărite cu un mecanic la Fresno. De curând, veniseră amândoi să locuiască la părinţii lui Sheree, deoarece soţul ei suferea de artrită acută. Pamela îşi închipuia cât de grea era situaţia tinerei.

— Bijuteriile astea sunt splendide, o asigură ea, amânând clipa în care să-i spună că poate clienţii vor spune că sunt prea scumpe.

În clipa aceea se auzi din nou clopoţelul de la intrare şi, când ridică privirea, Pamela o întâlni pe cea a lui Michael.

Inima îi tresări în piept. Întoarse rapid capul în altă parte. Nu se simţea în stare să-l revadă şi nu ştia ce atitudine să adopte faţă de el. Avea nevoie de timp de gândire. De ce n-o anunţase că o să vină în vizită? Dar nu, Michael Donovan credea că i se permitea orice!

Dacă era să fie sinceră, trebuia să recunoască însă că acea aroganţă indiferentă pe care o afişa nu-i displăcea

deloc.

Îndreptându-şi atenţia către Sheree, luă în mână o brăţară de o fineţe remarcabilă.

— Cât vrei pe această bijuterie? se interesă ea, blestemând în sinea ei tremurul evident al vocii.

Tâmplele îi zvâcneau în timp ce vorbea. Ştia că Michael aştepta ca ea să termine de vorbit cu Sheree. Nu vedea nicio portiţă de scăpare prin care să poată evita confruntarea cu el.

Pamela clătină din cap cu un aer dezamăgit atunci când Shree îi spuse un preţ. Nu putea însă s-o lase să plece aşa! Gândind cu repeziciune, se hotărî să ia câteva bijuterii ca să le expună în vitrină şi să testeze astfel succesul pe care-l puteau avea la turişti.

— Asta e tot ce pot să-mi permit, adăugă ea.

Sheree nu lăsă să se vadă cât era de dezamăgită şi cele două tinere îşi concentrară atenţia asupra alegerii inelelor, colierelor, brăţărilor şi medalioanelor.

Tresăriră însă când auziră vocea gravă a lui Michael.

— Ce colecţie impresionantă! Le lucrezi singură?

Sheree se înroşi uşor la faţă atunci când ridică ochii spre el.

— Oh! Domnule Donovan!

— Michael... o corectă el cu un zâmbet fermecător. Îmi pare bine să te revăd. Îmi place mult cum lucrezi şi sper să ne aduci şi nouă câteva atunci când vom deschide magazinul nostru de cadouri de la White Acres. Sunt sigur că se vor vinde foarte bine!

Pamela fu cuprinsă de o furie rece. Era evident că o să fie în măsură să-i ofere lui Sheree o piaţă interesantă pentru bijuteriile ei scumpe! Acum, el iniţia o competiţie în domeniul vânzărilor! îl blestemă în timp ce se uita cum Michael o conduce pe Sheree spre uşă.

Bineînţeles că bunul ei simţ respingea aceste acuzaţii formulate sub impulsul furiei, dar nu se putea abţine!

Simţea nevoia să-i găsească nod în papură, ca să-şi poată hrăni ura.

Curând, clopoţelul anunţă plecarea lui Sheree şi Michael apăru din nou în faţa ei. Privirea lui de inchizitor o căuta pe cea a Pamelei.

— Mi se pare cam imprudent să-ţi mărturisesc că arăţi fantastic atunci când ochii tăi lansează fulgere, spuse el cu blândeţe.

— De ce nu pleci chiar acum, ca să poţi păstra această imagine în minte? îi propuse ea pe un ton tăios. De obicei devin din ce în ce mai urâtă pe măsură ce furia îmi schimonoseşte trăsăturile feţei!

El ridică mâna şi o prinse de încheietură.

— Nu vrei să încerci să te calmezi?

— E prea târziu, mult prea târziu.

Ea nu încercă să se elibereze din mâna lui şi-l fulgeră cu privirea ca să ştie că superioritatea fizică nu era atuul lui esenţial în acea bătălie.

— Nu sunt aşa cum îţi imaginezi tu, Pamela, adică un afacerist fără scrupule, care e gata să facă orice pentru a-şi atinge scopurile.

— Nu mai spune! Ei bine, dovedeşte că nu e aşa! îl provocă ea.

— Vino cu mine să vizitezi White Acres.

— De ce m-ai lăsat să cred că eşti căutător de aur?

El ezită îndelung. Durerea care sfâşia inima Pamelei se accentuă. Oare căuta cel mai potrivit răspuns ca s-o păcălească din nou?

— Atunci când te-am zărit pe deal, toate preocupările mele din acel moment s-au spulberat. Păreai să fii un dar al zeilor. Voiam să mă apropii de tine, să mă scald în lumina ta.

Îi dădu drumul la mână şi înălţă din umeri.

— Credeam că trăim o clipă specială, continuă el şi nu mi-a trecut prin minte că ai fi putut să ceri referinţe despre

mine.

— Mă spionai! îl acuză ea.

El îşi vârî mâinile în buzunarele blugilor.

— Nu făceam decât un tur de recunoaştere.

Răceala punea din nou stăpânire pe ochii lui şi inima Pamelei îngheţă. Ar fi vrut să găsească vorbele potrivite ca să alunge privirea aceea care exprima o indiferenţă amară, dar nu putea... nu încă. Înainte de orice, trebuia să obţină de la el nişte explicaţii, să-i risipească nişte îndoieli.

— Michael Donovan, ţi s-a întâmplat vreodată să te uiţi cu milă la cei care te înconjoară? Sau nu te gândeşti decât la tine şi la obţinerea a ceea ce vrei şi când anume vrei?

Furia îi întunecase ochii negri. El oftă şi se întoarse puţin de la ea.

— Sperasem că peste noapte te-ai mai domolit, dar văd că ai nevoie de mai mult timp, spuse el cu un aer nepăsător în timp ce se uita la ceas. În seara asta trebuie să mă duc la San Francisco, dar mâine dimineaţă o să mă întorc. O să trec pe aici... poate că o să fii mai rezonabilă.

— Nu! strigă ea strângând din pumni. Nu vreau să te mai văd niciodată!

Pamela ştia însă în adâncul sufletului că el va şti să ţească din nou firul magic care-i legase încă din prima clipă, dar prin răspunsul lui el îi spulbera toate speranţele.

— Bine, Pamela, spuse el cu o voce aproape demnă şi resemnată. Dacă aşa vrei tu... Atunci, aştept să vii tu la mine.

— Niciodată!

— Ba da, spuse el cu o siguranţă exasperantă.

Se uită la ea într-o manieră atât de senzuală, încât tânăra îşi strânse braţele în jurul trupului, ca pentru a se apăra.

— Ştii şi tu la fel de bine ca mine că vraja declanşată în momentul întâlnirii noastre n-a fost o iluzie. Ea există cu adevărat şi atunci când vei accepta ce urmează să se întâmple la White Acres, drumurile noastre se vor întâlni din

nou.

Ea rămase fără grai. El se apropie şi-i prinse faţa în mâini.

— N-o lua în tragic, Pamela, spuse el pe un ton serios. Voi păstra casa principală aşa cum era pe vremea când locuiai în ea. Imediat ce te vei simţi în stare, vreau să vii să vezi planurile. Poate îţi vor plăcea proiectele mele…

De ce nu reuşea el să dea dovadă de niciun pic de înţelegere? Dacă măcar ar fi părut că regreta ceea ce făcuse, probabil l-ar fi iertat, dar el părea să nu vadă cât de mult o jignise şi o umilise.

— Nu vreau să-ţi văd planurile! Mulţi oameni sunt de aceeaşi părere cu mine şi s-ar putea foarte bine ca planurile tale să nu se înfăptuiască în veci!

În disperare de cauză, se agăţă de ideea lui Jeremy, deşi n-avea nicio intenţie să împiedice construcţia centrului de distracţii. Nu avea însă alte arme. Când însă văzu gura lui Michael crispându-se, ghici că atinsese un punct sensibil.

— Orice s-ar întâmpla, lucrările se vor termina la termenul prevăzut, Pamela Starbuck, spuse el pe un ton ameninţător. Nimic nu-mi va putea sta în cale.

Ieşi apoi din magazin, înainte să mai apuce ea să-i răspundă. Pamela încuie uşa cu gesturi automate şi urcă în apartament.

Când ajunse în camera ei, se aşează în faţa măsuţei de toaletă şi luă în mână coroana, acum uşor ofilită, dar la fel de parfumată pe care i-o împletise Michael cu ceva vreme în urmă. Îşi lipi obrazul de frunzele lucioase şi privi în gol, cu mintea absentă. Apoi se ridică în picioare, se îndreptă spre coşul de hârtii şi ezită câteva clipe… Până la urmă, nu se putu hotărî s-o arunce.

În loc de asta, trase de un sertar al comodei şi o puse înăuntru.

Apoi coborî cu mers hotărât scara care ducea în magazin.

Capitolul 5

Pamela începea să se rătăcească prin labirintul gândurilor ei agitate. Michael devenise pentru ea o obsesie şi, dacă nu era atentă, în curând o să-şi piardă somnul şi sănătatea. Deja visa cu ochii deschişi... De aceea, se hotărî să-şi concentreze puţina energie de care mai dispunea asupra magazinului.

— Cred că mi-a venit o idee, o anunţă ea pe Suzy a doua zi dimineaţă, în timp ce stăteau la masă. Dar trebuie mai întâi să adun piesele jocului de puzzle.

— Dă-mi măcar un indiciu, îi ceru Suzy radioasă, în timp ce-şi ungea felia de pâine prăjită cu un strat subţire de dulceaţă.

Pamela încruntă din sprâncene. Poate era bine s-o facă atentă pe sora ei în legătură cu riscurile iubirii, dar se opri la timp. Ce o apucase de devenise atât de cinică? Dacă Michael era crud şi ipocrit, nu însemna că toţi bărbaţii erau la fel. Jeremy părea să fie un băiat de treabă şi nu vedea niciun motiv să-i umbrească fericirea lui Suzy.

— Un indiciu... repetă ea cu calm. Bine.

Ridică paharul de suc de portocale şi-l dădu peste cap dintr-o răsuflare.

— Mai întâi, închide ochii şi lasă-ţi mintea să călătorească un timp. Aşteptă câteva secunde, până când figura lui Suzy se relaxă.

— Gândeşte-te la toţi oamenii care au trecut prin valea asta a noastră în decursul anilor. Gândeşte-te la indieni, tribul Miwoks, care se stabileau din primăvară până-n toamnă acolo, după care plecau din nou spre ţinuturi mai calde. Gândeşte-te la spaniolii şi mexicanii care i-au pus pe fugă pe indieni pentru că le furaseră caii. Gândeşte-te la oamenii care trăiau pe munte vânând urşi grizzly. Gândeşte-te la goana după aur care a atras alţi mexicani, spanioli, chinezi, ruşi, peruvieni... Toate aceste culturi

diferite se adunau aici, în valea noastră.

Se opri brusc şi Suzy deschise ochii.

— Şi ce-i cu asta?

— Ce-i cu asta?... Nu înţelegi unde vreau să ajung? Avem o prea mare tendinţă să ne uităm istoria. Trăim în lumea noastră plină de televizoare, avioane supersonice, maşini de spălat vasele şi nu mai ştim să ne recunoaştem rădăcinile.

— Şi crezi că magazinul ne va ajuta să ne aducem aminte de toate astea?

— Exact, o aprobă Pamela zâmbind.

Suzy oftă uşor. Istoria nu fusese niciodată subiectul ei preferat de discuţie. Asta îi amintea de plicticoasele date pe care trebuia să le înveţe pe dinafară în şcoală.

— În ce fel?

— O să ne specializăm în vânzarea artizanatului acestor culturi.

Era exact lucrul de care Suzy se temuse cel mai tare.

— Vrei să spui că o să deschidem un muzeu?

— Deloc! exclamă Pamela al cărui entuziasm era în creştere, în ciuda încruntării pe care o vedea pe faţa lui Suzy. Mă rog, nici chiar aşa. Trebuie să ne deosebim cumva de toate acele noţiuni de suveniruri pentru turişti existente în prezent. Noi ne vom limita la obiecte din aceste epoci. Poate ar fi bine să tipărim şi nişte broşuri explicative, iar vitrinele noastre vor reflecta o interpretare a acestor culturi. În acest fel, clienţii nu vor cumpăra numai un obiect, ci vor lua cu ei o părticică din istoria noastră.

Figura lui Suzy, cucerită treptat de exaltarea Pamelei, se lumină de un surâs larg.

— Până la urmă cred că e o idee bună, dar...

Ezită câteva secunde, învârtind neatentă cu linguriţa în cafea.

— Dar nu va fi doar o afacere de tip local. O să atragem şi turişti, nu-i aşa?

— Evident, răspunse Pamela în timp ce se ridica pentru a-şi pune ceaşca în chiuvetă. Scopul nostru e şi acela de a câştiga bani.

Urmă o scurtă tăcere, apoi Suzy o întrebă:

— O faci doar pentru câştig sau... ca să faci concurenţă centrului de distracţii al lui Michael Donovan?

Pamela, care stătea cu spatele la Suzy, încremeni. Ce anume ştia Suzy despre relaţiile ei cu Michael? Ea nu-i vorbise despre acest subiect, nu-i pusese nicio întrebare, dar era adevărat că o văzuse în braţele lui.

Ideea de a rivaliza cu parcul de distracţii al lui Michael era ridicolă, dar trebui să recunoască faptul că insinuarea lui Suzy nu era total greşită. Şi în definitiv, de ce nu? Competiţia era uneori utilă în obţinerea succesului...

Îşi clăti ceaşca la robinet şi se întoarse spre sora ei.

— Suzy, nu trebuie să ne lăsăm doborâte de lumea asta plină de obstacole. Tot ce fac e spre binele amândurora.

Cu cuvinte pompoase! Nu era prea sigură de sensul acestora, dar nu insistă asupra lor. Era mai bine să se concentreze asupra ideii în sine.

— Vom împărţi magazinul în secţiuni, îi explică ea mai târziu, în timp ce intrau în magazin. De exemplu, aici secţiunea indiană, ceva mai încolo cea mexicană etc.

— Şi terminăm cu obiectele din perioada modernă şi cele scumpe aşezate aproape de casă?

Pamela zâmbi, refuzând să răspundă provocărilor lui Suzy.

— Te rog să mă ajuţi să împachetez toate fleacurile astea inutile pe care mi le-a lăsat proprietarul. O să le donăm pentru a fi vândute în scopuri caritabile.

— Sper că ştii ce faci, suspină Suzy.

Îşi petrecură dimineaţa umplând nişte cutii cu obiecte diverse, respectiv scrumiere în formă de scoică, port-chei, discuri şi nu-şi dădură seama cât e ceasul decât atunci când Jeremy veni s-o ia pe Suzy la masă.

— Ţi-a povestit Suzy ce planuri avem? se interesă Pamela entuziasmată, atunci când cei doi se întoarseră acasă peste o oră. Am sunat deja la o comunitate indiană din Sacramento care confecţionează coşuri, arcuri şi costume şi le-am spus să ne trimită catalogul lor.

Era evident că Jeremy se gândea la altceva, dar ea insistă să-i explice modul în care urmau să aranjeze magazinul.

— Ne vom bate, o opri brusc Jeremy cu o voce mohorâtă. Ne vom bate şi vom câştiga.

Pamela îi aruncă o privire mirată lui Suzy.

— Asta ce vrea să însemne?

— Ei bine... începu Suzy stingherită, Jeremy crede că o să-l poată împiedica pe Michael Donovan să construiască acel orăşel de distracţii la White Acres. A luat legătura cu nişte prieteni de la Universitatea Berkeley...

— Mai înainte de orice trebuie să avem acces la presa locală, spuse el lovind cu pumnul în palmă. După aceea vom organiza o campanie de informare. Şi când vom avea destulă susţinere din partea populaţiei îl vom forţa pe primar să pregătească o adunare generală.

Să cunoşti câteva persoane care se opuneau proiectului lui Michael Donovan era una, dar a câştiga adepţi pentru acea cauză era altceva. Pamela admira pasiunea care pusese stăpânire pe Jeremy, dar asta nu însemna că-l şi aproba. Se uită pe rând la Jeremy şi la Suzy, care era evident că fusese cucerită de forţa de convingere a prietenului ei.

— Stai puţin, Jeremy... spuse ea în cele din urmă. Sunt foarte măgulită că eşti atât de interesat de White Acres, dar... trebuie să înţelegi că noi am vândut acel domeniu şi domnul Donovan poate să facă ce vrea cu el.

— Doar dacă locuitorii acestui oraş n-o să-l oprească, ripostă el cu duritate. Nu e nimic imposibil. Am discutat cu nişte oameni care au reuşit să dejoace planurile unor

afacerişti foarte ambiţioşi. Voinţa noastră e cel mai bun atu pe care-l avem. Şi vom reuşi şi aici! încheie el bătând cu pumnul în tejghea

Din nefericire însă, sau din fericire, poate bunăvoinţa nu era de-ajuns. Ceva îi şoptea Pamelei că lupta pe care se pregătea s-o dea cu Michael Donovan era pierdută dinainte.

— Lucrul cel mai important de care avem nevoie, continuă Jeremy arătând cu degetul spre ea, eşti tu.

— Eu?

Ea făcu ochii mari de uimire.

— Da, tu. Te-am auzit aseară când te-ai adresat mulţimii. Ei te respectă, te ascultă şi ai fi surprinsă dacă ai şti câţi din ei regretă sincer ceea ce i s-a întâmplat familiei Starbuck. Sunt gata să te apere. Ar trebui să vorbeşti cu ei...

— Să vorbesc cu ei? repetă ea uluită.

Nu prea era tentată să facă aşa ceva. Faptul că vorbise liber într-o seară în faţa tuturor ca efect al furiei ce-o cuprinsese, nu însemna totuşi că poate mereu îndruga verzi şi uscate în public. În plus, asta ar fi însemnat să adopte o poziţie foarte ostilă faţă de Michael...

— Nu pot, Jeremy, suspină ea şi nici nu-ţi pot promite că o să te susţin în campania iniţiată de tine. Nu cred că ne va folosi la ceva. Nu poţi opri roata progresului...

— Nu vrei să te lupţi pentru propriul tău pământ? se revoltă el.

— Nu mai e pământul meu. Te asigur, Jeremy, că e prea târziu. În plus, o asemenea bătălie nu va face altceva decât să semene vrajbă între oameni. Nu, adăugă ea clătinând din cap. Vreau să rămân în afara acestei poveşti.

Încă se mai gândea la propunerea lui Jeremy în timp ce traversa strada ca să se ducă la bancă. Se şi vedea dând buzna în biroul lui Michael şi ordonându-i să oprească buldozerele fluturându-i o jalbă prin faţa ochilor. Această imagine îi provocă un zâmbet. Era o chestie amuzantă, dar nu prea realistă...

Tocmai completa formularul pentru a depune cele câteva cecuri primite în decursul zilei, când auzi o voce gravă şi cunoscută. Se întoarse discret şi-l zări pe Michael discutând cu directorul băncii, care-l condusese până la uşă.

Inima începu să-i bată mai repede în piept, dar încercă să nu cedeze tentaţiei de a-l privi. Oare va veni să stea de vorbă cu ea? Nu… După ce-l salută pe director, acesta ieşi din clădirea băncii. Se simţi uşor dezamăgită, dar în definitiv nu-şi dorise chiar ea ca lucrurile să se petreacă astfel?

— Domnişoară? insistă funcţionara. Borderoul dumneavoastră…

Revenind la realitate, ea îngăimă nişte scuze şi se grăbi să ia hârtia pe care i-o întindea tânăra, cu un aer mirat.

***

Îi era aproape imposibil să-l uite pe Michael Donovan. Pamela nu mai avu ocazia să-l mai vadă, dar el o însoţea oriunde s-ar fi dus. Mintea nu-i lăsa nicio clipă de odihnă. Chiar şi atunci când era cufundată în inventarierea, împreună cu Suzy, a obiectelor care intrau în magazin sau când călătoreau prin vale în căutarea meşteşugarilor mexicani şi indieni, nu se putea împiedica să nu se gândească la el.

Reuşiră totuşi să facă progrese în organizarea afacerii lor. Pamela dădu câteva telefoane la San Francisco şi comandă nişte tapiserii peruviene şi proprietarul unui restaurant vecin le promise să-l roage pe un văr de-al lui să-i aducă nişte obiecte chinezeşti din colecţia lui personală.

Într-o zi, pe când Pamela lua parte la un târg local de la Merced, Suzy cumpără un set de obiecte ruseşti de la o bătrână care venise să le vadă la volanul unei camionete.

— Sunt sigură că au să-ţi placă şi ţie, îi spuse Suzy fericită. Pamela se forţă să zâmbească văzând şirul de şase

păpuşele ruseşti aliniate în funcţie de înălţime în faţa vitrinei. Erau foarte frumoase, cu trupurile lor durdulii din lemn, pometii de un roşu-aprins şi şorţurile lor în dungi.

— Nu-i aşa că sunt drăguţe? insistă Suzy. Le-am pus aici dinadins, pentru ca oamenii să le poată admira din maşină. O să vezi că au să ne poarte noroc şi ne vor aduce clienţi noi.

Ce putea să spună? în definitiv, Suzy avea dreptate să ia hotărâri în aceeaşi măsură ca şi ea. Şi totuşi... Uitase oare de proiectul lor? Deşi ruşii exploraseră şi ei California de Nord, Pamela se îndoia că aceştia îşi aduseseră cultura cu ei.

— Aşa este, recunoscu ea cu prudenţă. Sunt superbe, dar... Ezită câteva secunde, căutând o formulă plină de tact, ca să n-o jignească pe Suzy.

— Nu putem să le lăsăm aici. În vitrină sunt cam... nepotrivite. Asta e secţiunea indiană.

Mutra bosumflată a lui Suzy o călcă pur şi simplu pe nervi.

— Ascultă, Suzy, nu putem să organizăm o retrospectivă istorică a văii întâmpinându-ne clienţii cu nişte păpuşele ruseşti! N-are nicio logică!

— Logică! exclamă Suzy supărată. De când recurgi tu la logică? Nu aşa vedeam eu lucrurile... Până acum, era o treabă distractivă.

Pamela ridică ochii în tavan, exasperată. Oare când se va hotărî Suzy să se maturizeze? Comerţul nu este o profesiune pe care o practici din plăcere. Era modalitatea prin care ele trebuia să-şi câştige pâinea de zi cu zi!

— Distractiv, zici? Ce găseşti tu distractiv la păpuşile astea ruseşti? Ele transmit melancolie, tristeţe şi suferinţă.

Pamela regretă aproape imediat lipsa ei de măsură. De ce se enervase în halul acela? Şi dacă ar fi purtat pe umeri povara tuturor nenorocirilor din lume nu s-ar fi simţit atât de copleşită. Şi bărbatul visurilor ei devenise pentru ea o

obsesie de coşmar. Dar Suzy n-avea nicio vină pentru toate astea… Sosise vremea să facă pace cu ea însăşi.

Aceasta era din câte se părea şi părerea lui Suzy, care îşi pierduse expresia bosumflată de pe faţă şi se uita când la păpuşi, când la Pamela.

— Nu ştiam că sunt triste, şopti ea, opunând încă o uşoară rezistenţă.

— Ba da, suspină Pamela zâmbind. Nostalgia are rădăcini adânci în cultura rusă.

— Chiar şi în balalaice?

— Balalaice?

— Da, ştii tu… Instrumentele acelea în formă de chitară cu care ruşii cântă melodiile acelea vesele, îi explică ea cu o sclipire de triumf în ochi.

Pamela simţi brusc un val de afecţiune faţă de „surioara” ei.

— Ai dreptate! exclamă ea pocnind din deget. E o idee excelentă! Ar trebui să avem măcar una în vitrină şi două sau trei în stoc. Nu se ştie niciodată… Unde crezi că am putea să comandăm aşa ceva?

Suzy încruntă din sprâncene, uitându-se îndelung la Pamela, apoi îi zâmbi şi ea.

— Habar n-am, dar cred că ar trebui să încercăm la San Francisco. Ar fi chiar culmea ca nimeni să nu cunoască vreun magazin rusesc. Doar e oraşul cu cele mai multe etniii din lume!

Izbucniră amândouă în râs şi, în mod instinctiv, se aruncară una în braţele celeilalte.

— Lasă păpuşile unde sunt, spuse Pamela. Cel puţin deocamdată. O să vedem dacă vor rezista la praful şi soarele din vitrină.

Pe moment, păpuşile îşi găsiseră un loc în cadrul secţiunii prespaniole.

În general, Pamela era mulţumită de felul cum evolua afacerea lor. Majoritatea prietenilor care treceau s-o vadă

nu înţelegeau prea bine ce voia să facă, dar îi lăudau inventivitatea. Chiar şi Jeremy venea în mod regulat ca să se intereseze ce progrese mai făcuseră, dar rămăsese mai preocupat de strategia campaniei lui decât de provenienţa pergamentelor colorate naiv expuse pe pereţi. Philip le propusese să le împrumute milieurile pe care străbunica lui le brodase în 1859, în timp ce traversa deşertul în spatele unei căruţe. Şi Bernice se îndrăgosti pe loc de păpuşile ruseşti.

— L-ai mai văzut pe Michael Donovan în ultima vreme? se interesă Suzy într-o după-amiază, cu o voce puţin cam agitată. Pamela îi aruncă o privire bănuitoare.

— De ce mă întrebi?

Suzy îşi reprimă cu greu un zâmbet.

— V-am văzut pe amândoi în grădina lui Philip. Ştiu că nu eşti de acord cu proiectul lui, dar cu toate astea aveai un aer foarte… amical în tovărăşia lui.

Pamela îi întoarse spatele, prefăcându-se că îndreaptă o mică tapiserie de perete.

— Asta era înainte să aflu ce avea de gând să facă, înainte să înţeleg că el reprezintă duşmanul meu. Tu eşti cea mai în măsură să ştii acest lucru, deoarece Jeremy…

Se întoarse în timp ce Suzy mătura cu un gest argumentele pe care se pregătea ea să le formuleze.

— Asta e problema lui Jeremy, nu a mea. Pentru el, e o chestiune de principii. Eu cred mai degrabă în relaţiile bune dintre oameni…

Pamela o fulgeră cu privirea.

— Nu conta pe mine în privinţa asta.

— Dar, Pamela, nu-ţi dai seama? protestă Suzy. Dacă te-ai apropia mai mult de Michael Donovan, poate ai putea să-i influenţezi deciziile şi…

Pamela se răsuci pe călcâie şi plecă din încăpere, refuzând să audă mai mult din ce se pregătea să spună sora ei şi Suzy nu îndrăzni să mai abordeze acest subiect.

Peste o săptămână Bernice o invită pe Pamela la cină.

— Trebuie să te mai distrezi şi tu din când în când, îi spuse ea. Nu poţi să munceşti pe brânci zi şi noapte.

Pamela ezita. Nu se simţea destul de puternică pentru a răspunde la întrebările care urmau cu siguranţă să-i fie puse referitoare la magazin.

— Nu prea am chef să particip la o recepţie…

— Dar cine a pomenit despre vreo recepţie? exclamă Bernice. O să fie numai o cină între noi două… şi Fred. Şi bineînţeles Jeremy, care încă locuieşte la noi. Ia-o şi pe Suzy cu tine.

Pamela suspină, neavând curajul s-o refuze.

— Bine… Dacă îmi promiţi că n-o să-l inviţi pe Philip…

— Stai liniştită în privinţa asta. N-o să fim decât noi cinci. Jeremy o să vină să te ia pe la ora şase. Nici măcar nu trebuie să conduci maşina.

Toate astea ar fi trebuit să-i dea de gândit, dar Pamela nu bănuia nimic din ceea ce se urzea pe la spatele ei. Se pregăti aşadar cu calm pentru masa pe care urma s-o ia în compania prietenilor ei, îşi pieptănă cu grijă părul şi alese o rochie sobră din tricot alb, care-i punea în valoare formele trupului.

Bernice locuia tot în căsuţa în care crescuse. Pământul fusese vândut cu multă vreme în urmă, dar „ranch-ul” rămăsese în mijlocul unui peisaj plin de verdeaţă. Bernice îşi încropise o viaţă confortabilă cu banii din vânzarea terenului şi se pregătea să se mărite cu Fred, un bărbat nu prea vorbăreţ, dar serios, care era sigură că o va face fericită.

Până la urmă, Bernice avea dreptate. O petrecere de relaxare îi va prinde foarte bine Pamelei şi promitea să fie plăcută şi odihnitoare.

Speranţele i se spulberară brusc atunci când maşina lui Jeremy trecu de bariera din lemn alb. Deşi nu văzuse niciodată maşina lui Michael, Pamela bănui imediat că

Ferrariul roşu era al lui.

Degetele i se crispară brusc pe toarta genţii şi se abţinu cu greu să nu-i ceară lui Jeremy să le ducă imediat înapoi.

— Al cui e Ferrariul? îl întrebă în timp ce el parcă.

— Nu ştiu, răspunse el sincer. Al unui bogătan în orice caz.

În schimb, Suzy ştia. Pamela ghici acest lucru după modul cum lăsă ochii în jos, ferindu-se de orice întrebare. Era foarte evident că ea şi Bernice puseseră la cale acea stratagemă fără ştirea ei. Pamela spumega de furie.

Bernice veni să-i întâmpine în verandă, zâmbindu-le prea frumos ca să pară şi sinceră.

— Bună seara, exclamă ea. Intră repede.

— Parcă ai avea deja companie, observă Pamela pe un ton lipsit de vreo inflexiune.

Bernice avu bunul-simţ să pară uşor stingherită.

— Oh, da… E… Michael Donovan. M-am întâlnit întâmplător cu el şi… Lăsă fraza neterminată şi aruncă o privire jenată spre Suzy.

— Care Michael? se interesă Pamela vorbind mai tare. N-am priceput numele…

— Michael Donovan, repetă Bernice care începuse să-şi mai piardă din siguranţă. Ştii tu… acela care… care…

— Doar nu e vorba despre acel bărbat teribil de seducător care a cumpărat White Acres? Oh, Bernice, dar mi-ai făcut o surpriză minunată! spuse ea pe un ton sarcastic.

Dacă sperase cumva ca astfel să-l enerveze pe Michael, se înşelase amarnic. El se întoarse spre ea, în timp ce tânăra intra în salon, cu un pahar în mână şi o sclipire amuzată în ochi.

Capitolul 6

— Bună seara, Pamela, spuse Michael venind spre ea s-o întâmpine. Mă bucur să te revăd.

Se apropie de ea ca şi cum avea intenţia s-o sărute pe obraz, dar ea se depărtă brusc, întinzând în mod ostentativ mâna spre el. Michael i-o strânse în mod solemn, deşi pe buze îi apăruse un zâmbet. Ea îl fulgeră cu privirea.

— Bună seara, spuse ea repede. Ce surpriză să te găsesc aici în seara asta!

— Serios? o întrebă el pe un ton neîncrezător. Sper că e o surpriză plăcută...

Ea evită să-i răspundă, deşi adevărul îi stătea pe buze. Nu putea însă să-i spună că n-ar fi venit niciodată acasă la Bernice dacă s-ar fi aşteptat să-l găsească acolo... Că n-avea niciun chef să-l vadă, nici acum, nici altă dată... Deşi recunoştea în sinea ei, fără să vrea, că era atrasă de acest bărbat provocator...

Tulburată şi furioasă, nu-i dădu nicio atenţie lui Bernice, care-l îndemna pe Jeremy s-o ducă pe Suzy să vadă caii. Se îndreptă spre salon şi se apropie de Fred zâmbind.

— Bună seara, Pamela, spuse el îmbrăţişând-o cu căldură. Cu ce te servesc?

Ochii lui mari şi zâmbăreţi exprimau plăcerea pe care o simţea când o priveau pe prietena preferată a soţiei lui.

— Vin alb, te rog.

După aceea se îndreptă cu paharul în mână spre uşa din sticlă care dădea spre dealurile şi pădurile marcate de culorile toamnei. Noaptea se lăsa încet, dar cu toate astea îi văzu pe Jeremy şi Suzy intrând în grajd.

Bernice discuta în spatele ei, uşor nervoasă. Pamela ştia că mai devreme sau mai târziu va fi nevoită să se confrunte cu ei, dar mai întârzie puţin admirând peisajul şi încercând să se încarce astfel cu energie.

— Atunci când ai sosit, Michael ne vorbea despre el,

Pam… spuse Bernice, sperând că o va determina să li se alăture şi ea discuţiei lor.

— Serios? îi răspunse Pamela în timp ce se întorcea uşor spre Michael. Probabil că e de-a dreptul fascinant.

Ochii albaştri ai lui Michael, mirat din cale-afară de antipatia ei evidentă, se îngustară uşor. „Perfect, îşi spuse Pamela. N-are decât să se mire! Poate aşa o să-şi mai piardă din nesuferita asta de aroganţă pe care o afişează!”

— Da, e chiar cuvântul potrivit, se grăbi să aprobe Bernice într-un mod care o enervă pe Pamela.

Conştientă că a creat o situaţie jenantă, Bernice făcea încercări disperate să risipească atmosfera încărcată dintre ei. Dar Pamela, preocupată de propriile ei gânduri, n-o ajuta deloc.

— A avut o copilărie foarte nefericită în cartierul sărac al oraşului Seattle, continuă Bernice, iar acum este…

Fu pe punctul să spună „atât de bogat”, dar se opri, înţelegând impoliteţea acelui cuvânt. Duse mâna la gât şi tuşi nervoasă.

— Da, nu-i aşa?… spuse în cele din urmă Pamela. Avem mare noroc…

Se aşeză pe marginea unui scaun, în faţa canapelei pe care luaseră loc Michael şi Bernice.

— Spuneţi-ne, domnule Donovan, continuă Pamela, cum aţi parcurs acest drum lung care v-a dus de la Seattle până în mica noastră vale?

Ochii albaştri ai lui Michael se luminară brusc. Se părea că îi plăceau săgeţile pe care i le arunca ea.

— N-a fost uşor, spuse el lăsându-se pe pernele moi ale canapelei. Am avut nişte ani foarte grei.

Ea clătină ironic din cap.

— Şi bineînţeles, mulţi oameni de zdrobit în drumul dumitale, cel puţin aşa bănuiesc…

Bernice aproape se înecă de uimire.

— Pamela! strigă ea cu un aer îngrozit. Dar Michael

izbucni în râs.

— Îmi pare rău, răspunse el foarte bine dispus, dar trebuie să te dezamăgesc… pentru că întâmplarea face ca pe vremea când aveam doisprezece ani, mama să se fi căsătorit cu Marshall Bentworth şi începând din acel moment am fost nevoit să mă autodepăşesc permanent în faţa acestui om…

— Ceea ce bănuiesc că nu ţi-a fost deloc greu, având în vedere numeroasele calităţi de care dispui.

— Evident, aprobă el zâmbind.

Era clar că încrederea pe care o avea acel individ în forţele lui era de nezdruncinat. Continuând să-l agaseze în acel mod, ea risca doar să se facă de râs. Aşadar, nu exista decât o singură soluţie, pe care se şi grăbi s-o pună în aplicare. Se rezemă de spătarul scaunului şi se hotărî să nu mai participe la discuţie. Nevrând însă să-i lase lui Michael impresia că o intimida, îi susţinu ferm privirea, adresându-i pe rând, în funcţie de situaţie, un zâmbet sceptic, un aer întrebător sau uluit sau o privire încruntată.

El intră treptat în jocul ei cu o sclipire amuzată în ochi, până când urma să sară o scânteie între ei.

Bernice se trezi cumva dată la o parte şi flecăreala ei permanentă se stinse încet-încet. Când văzu că cei doi tăceau, se întoarse disperată spre Fred, care îşi fuma liniştit pipa.

Atunci când, în sfârşit, un servitor anunţă că cina era servită, Bernice suspină uşurată.

— Îmi dai voie? o întrebă Michael pe Pamela, oferindu-i braţul. Deşi era foarte surprinsă, ea se ridică în picioare şi acceptă cu un zâmbet îngheţat pe buze.

În timp ce intrau în sufrageria luminată de o lustră superbă, Jeremy şi Suzy îşi făcură apariţia râzând şi glumind. Michael dădu drumul braţului Pamelei pentru a-i saluta pe nou-sosiţi. Pamela profită de ocazie ca să se depărteze de el şi să se aşeze în capătul mesei.

— O să v-o plătesc cu vârf şi îndesat ţie şi lui Bernice, îi şopti ea scrâşnind din dinţi…

Se aşeză pe locul pe care şi-l alesese şi Michael veni şi se instală lângă ea.

Ea îi aruncă o privire pe furiş.

— N-am ştiut nimic despre întâlnirea asta, îi şopti ea în timp ce fiecare se aşeza pe locul lui.

— Serios? se miră el. Eu credeam că tu ai aranjat această cină, ca să mă poţi chinui în voie…

Se aplecase spre ea ca să-i vorbească şi răsuflarea îi atinse obrazul. Fu străbătută de un fior lung şi fu nevoită să închidă ochii câteva secunde, ca să-şi revină. Vocea lui îi făcea tâmplele să-i zvâcnească, prezenţa îi distrugea voinţa şi umorul acestuia îi anihila atacurile… I-ar fi fost atât de uşor să-l iubească!

Pe tot parcursul cinei, nu suflă o vorbă. Bernice oferea întotdeauna feluri de mâncare gustoase şi nici de data asta nu făcu excepţie de la regulă. Ca aperitiv, se delectară cu homari, apoi cu raţă cu brocoli şi încheiară cu o delicioasă şarlotă cu piersici îmbrăcată în suc de zmeură.

Dar nu-i prea plăcură acele feluri rafinate de mâncare.

Bernice şi Jeremy întreţinură conversaţia, intervenind şi Michael din când în când. Suzy, tristă şi jenată, arunca mereu priviri îngrijorate spre Pamela. Înţelesese că întâlnirea pe care o puseseră la cale ea şi cu Bernice nu produsese efectul scontat şi regreta că luase parte la acea manipulare.

Spre sfârşitul cinei, Pamela îşi dădu seama că Jeremy îşi păstrase calmul, în ciuda nerăbdării pe care probabil o simţea. Fusese atât de preocupată de bărbatul care stătea lângă ea, încât uitase de tânărul prieten al surorii ei.

Dar atunci când tânărul se lansă deodată într-un discurs pasionat, simţi că încă de la începutul mesei între ei mocnea o confruntare.

Bernice declanşă explozia întrebând cum mai mergeau

lucrările la White Acres, deşi până atunci toţi evitaseră cu grijă acel subiect. O tăcere jenantă urmă după întrebarea ei. Jeremy, cu fălcile încleştate, se abţinea să nu explodeze.

— Ne urmăm programul stabilit mai înainte, îi răspunse simplu Michael. Sperăm să deschidem parcul pentru public în săptămâna Paştelui.

— Oh, dar e fantastic! exclamă Bernice. Am văzut planurile şi ieri am fost la faţa locului. Maistrul tău m-a condus să vizitez şantierul.

Pamela, ar trebui neapărat să vezi şi tu cu ochii tăi... Casa a rămas aşa cum o ştii tu... Te asigur că te-ai simţi mai bine dacă ai vedea tu însăţi...

— Mai bine? Mai bine decât ce? întrebă Pamela uitându-se pe rând la fiecare din comesenii ei.

Puteau ei să-şi imagineze măcar ce simţea după ce se văzuse jefuită de pământul strămoşesc? Simţiseră ei vinovăţia faţă de mai multe generaţii de pionieri ale căror bunuri dobândite cu multă trudă aparţineau acum unei societăţi comerciale? Şi Bernice avea tupeul s-o sfătuiască să admire toate astea ca să „se simtă mai bine!”

Sorbi o înghiţitură de vin ca să se mai calmeze puţin. Era o prostie să se întoarcă în trecut. White Acres fusese vândut, acum Michael se ocupa de el şi ea nu mai avea niciun cuvânt de spus în această privinţă. Sosise vremea să se obişnuiască treptat cu această idee.

Îl avertizase pe Jeremy că nu se va alia cu el în lupta pe care avea de gând s-o înceapă, dar cu toate astea, în mod instinctiv, îi venea să sară la beregata lui Michael Donovan şi să-i spună ce credea cu adevărat despre el.

— Sunt convinsă că domnul Donovan face o treabă excelentă, spuse ea cu demnitate. Ne-a spus chiar el că beneficiază de foarte multe calităţi. Sunt convinsă că White Acres se va bucura de succes...

Toată lumea se uită la ea câteva clipe, apoi începură să vorbească toţi în acelaşi timp.

Michael se hlizi uşor şi se aplecă spre ea.

— Sper că n-ai de gând să te declari învinsă fără luptă, nu-i aşa? îi şopti el.

— Nu conta prea tare pe asta, îi răspunse ea aspru, fără să ştie prea bine ce voia să spună.

— Hei, Donovan!

Se întoarseră toţi spre Jeremy.

— Cine îţi dă dreptul să descinzi aşa într-o anumită zonă şi să dai totul peste cap numai pentru a-ţi satisface vanitatea?

Michael zâmbea, dar Pamela observă sclipirea rece din ochii lui.

— La ce fel de drept te referi, Jeremy!

— La aprobarea populaţiei, îi răspunse el imediat. Hotărârea electoratului.

Michael ridică mirat din sprâncene.

— Ai cumva în legătură cu acest subiect nişte informaţii care mie îmi scapă?

Jeremy bătu cu pumnul în masă.

— Da! Trăim într-un orăşel liniştit şi locuitorii acestuia vor să-şi păstreze această linişte! N-ai fost cinstit cu noi, Donovan. Ai omis să le vorbeşti despre poluare, traficul maşinilor şi delincvenţa pe care o va genera proiectul tău.

Ochii lui Michael păreau aproape negri.

— De ce m-aş fi obosit s-o fac, spuse el pe un ton mieros, din moment ce tu eşti dispus să te ocupi de aceste aspecte în locul meu?

— Chiar asta fac! Jeremy sări de pe scaun.

— Întreg oraşul va fi împotriva ta, Donovan. Eu şi Pamela vom avea grijă de asta!

Pamela vru să protesteze, dar conversaţia scăpase de sub control.

— Poţi să spui şi să faci absolut ce vrei, Jeremy, spuse Michael cu un calm ameninţător, dar dacă o să încerci să te opui la ceea ce vreau să realizez la White Acres, în vreun fel

sau altul, o să ai de-a face cu mine.

Se întoarse apoi spre Pamela.

— Şi tu la fel, adăugă el.

Pamela n-avea nicio intenţie să i se opună, dar se feri să-i aducă la cunoştinţă acest lucru. Ridică bărbia şi-i susţinu privirea fără să spună nimic.

Ca o găină speriată, Bernice se agita nervoasă în jurul mesei.

— Jeremy! urlă ea. Te rog să stai jos şi să-ţi măsori cuvintele! Nu-ţi permit să-i jigneşti astfel pe invitaţii mei, în casa mea!

Jeremy izbucni în râs.

— Cred că ar fi mai bine să plec. Nu suport să nu spun ceea ce gândesc, zise el pe un ton dispreţuitor.

Făcu un semn spre Suzy.

— Hai să plecăm.

După aceea, ieşi din cameră.

— Bernice... începu Suzy.

Îi privea pe toţi pe rând, vizibil întristată.

— Hai, du-te, suspină Bernice şi încearcă să te liniştească.

Suzy o sărută pe obraz, aruncă o privire plină de compasiune surorii ei şi se grăbi să-l ajungă din urmă pe Jeremy. Se ridică şi Pamela de pe scaun.

— Cred că ar fi mai bine să plec şi eu. Dar Michael o strânse de mână.

— Stai jos, îi spuse el calm, încă n-am terminat de vorbit. Dintr-un motiv necunoscut, tânăra se supuse ordinului său, ca o păpuşă din cârpe care nu opunea nicio rezistenţă. Auzi maşina lui Jeremy demarând şi depărtându-se pe alee, în timp ce Bernice îşi cerea mii şi mii de scuze.

— Ştiu că în ultima vreme îi intraseră fel de fel de gărgăuni în cap, dar nu le-am dat atenţie. Nu mă aşteptam însă să se poarte atât de nepoliticos. Îmi pare rău, Michael...

— Nu-i nimic, o linişti el zâmbind. Oricine are dreptul să-şi

apere propriile opinii.

— Întotdeauna a fost foarte impulsiv, dar avea un motiv întemeiat. Tatăl lui l-a luat mereu cu el pe la mitinguri şi greve, chiar şi pe vremea când era doar un copil crescut într-o comunitate hippy şi protestul a fost pentru el o a doua natură…

— Totul se poate explica, nu-i aşa? interveni Fred. De fapt, dacă nu iei în consideraţie momentele lui de revoltă, e un tânăr fermecător.

— Ce s-a întâmplat cu mama lui? întrebă Pamela, profitând de ocazie ca să schimbe subiectul.

— A plecat în India acum câţiva ani, îi răspunse Bernice. Voia să înveţe să cânte la ţiteră, mi se pare. De atunci, n-am mai avut nicio veste de la ea.

— Şi despre tatăl lui ce mai ştiţi? Bernice izbucni în râs.

— E aproape de necrezut! Au trăit ca nişte ţigani până când Jeremy a împlinit vârsta necesară pentru a merge la liceu. Atunci, Gerald s-a hotărât să câştige ceva bani. Şi-a tuns părul, a obţinut un post de agent imobiliar şi acum face parte dintr-un club de milionari din Fresno…

— E uimitor! spuse Pamela, uşor distrată.

Total fascinată de Michael, urmărea cu greu relatarea lui Bernice. Simţea încă pe încheietură urmele lăsate de degetele lui. De ce oare era atât de tulburată? Era pe cale să-şi piardă minţile?

De restul serii îşi amintea ca prin ceaţă. Mai stătură puţin la taifas în jurul ceştilor de cafea, dar Pamela nu auzea nimic din ce se discuta. Oare prin ce mister Michael pusese stăpânire pe ea? Nu avea suficientă energie pentru a se lupta cu vraja emanată de el.

Atunci când o anunţă că o va conduce acasă, Pamela dădu din cap în semn de aprobare. Oricum, se aştepta la asta. Bernice locuia departe de oraş şi era evident că Jeremy nu se va mai întoarce s-o ia.

Pamela aruncă o privire bănuitoare către prietena ei.

Oare chiar pusese la cale totul? Nu, nici măcar Bernice n-ar fi putut să prevadă cum va reacţiona Jeremy.

— Meseria de codoaşă nu mai e la modă, Bernice, îi şopti Pamela în timp ce o săruta, simţind o plăcere perversă când văzu dezamăgirea prietenei sale.

Ferrariul lui Michael era foarte puternic şi Pamela îşi încleştă mâinile de scaun atunci când acesta luă primele curbe. Michael era însă un şofer de mare clasă, aşa că pe parcurs se mai relaxă puţin.

Maşina mergea cu viteză pe autostradă. Pe toată durata drumului nu scoaseră nicio vorbă, rămânând izolaţi de restul lumii în întunericul nopţii.

Luminile din Whatley rupseră vraja şi Pamela reveni la realitate atunci când intrară în oraş.

Michael parcă în faţa magazinului şi opri motorul.

— Ai fost foarte tăcută, spuse el fără să facă nicio mişcare pentru a-i deschide portiera.

— N-am nimic de spus, îi răspunse ea fără să-l privească.

— Chiar n-ai nimic să-mi spui?... insistă el.

— Ce aştepţi de la mine?

— Poate nişte scuze...

Se întoarse spre el, fierbând de furie. Ochii lui Michael străluceau în întuneric. Îşi închipuia cumva că o să-şi ceară scuze pentru purtarea lui Jeremy?

— Scuze? şuieră ea printre dinţi. Ce motiv aş avea?

El întinse încet mâna spre ea şi prinse o şuviţă din părul ei.

— Pentru că mi-ai tulburat liniştea sufletească... Pentru că m-ai făcut să pierd timpul visându-te... Pentru că te-ai amestecat între mine şi munca mea...

Ea rămase încremenită pe scaun. Aproape îi venea să râdă şi să-l sărute, dar se simţea prea umilită de înşelăciunea a cărei victimă fusese. Deşi îl dorea din toată fiinţa ei, nu putea să aibă încredere în el.

— Am impresia totuşi că nimic nu se poate amesteca

între tine şi munca ta… Acum, aş vrea să mă duc acasă…

Vru să deschidă portiera, dar el nu-i dădu drumul la păr.

— Ce s-a întâmplat, Pamela? întrebă el cu o voce neutră.

— Nu ştiu la ce te referi.

— Ba da, ştii foarte bine… Tot trupul tău îmi răspunde atunci când te ating. Când îţi vorbesc simt că tremuri ca o… ca o vioară care-şi aşteaptă artistul ce o va face să vibreze în mâinile lui.

O mângâie pe obraz şi ea îşi înăbuşi cu greu un geamăt de plăcere.

— Dar cum încerc să mă apropii de tine, tu te depărtezi… Ridici în jurul tău nişte bariere ca să mă ţii la distanţă… Ai construit un zid de piatră şi de câte ori reuşesc să dau una la o parte, tu pui în loc alte două…

Ea inspiră adânc aer în piept. Oare era adevărat? încerca el într-adevăr să ajungă la ea şi ea nu-l lăsa? Tot ce era posibil…

— Poate ar fi mai bine să-mi laşi pietrele în pace, îi spuse ea tremurând.

El o privi îndelung şi apoi lăsă mâna în jos. Se întoarse şi privi drept în faţa lui.

— Nu, Pamela, spuse el cu o voce hotărâtă; n-o să mă dau atât de uşor bătut. Am decis că vei fi a mea.

— Că voi fi a ta… repetă ea, uşor speriată.

Niciun bărbat nu-i mai dezvăluise intenţiile, aşa cum făcuse el. Nici măcar nu avusese bunul-simţ s-o întrebe şi pe ea ce părere avea… îşi închipuise oare că lumea întreagă nu exista decât pentru a satisface plăcerile lui?

— Ca un trofeu! îi aruncă ea cu cinism.

El se întoarse din nou către ea. Ochii îi străluceau în întuneric, dar ea nu-şi putu da seama dacă fenomenul era datorat furiei sau amuzamentului…

— Nu mă poţi face să cred că şi gândeşti aşa, răspunse el cu blândeţe.

— Nu sunt prea sigură…

— Şi eu trebuie să-şi dovedesc acest lucru, nu-i aşa?

Ea prinse mânerul uşii şi degetele i se încleştară pe metalul rece.

— Şi cum ai de gând să procedezi? îl întrebă ea.

— Încă nu ştiu, dar o să găsesc eu un mijloc…

Se aplecă spre ea şi ea se dădu brusc înapoi, reţinându-şi răsuflarea, dar el doar îi deschise portiera.

Pamela îl privi câteva clipe, apoi se răsuci pe călcâie şi se năpusti spre scările din faţa intrării în casă.

Capitolul 7

Michael îi spusese în faţă că o voia drept tovarăşă de viaţă. Niciun bărbat nu-i mai spusese aşa ceva cu atâta hotărâre.

Rămase trează multă vreme în noaptea aceea, repetând într-una vorbele lui Michael. Bărbatul care-i distrusese trecutul îi oferea un viitor. Ca să-şi mărească oare întinderea posesiunilor? Ca să evite ca ea să participe activ la mişcarea de rezistenţă faţă de proiectul lui? Poate că pentru toate aceste motive la un loc.

Înainte de seara trecută îl considerase un duşman şi nu făcuse nimic ca să schimbe acea stare de spirit. În schimb, el îi dovedise, cu o uşurinţă derutantă, cât de slabă se simţea în faţa farmecului său. Tremura la cea mai mică atingere a lui, trupul îi era chinuit de dorinţă, inima…

Nu, refuza să recunoască faptul că inima ei bătea pentru el.

***

El îi spusese că voia să fie a lui, că i-o va dovedi şi exact asta făcu începând de a doua zi de dimineaţă. Pamela se dusese la magazinul de fierărie ca să cumpere nişte materiale din care să construiască nişte rafturi. Domnul Jarner i le ambalase deja şi-i propuse să-i livreze pachetul la domiciliu.

— Băiatul meu de prăvălie ar trebui să se întoarcă peste o oră. O să ţi-l trimit după aceea.

Dar Pamela se grăbea să se apuce de treabă.

— O să mă descurc şi singură, nu-ţi face probleme, îl asigură ea. Dar atunci când ridică pachetul greu şi încercă să-l ridice pe umăr, regretă că nu-i acceptase ajutorul. Când văzu zâmbetul neîncrezător al domnului Jarner, hotărârea ei deveni mai fermă.

— N-o să reuşeşti în veci. Eşti prea slabă.

Ea se încruntă, îşi ridică bărbia cu mândrie şi scutură din cap.

Abia făcu însă câţiva metri, că se ciocni de Michael. Era îmbrăcat în nişte blugi şi o cămaşă subţire cu mâneci scurte. Braţele lui goale i se părură în clipa aceea extrem de puternice şi deci foarte indicate să-i transporte pachetul greu. Şi el păru să gândească la fel ca ea.

— Dă-mi-l mie, spuse el întinzând mâna spre ea.

— Nu, protestă ea. N-am nevoie de ajutorul tău. Zâmbetul lui nu era neîncrezător, ci numai amuzat.

— Nu mă îndoiesc nicio clipă că eşti în stare de acţiunile cele mai îndrăzneţe dacă vrei, glumi el. Apucă-l de un capăt şi lasă-mă pe mine să-l iau de celălalt.

Ea îi acceptă ajutorul fără prea mare tragere de inimă şi curând ajunseră la magazin. După ce puse jos pachetul, spre marea mirare a Pamelei, el plecă.

— Pe curând, se mulţumi el să-i spună înainte să închidă uşa în urma lui.

Purtarea lui trezi bănuieli Pamelei. Aparent individul avea un plan. În mod ciudat, toată lumea părea să ticluiască planuri referitoare la viitorul ei, în afară de ea, bineînţeles.

De aseară, Suzy se tot scuza pentru ceea ce se petrecuse la Bernice acasă.

— Îmi pare rău că te-am pus într-o situaţie jenantă, îi spusese ea înainte să-i mărturisească faptul că ea şi Bernice puseseră totul la cale. N-ar fi trebuit niciodată să... Nici mie nu mi-ar plăcea să fiu aruncată aşa în braţele unui bărbat. Îţi promit să nu mai fac.

Bernice nu era însă nici pe departe atât de spăşită.

— Am făcut-o pentru binele tău, Pamela, se apărase ea. Ştii foarte bine că mă îmbolnăvea gândul că vinzi White Acres şi totul lăsa să se înţeleagă că îl uram pe noul proprietar, dar nu era nimic adevărat. E evident că el e îndrăgostit lulea de tine. Eu şi Fred am fost invitaţi într-o

seară la soţii Halston şi l-am întâlnit şi pe el acolo. Michael nu vorbea decât despre tine. Eu am înţeles imediat cum stau lucrurile... Dar tu eşti extrem de încăpăţânată! Eram sigură că ai fi refuzat să vii dacă ai fi ştiut că va fi şi el prezent, aşa că mi-am permis să te mint, adăugă ea aproape cu mândrie. În definitiv, el e proprietarul domeniului White Acres şi dacă te-ai mărita cu el...

— Bernice! N-o să mă mărit niciodată cu Michael Donovan! Nu m-am căsătorit eu nici cu Philip, având astfel la dispoziţie mijlocul de a salva White Acres, aşa că în niciun caz n-am de gând să-l iau pe altul de bărbat în acest scop.

Bernice zâmbise, abordând un aer superior, care până la urmă o adusese la exasperare pe Pamela.

— O să vedem noi... spusese ea.

Începând din acea clipă, Pamela îşi jură să fie foarte atentă.

Ţinându-se de cuvânt, Michael începu s-o viziteze în mod regulat la magazin. Nu stătea niciodată prea mult. Apărea în pragul uşii, o saluta şi pleca imediat. Îi adresa întotdeauna un zâmbet lui Suzy şi un altul, mai tandru, Pamelei. Niciuna, nici alta nu rezistară prea mult farmecului său.

— E atât de drăguţ... spuse Suzy după ultima lui vizită. Ar trebui să accepţi să ieşi în oraş cu el.

— Nici nu mă gândesc, răspunse Pamela pe un ton care nu admitea replică.

Suzy nu putu rezista tentaţiei de a o necăji puţin.

— Atunci am s-o fac eu, o anunţă ea pe un ton indiferent. E clar că acest bărbat suferă de singurătate şi...

— Şi Jeremy o să-ţi sucească gâtul, îi răspunse Pamela, deşi îi venea greu să nu ia în seamă gelozia pe care i-o stârnise vorbele surorii ei.

Îşi pierduse oare minţile? Putea să urască atât de mult un bărbat şi în acelaşi timp să-l dorească? Din câte se părea,

cele două sentimente nu erau incompatibile. Cu cât venea mai des s-o vadă, cu atât mai mult spera ca el să rămână.

— Michael, ce-ar fi să vii diseară la noi la cină? îngăimă pe nepusă masă Suzy, câteva zile mai târziu.

Jeremy nu se afla în oraş şi Pamela şi Suzy planificaseră să petreacă o seară liniştită acasă la ele.

Pamela încremeni când o auzi pe sora ei rostind invitaţia, dar n-avea niciun mijloc la dispoziţie pentru a o face să tacă. Michael acceptă bucuros.

— Îţi cer iertare, îi spuse Suzy mai târziu. N-am putut să mă abţin.

Este ceva anume în zâmbetul lui... Pamela înţelegea perfect ce voia să spună sora ei.

— Să nu mă laşi nicio secundă singură cu el, îi ordonă ea feţei. Suzy găti tacos mexicane, salată verde şi o tartă cu cremă de zahăr ars ca desert.

Atunci când Michael intră în micul lor apartament, spaţiul fu umplut brusc de prezenţa lui virilă.

La început, toţi trei părură jenaţi şi încordaţi, dar stingherеala se risipi repede şi între ei îşi făcu loc o atmosferă plăcută.

„Prin farmecul lui, îşi spuse Pamela în timp ce-l privea pe furiş, Michael reuşea s-o convingă până şi pe malefica mamă-vitregă s-o iubească pe Albă ca zăpada. Şi pe mine are puterea să mă cucerească, dar cât de sincer era oare?”

Le distră pe cele două tinere povestindu-le despre încercările lui nereuşite în domeniul fotbalului, le făcu să se întristeze când relată cu câtă îndârjire fusese nevoit să muncească mama lui după ce-i părăsise tatăl şi le fascină descriindu-le locurile minunate pe care le văzuse în timp ce lucra la un proiect în jungla din America de Sud.

„Nu suntem decât nişte marionete în mâinile lui”, îşi spuse Pamela cu tristeţe în momentul în care îşi lua rămas-bun de la el, în pragul uşii.

***

Într-o zi, el o invită pe Pamela să ia cina cu el la Fresno. Ea acceptă, dar regretă imediat. Încercă să-l sune ca să contramandeze întâlnirea, dar nu reuşi să dea de el.

Aşadar, îmbrăcă cea mai frumoasă rochie pe care o avea şi aşteptă. Atunci când el deschise uşa, inima îi tresări. În acel moment, înţelese că la un singur semn al lui l-ar urma până la capătul lumii, în ciuda tuturor hotărârilor pe care le-ar lua atunci când era singură.

Cu toate astea, trebuia să fie foarte atentă. Îl lăsă să intre, dar refuză s-o ajute să-şi pună pardesiul.

— Spune-mi care sunt adevăratele tale intenţii? şopti ea. El păru mirat.

— La ce intenţii te referi? Trebuie să am un motiv ascuns ca să doresc să iau masa cu tine?

Ea ezită câteva secunde, după care îşi luă geanta din satin şi se jucă puţin cu fermoarul auriu.

— Ultima dată când am rămas singuri, ai vorbit de parcă pregăteai un asalt vijelios asupra fortificaţiilor mele, îi aminti ea.

— Aha, da, îi răspunse el zâmbind şi înclinându-şi capul într-o parte. Îmi aduc aminte de discuţia aceea. Te-am cam speriat, nu-i aşa?

— Sigur că nu, răspunse Pamela. Numai că nu vreau…

— Ascultă, o să-ţi fac o propunere: în seara asta, hai să încheiem un armistiţiu.

El îi întinse mâna, invitând-o din privire să facă şi ea la fel. Ea se supuse cu timiditate şi faţa lui Michael se lumină.

— Batem palma?

— Da, aprobă ea, în timp ce era cuprinsă de o emoţie intensă. Drumul până la San Joaquin era lung, dar pe parcursul lui niciunul din ei nu scoase o vorbă. Tăcerea care domnea însă în habitaclul maşinii era caldă şi relaxantă. La radio se cântau melodii din anii cincizeci şi atunci când

Michael le acompanie cu vocea lui, veselia Pamelei îi alungă neliniştea. Se surprinse râzând şi privindu-l, gândindu-se cât de bine se simţea în compania lui.

Luară cina într-un restaurant elegant, cu mâncare gustoasă şi prezentată într-un stil rafinat. Localul fiind proprietatea firmei „Miracle Development”, fură serviţi regeşte. Într-un colţ cânta o mică orchestră de jaz şi brusc Pamela regretă că nu exista şi aici un ring de dans. Voia să stea în braţele lui, să-i simţă forţa şi să beneficieze de protecţia lui. Nu se mai atinsese de ea de la petrecerea din casa lui Philip şi tânjea după îmbrăţişarea lui.

Simţi însă că e cuprinsă de vinovăţie atunci când înţelese cât de puternice erau sentimentele ei faţă de Michael. Era îndrăgostită de bărbatul care urma să transforme proprietatea ei superbă în staţiune turistică! De ce oare acceptase să vină cu el acolo? Cum putea să se simtă bine în compania lui? Dimpotrivă, trebuia să se lupte cu el, să-i arate că-şi pierdea timpul în mod inutil cu ea. Ar fi fost necesar să aibă un comportament rece ca gheaţa faţă de el şi să fie tăioasă precum o lamă de ras. În loc de asta, se topea la cea mai mică privire a lui.

Se întoarseră încet acasă, bucurându-se de spectacolul oferit de lanul de porumb luminat de razele lunii la ieşirea din Fresno, după care urcară pe coasta muntelui. Atunci când Michael opri în sfârşit maşina în faţa magazinului, rămaseră amândoi pe scaune, întârziind clipa în care urmau să pună capăt vrăjii acelei seri. Ea îi povesti despre ziua în care tatăl ei o dusese în Mexic ca să vadă o cursă de tauri pe străzi. O luase la goană îngrozită şi tatăl ei fusese nevoit să ceară ajutorul poliţiei pentru a o găsi. La rândul lui, îi relată şi el un episod asemănător din viaţa lui, care avusese loc pe la vârsta de cinci ani.

— Doar că eu nu m-am rătăcit, spuse el zâmbind. Am fost bănuit de complicitate într-o poveste referitoare la o răpire.

— Poftim? exclamă ea izbucnind în râs, convinsă că el

glumea.

— Pe bune, şi bănuielile poliţiei chiar erau întemeiate. Furasem ursul din pluş al lui Mary Beth Carver şi-l ascunsesem sub pat atunci când ea se întorsese cu spatele.

Părea să vorbească serios.

— Cum ai devenit delincvent? îl întrebă ea pe acelaşi ton, cu ochii strălucind de ironie.

El încruntă uşor din sprâncene, ca şi cum s-ar fi gândit la motivele pentru care procedase astfel în urmă cu foarte mulţi ani.

— Mary Beth îl căra peste tot cu ea şi părea mereu foarte fericită… spuse el încet. Nu ştiu de ce, dar mi se părea că de la acel urs i se trăgea fericirea şi voiam să fiu şi eu fericit.

Se opri brusc şi zâmbi pentru a risipi stinghereala pe care mărturisirea lui o crease între ei.

— Ea îi spunea „Honey”, dar eu l-am rebotezat „Gronk”. Pamela şi-l imaginã pe băieţelul al cărui tată plecase, copilul care îşi căutase o siguranţă aparentă într-un urs din pluş furat. Ar fi vrut să-l ia în braţe şi să-l aline, dar simţi că acel gest ar slăbi regulile pe care le fixaseră mai înainte.

— I l-ai dat înapoi? întrebă ea.

— Sigur că da. Sergentul Kelly locuia în acelaşi imobil cu mine şi avea funcţia de poliţist. După ce i l-am dat pe Gronk, am întins mâinile, aşteptând să-mi pună cătuşele, dar acesta doar m-a dojenit cu asprime.

Deodată, dispoziţia lui Michael se schimbă.

— Vezi luna? o întrebă el cu blândeţe.

— Da… răspunse ea, ezitând puţin.

Oare ce-i spusese despre lună prima oară când se întâlniseră?

— Mi se pare că ţi-am spus teoria mea referitoare la luna plină şi femeile cu ochii negri.

— Da, îmi amintesc de ea.

— Ei bine, spuse el întorcând o privire întrebătoare spre

ea. Ce părere ai? Am avut dreptate? Poţi să citeşti secretele sufletului meu?

Ca efect al razelor de lună, lumea din jurul lor era poleită cu argint şi când îl privi pe Michael în ochi, aceştia nu mai erau albaştri. Erau negri, misterioşi şi periculoşi. Ea exploră profunzimea acestora hipnotizată de strălucirea lor care putea s-o atragă ca un magnet şi s-o facă să-şi piardă minţile. Simţi cum bătăile inimii i se accelerează, parcă anunţând-o că era mai bine să fugă până nu era prea târziu.

Dar era deja prea târziu. Se simţea deja cucerită de el. Nu mai avea nicio speranţă că va reuşi să-i scape fără să sufere.

— Ce vezi, Pamela? şopti Michael.

Ar fi vrut să-l implore s-o ia în braţe, dar el era tocmai fiinţa de care trebuia să se apere în primul rând.

— Văd lupte cu tauri şi urşi de pluş, glumi ea, căutându-şi salvarea în umor.

Chiar dacă el fu dezamăgit, nu lăsă să se vadă acest lucru.

— Înseamnă că m-am înşelat, îi mărturisi el cu calm. Pentru că nu aceste subiecte îmi răscolesc mie sufletul.

Evitându-i privirea, ea începu să-şi adune lucrurile.

— S-a făcut târziu… îngăimă ea.

El o prinse brusc de bărbie şi o forţă să se uite la el.

— Pamela, nu ştiam ce e cu adevărat o femeie până să te întâlnesc, spuse el încet, aproape în şoaptă. Am avut prietene toată viaţa, dar ele au fost nişte apariţii trecătoare, nişte aventuri lipsite de orice viitor. N-am înţeles că poate exista şi altceva între un bărbat şi o femeie… până în ziua în care te-am zărit pe deal…

Ea îşi întoarse privirea de la el, îngrozindu-se brusc de mărturisirea lui. Totul era nou pentru ea.

— Să coborâm… continuă el în timp ce întindea mâna spre mânerul portierei. Ţi-am dat suficiente motive să

reflectezi pentru seara asta, dar ţine minte un singur lucru: începând de acum şi până la următoarea lună plină, vreau să deschizi bine ochii.

Asta a fost tot. El o însoţi până la uşă şi o sărută uşor, apoi plecă. Dar ea simţi vag că era bine să ţină cont de avertismentele lui.

***

Pamela petrecu multe ore repetând vorbele lui Michael, temându-se de clipa în care acesta se va întoarce din nou şi o va tortura, dar ar fi putut să stea liniştită în privinţa asta, deoarece zilele trecură fără ca el să dea vreun semn de viaţă. Cu totul întâmplător, află că era în Japonia, într-o călătorie de afaceri, aşa că se mai relaxă puţin.

Cu toate astea, primi o duzină de trandafiri la o săptămână după cina de la Fresno. Pe cartea de vizită era trecut numele lui Michael.

Totuşi, această dovadă de iubire nu-i era de-ajuns Pamelei. Ea dorea ceva mai mult. Probabil mai mult decât putea el să-i dea.

Între timp, toată lumea din Whatley se pregătea pentru Oktoberfest, care trebuia să aibă loc la mijlocul lunii octombrie. Unele străzi urmau să fie închise pentru circulaţie, la fel şi unele magazine, pentru a permite locuitorilor oraşului să participe la festivităţi.

— Păcat însă că nu s-a deschis centrul de distracţii de la White Acres, se plânse doamna Gimbel, şefa comitetului de organizare a sărbătorii, în ziua în care lipea afişe pe vitrina magazinului Pamelei. Imaginează-ţi ce grozav o să fie la anul!

— De fapt, îi răspunse Jeremy care se afla cu totul întâmplător acolo, o să fim invadaţi de o mulţime de străini care vor încerca prin toate mijloacele să exploateze sărbătorile noastre publice.

Jeremy convocase o şedinţă municipală pentru a-şi

exprima punctul de vedere. Pamela nu participa la ea, însă ştia că aceasta urma să fie foarte agitată şi Jeremy făcuse mulţi adepţi pentru cauza lui.

— Cauza noastră, spuse el, atunci când vorbise cu el a doua zi.

— Ba a ta, insistă Pamela. Ţi-am spus încă de la bun început că n-o să te susţin, adăugă ea în timp ce se uita la el cum muşca dintr-un măr, fără s-o scape pe Suzy din ochi. Nu înţeleg ce satisfacţie îţi poate produce lupta asta pentru White Acres.

El îşi drese glasul şi aruncă la coşul de gunoi cotorul mărului înainte să-i răspundă.

— L-ai cunoscut pe tatăl meu?

— Nu, dar Bernice mi-a vorbit mult despre el.

— Era un om deosebit. Organiza manifestaţii şi adesea era şi ascultat. Oamenii îl adorau.

Zâmbi şi căzu câteva secunde pe gânduri.

— Dacă aş reuşi să boicotez proiectul White Acres… dacă aş putea… de unul singur… Mă rog, sper că înţelegi…

Pamela înţelegea chiar foarte bine. Voia să-şi dovedească valoarea în faţa tatălui său. Ce ciudat mod de a acţiona!

Pe scurt, el prezidase acea şedinţă şi repurtase un succes uriaş din toate punctele de vedere. Şedinţa avusese loc însă în absenţa lui Michael şi Pamela îşi spuse că rezultatul acelei seri ar fi fost în mod sigur altul dacă el s-ar fi aflat în oraş.

În cele din urmă sosi şi ziua de Oktoberfest şi tot oraşul fu cuprins de un vânt de nebunie. Spre seară, toată lumea se întoarse acasă ca să-şi pună costumele. Suzy îmbrăcă o rochie din dantelă cu crinolină şi Pamela o bluză ţărănească, albă, o fustă verde şi un ilic negru brodat de mână.

— Superb! se extazie Suzy. Pentru cine te-ai gătit aşa?

— E un costum autentic din zonă, îi spuse Pamela roşindu-se în obraji.

În timp ce spera să participe şi Michael la serbare, Pamela încerca totuşi să-şi alunge acel gând straniu din minte. Lucrurile ar fi fost mult mai simple dacă el ar fi dispărut din viaţa ei... dar nu-şi făcu nicio iluzie în acest sens.

Se gândise îndelung la declaraţiile pe care i le făcuse Michael atunci când luase cina cu el la Fresno. Îi spusese că voia să fie a lui şi de obicei el îşi atingea scopurile propuse. Dar de ce nu dădea dovadă de mai multă insistenţă? De ce dispărea brusc fără să-i dea nicio veste? Ca s-o pună la încercare? Lăsând-o singură cu ea însăşi, spera oare să-i abată atenţia de la White Acres? Dacă acesta era planul lui, atunci îi reuşise de minune.

— Philip a invitat o femeie, exclamă Bernice dând buzna în magazin, vrând să fie sigură că ea e cea care anunţă prima evenimentul. E tânăra învăţătoare care vine din Texas.

— Perfect! spuse Pamela. Sper să se îndrăgostească unul de altul. Bernice şi Suzy îşi aruncară o privire pe care Pamela o interpretă destul de uşor şi se grăbi să continue.

— Mă bucur că o să dansez cu nişte necunoscuţi. Îmi pare rău însă că n-o să purtăm mască, deoarece în seara asta nimic nu mi-ar face o mai mare plăcere decât să fiu vrăjită de farmecul unui străin pe care să nu-l mai văd niciodată după aceea.

Două perechi de ochi se măriră de uimire atunci când îi auziră cuvintele. Pamela zâmbi, mulţumită de festa pe care le-o jucase celor două femei.

— Plecaţi fără mine, adăugă ea. Închid eu magazinul. Vă ajung din urmă în câteva minute.

Făcu ordine printre rafturi, încuie casa de marcat, şterse de praf câteva cărţi despre artizanat şi începu să ducă înăuntru păpuşile ruseşti care erau expuse la intrarea în magazin.

— Bună seara.

Pamela îngheţă. Recunoscu imediat vocea şi fu cuprinsă de valuri succesive de emoţie, de la bucurie la plăcere, trecând prin prudenţă şi neîncredere. Se întoarse spre vizitatorul ei cu câte o păpuşă în fiecare mână.

Cât de frumos era! Purta un pulover pe gât din caşmir alb care-i scotea în evidenţă strălucirea ochilor albaştri şi o sclipire veselă îi juca în priviri.

— Aceştia sunt ultimii tăi nou-născuţi? o întrebă el ironic.

Ea izbucni brusc în râs, dând frâu liber bucuriei şi renunţând la prudenţa ei obişnuită.

— Ajută-mă să le pun la locul lor, îi spuse ea întinzându-i cele două păpuşi.

— Interesant, spuse Michael admirând obiectele din lemn pictat.

— Nu-i aşa? Le-a cumpărat Suzy într-o zi când nu eram cu ea şi clienţilor noştri le place foarte mult, deşi cu greu pot trece drept artizanat local.

După ce păpuşile fură duse înăuntru, se întoarseră unul spre celălalt, uşor stingheriţi.

— Mai… mai am două sau trei lucruri de făcut înainte să închid, spuse Pamela ducându-se în spatele tejghelei.

Verifică dacă seiful era închis şi vârî registrul de încasări într-un sertar, uitându-se spre Michael pe furiş. El se plimba prin magazin, privind cu atenţie la fiecare obiect pe care-l vedea.

Configuraţia magazinului se schimbase foarte mult de la ultima lui vizită. Partea indiană era dispusă în formă de camping şi fusese presărată cu nişte coşuri pline de unelte, ca şi cum o familie de indieni Miwok le pusese cu o clipă în urmă acolo.

Ceva mai departe se afla secţiunea California spaniolă concepută astfel încât să dea vizitatorului impresia că intră în curtea unei hecienda. Nasturi din argint, dantele, bijuterii, panglici, piepteni vechi, tablouri înfăţişând dansuri populare spaniole, expuse în cutii lăcuite de culoare

neagră, ca şi cum stăpâna casei făcuse cu puţin timp în urmă curăţenia de primăvară.

Sectorul „Goana după aur” oferea o colecţie de pietre şi minerale, echipamente autentice de căutători de aur şi postere care reprezentau scene din viaţa petrecută în sălbăticie de oamenii vremii. Acea parte păru să-l intereseze cel mai mult pe Michael.

— În sfârşit, am terminat! spuse ea şi se apropie de el.

El examina un cristal de ametist pe care-l puse jos şi se întoarse spre ea zâmbind. Ea se aştepta ca el să-i vorbească despre modificările pe care le adusese magazinului, dar el n-o făcu. În schimb, o privi intens în ochi.

— Vrei să mergi cu mine la Oktoberfest?

— Nu ştiu, domnule, îl tachină ea. Cred că oamenii vor bârfi pe seama noastră.

— Şi ce dacă? şopti el luându-i chipul între mâini.

Când ajunseră în stradă, avură brusc impresia că nimeriseră într-un uriaş parc de distracţii. Nicio maşină nu avea acces pe străzile blocate şi de-a lungul trotuarelor înţesate de lume erau aliniate tarabele. O orgă uriaşă instalată în centrul oraşului cânta, sunetele ei fiind amplificate prin nişte difuzoare. Toţi locuitorii oraşului se transformaseră în ţărani germani, îmbrăcaţi în costumul lor specific: pantaloni scurţi din stofă verde şi jiletci brodate şi acoperite cu fireturi. Pamela râse de plăcere şi atunci când Michael o prinse de după umeri pentru a o călăuzi prin mulţime, ea zâmbi. Începu să cânte o orchestră şi se formară imediat cupluri care dansau pe şosea.

Michael şi Pamela îşi croiră drum printre ele, privind la tot ce se întâmpla în jurul lor, stând îmbrăţişaţi şi comunicând fără cuvinte.

Se opriră la o intersecţie în momentul în care trecu o căruţă plină cu fân, trasă de doi cai de povară.

— Pamela!

În ea se aflau Bernice şi Fred, care îşi fluturau frenetic mâinile.

— Urcaţi alături de noi!

Căruţa îşi încetini mersul, dar Michael şopti la urechea Pamelei:

— Hai să nu mergem cu ei. Te vreau numai pentru mine. Prefă-te că n-ai auzit nimic.

Vorbele lui îi încălziră inima şi cei doi îşi văzură de drum, în timp ce căruţa se depărta.

Văzură o scenă pe care evoluau nişte acrobaţi şi un concurs de frumuseţe pentru fetiţe de cinci ani. Mâncară cârnaţi la grătar, varză murată, salată de cartofi şi tarte cu mere. Urmăriră o pereche de nemţi dansând „Dansul puilor de găină” şi Pamela reuşi să-l determine pe Michael să joace o polcă dezlănţuită.

— Ai talent la aşa ceva, spuse ea izbucnind în râs în timp ce ţopăiau prinşi în horă ca doi tineri lipsiţi de griji.

Orchestra liceului defilă apoi pe străzi, urmaţi de echipa de fotbal a oraşului şi de suporterii acesteia, ovaţionaţi ca nişte eroi. Pamela şi Michael îşi continuară plimbarea, oprindu-se din când în când în faţa vreunei vitrine împodobite, râzând ca nişte copii.

Schimbară câteva cuvinte cu nişte cunoscuţi, dar nu stătură prea mult. Voiau să rămână singuri şi, parcă ghicindu-le dorinţa, nimeni nu îndrăznea să-i deranjeze mai mult de câteva minute. Petrecerea se prelungea şi se treziră singuri în fundul parcului, departe de lumini şi de mulţimea petrecăreţilor.

— Ce e aceea? o întrebă Michael arătându-i cu degetul o perdea de apă, vizibilă pe întuneric.

— E fântâna arteziană. Bănuiesc că i-au dat drumul pentru serbare.

Se apropiară de marginile înălţate şi rotunjite ale fântânii. Chiar şi pe întuneric, zăriră monedele care străluceau pe fundul acesteia.

— E o fântână care face minuni? o întrebă Michael.

— Da.

El scoase o monedă din buzunar.

— Ce dorinţă vrem să ni se îndeplinească?

Îi veni în minte amintirea primei lor întâlniri de pe deal şi Pamela se întrebă dacă şi el se gândea la acelaşi lucru. I se părea că pluteşte pe un nor vrăjit care o duce departe de grijile şi de stresul lumii reale. Era sigură că farmecul lui Michael era răspunzător de starea ei de spirit. Poate chiar el crease acel nor şi avea puterea să-l facă să dispară doar pocnind din degete…

— Să ne rugăm să plouă, spuse ea deodată.

— Poftim? exclamă el uluit. De ce să plouă?

— Pentru că n-a căzut nicio picătură de apă în toamna asta şi s-ar putea să apară incendiile de pădure.

El se uită gânditor la banul din mâna lui, reflectând intens.

— Eu mă gândeam la o dorinţă mai personală, spuse în cele din urmă.

Ea ezită, uitându-se la oglinda apei. Prima oară când se întâlniseră, Michael îi promisese că-i va îndeplini dorinţele.

— Nu îndrăznesc, şopti ea. În plus, nu cred în promisiuni.

— Dacă nu rişti, nu obţii nimic. Eu cred.

Ea ridică ochii spre el, deoarece emoţia din vocea lui dovedea că e sincer. Putea oare să aibă încredere în el? în seara aceea… în seara aceea poate…

După câteva clipe de tăcere, el aruncă moneda în centrul fântânii.

— Gata. Acum, o să vedem care din noi a avut dreptate.

— Ce dorinţă ţi-ai pus?

El îi arătă obrazul cu degetul.

— Ştii foarte bine că nu pot să-ţi spun.

— Atunci, lasă-mă să ghicesc.

Îi zâmbi când văzu că se apropie de ea. Ştia că o va lua în braţe şi o va săruta şi era pregătită pentru asta. Acele clipe

erau magice, ca tot ce trăia alături de Michael. Ce grozav ar fi fost ca vraja care-i înconjura să nu-i mai părăsească niciodată! Dar realitatea îşi va intra din nou în drepturi şi până atunci voia să se bucure de fiecare clipă a prezenţei acesteia.

— Ţi-ai dorit o nouă maşină Ferrari, de data asta una neagră, ca să se asorteze cu fiecare stare de spirit a ta.

El îi luă faţa în mâini şi râse cu sarcasm.

— Mai fă o încercare, drăcuşor mic ce eşti!

— Să vedem… Un avion particular pentru Crăciun?

— Ceva mult mai preţios decât asta, şopti el acoperindu-i faţa cu săruturi.

Pamelei începură să-i tremure genunchii şi îl cuprinse cu braţele după gât.

— Pun pariu că-ţi doreşti una din păpuşile acelea ruseşti… îi şopti ea uşor ameţită. S-ar putea să te pot ajuta.

El râse încet, îşi dădu părul pe spate şi începu s-o sărute pe gât cu buzele lui senzuale.

— Mult mai preţios, repetă el, trăgând-o încet spre el.

O sclipire ciudată strălucea în ochii lui care o făcu să se clatine pe picioare. Ar fi vrut să-şi ia privirea de la el, dar nu se simţea în stare. Michael o speria şi totuşi avea atâta nevoie de el…

— Mă dau bătută, şopti ea, ca să umple tăcerea care se lăsase între ei.

Privirea lui îi amintea de o furtună de toamnă mohorâtă şi imprevizibilă. Lumina felinarelor forma umbre mişcătoare pe chipul lui de parcă ar fi avut o mie de feţe diferite. În expresia lui blândeţea alterna cu demnitatea şi forţa cu slăbiciunea. Strânsoarea lui Michael se accentuă. O strânse tare la pieptul lui şoptind un singur cuvânt înainte ca buzele lui să se lipească de ale ei, într-un sărut fierbinte.

„Iubire”. Oare auzise bine? Nu. Michael n-ar fi putut să-şi dorească un lucru atât de lipsit de importanţă. El era un bărbat puternic şi bogat, un bărbat care trăia într-o lume în

care totul se vindea şi se cumpăra. Iubirea era capricioasă şi trecătoare. Nu era specific caracterului lui Michael să-şi dorească să devină robul iubirii.

Apăsarea buzelor lui se accentuă şi ea uită la ce se gândea şi i se dărui în întregime, lăsându-se la discreţia lui. Îl iubea. Nu-i folosea la nimic dacă mai nega mult timp acest lucru. Senzaţia produsă de pielea lui netedă, de răsuflarea fierbinte şi gustul de miere al gurii lui puse stăpânire pe simţurile ei, ameţind-o puternic. Dar nu era numai atât.

Era adevărat că îi plăcea faţa şi trupul lui, dar în primul rând îi plăcea bărbatul din el. Îi plăcea cum mergea şi felul cum ridica o sprânceană atunci când îl mira ceva. Îi plăcea forţa care se degaja din el şi drăgălăşenia copilărească ce revenea din când în când la suprafaţă. Îi plăcea felul cum o săruta, dându-i impresia că reprezenta pentru el cineva scump şi unic. Îl plăcea aşa cum nu-i mai plăcuse niciodată vreun alt bărbat, suficient pentru a-şi uita îndoielile, resentimentele şi să ia totul de la capăt. Era pregătită… dacă el ar fi spus cuvintele potrivite.

Oare el bănuia cât de emoţionată era? Simţea oare în timp ce o săruta că e gata să capituleze? Nu ştia. Şi poate nici nu era momentul potrivit să-i dezvăluie acest lucru.

O aventură de o noapte – asta spusese ea lui Bernice şi lui Suzy. Cât de mult se înşelase! Ceea ce dorea mai mult decât orice pe lume, era să se unească pe viaţă cu Michael. Voia ca ea să fie a lui şi el să-i aparţină. Dar era oare posibil aşa ceva? Era Michael în stare să dăruiască? Sau lua pur şi simplu ce i se oferea, după care pleca pentru totdeauna, fără să se uite înapoi?

Michael respira greu atunci când se dezlipi de ea ca să-i admire chipul. Ea simţea lângă pieptul ei bătăile accentuate ale inimii lui.

— Eşti atât de dulce şi frumoasă în lumina lunii, spuse el cu vocea emoţionată. Mă faci să-mi pierd minţile.

— Şi eu simt la fel ca tine, şopti ea lipindu-şi obrazul de pieptul lui.

Dacă i-ar fi spus: „Să rămânem”, ce s-ar fi întâmplat cu ei? Dacă i-ar fi spus: „Să mergem la mine…”? Plăcerea alunga spaima din sufletul ei şi tânăra se înfioră. Îl dorea atât de mult…

Nu, nu sosise încă vremea să-i spună că-l iubeşte.

O luară încet înapoi spre oraş, înlănţuiţi cu tandreţe. Căldura trupului lui Michael era apărarea, armura ei. Era femeie şi se îndrăgostise. Îl găsise pe bărbatul viselor ei…

Atunci când se amestecară prin mulţimea din stradă, simţi că Michael se încordează uşor şi ridică ochii ca să vadă ce anume provocase reacţia lui.

Se apropiau de ei Jeremy şi Suzy. Pamela încercă să zâmbească.

— Vă distraţi bine? întrebă ea tânăra pereche, neluând în seamă privirea curioasă a surorii ei.

Suzy clătină din cap, dar Jeremy încruntă din sprâncene. Şi el observase intimitatea dintre Pamela şi Michael, şi era evident că se simţea jignit.

— E bun orice mijloc, nu-i aşa Donovan? spuse el pe un ton agresiv.

— N-o lua iar de la capăt, Jeremy.

— De ce? îl provocă tânărul. Nu te foloseşti de pretextul serbărilor de Oktoberfest ca să dejoci planurile adversarului tău? îţi închipui cumva că uzând de farmecul tău o să reuşeşti s-o convingi pe Pamela că ai dreptul să distrugi White Acres? Crezi că poţi s-o cumperi fă…

Deodată, dintr-un însoţitor agreabil, Michael se transformă într-un luptător fără milă. Muşchii maxilarelor lui se încordară şi ochii începură să-i arunce fulgere de furie.

— Domnule Keaton, poţi să mă acuzi de toate crimele posibile, dar n-o amesteca pe Pamela în toată povestea asta. Altfel, s-ar putea să-ţi pară rău.

Jeremy se albi ca varul la faţă. Îşi drese glasul, dar nu

putu să scoată niciun sunet. Michael îi aruncă o privire triumfătoare.

— Aşa e mai bine. Moderaţia te avantajează.

Ei plecară, lăsându-l pe Jeremy singur cu furia lui, ca şi cum nu s-ar fi petrecut nimic. Cu toate astea, totul se schimbase.

Era adevărat că Pamela se îndrăgostise de Michael, dar se părea că greşea. Iubirea lor era sortită eşecului, era condamnată. Nu cumva chiar se folosea de ea ca să-şi atingă scopurile, fără să aibă mustrări de conştiinţă?

Ura acele gânduri care o dureau şi aruncau o lumină murdară asupra lumii care o înconjura. Atunci când îşi cufunda privirea în ochii lui Michael, citea în ei că el n-o va răni niciodată, dar când încerca să fie obiectivă…

Fu străbătută de un fior.

— Ţi-e frig?

— Nu, dar cred că e vremea să ne întoarcem acasă.

El simţi răceala care domnea acum între ei şi nu încercă să se apropie mai mult de ea. O conduse până la magazin şi ea se întoarse spre el atunci când ajunseră la baza scărilor de la intrare. Poate că se aştepta ca ea să-l invite să urce la o cafea, dar n-o făcu. Inspiră adânc aer în piept şi-l înfruntă:

— E adevărat ce spune Jeremy? Te foloseşti de mine? Trăsăturile feţei lui Michael se înăspriră şi el se uită lung la ea înainte să-i răspundă.

— Caută răspunsul în inima ta.

Ea începuse să tremure, fără să se poată controla. Michael o speria. Nu fizic, dar ceea ce simţea pentru el era prea puternic, aşa că nu i-ar fi fost deloc greu să folosească acea forţă împotriva ei.

— Nu… nu ştiu… îngăimă ea.

— Cum adică nu ştii? repetă el alb la faţă de furie. De ce îmi aduci asemenea acuzaţii, Pamela? Ce am făcut ca să-ţi pierzi încrederea în mine?

— M-ai minţit, şopti ea. Mi-ai ascuns adevărata ta

identitate şi m-ai lăsat să cred că te-ai întors pentru mine. De ce ai făcut asta?

— Probabil că vreau totul, Pamela, răspunse el fără nicio ezitare. Mâinile lui alunecară de-a lungul umerilor tinerei şi urcară până la mica venă care pulsa la baza gâtului.

— Totul, Pamela. White Acres… şi pe tine.

— Şi ai face orice ca să obţii ce vrei? îl întrebă ea pe nerăsuflate, cu inima bătându-i ca un ciocan în piept.

— Da…

Ea simţi focul necruţător al pasiunii mistuind-o din cap până-n picioare. El îi acoperi gura cu o ardoare dezarmantă, stârnind în trupul ei un răspuns înflăcărat la sărutul lui.

— Am să-ţi mai las ceva timp, Pamela, spuse el, căutându-i privirea. Atât cât să te gândeşti la mine şi la ce aştept de la tine… Acesta e cadoul cel mai dificil pe care l-am făcut cuiva vreodată.

Îi dădu drumul din braţe cu un surâs indescifrabil pe buze.

— Scumpa mea, n-are nicio importanţă dacă am minţit sau nu. Aş minţi din nou, aş înşela, aş face orice ca să devii a mea. Obişnuieşte-te cu acest gând.

Ea îl privi în tăcere şi el îi înfruntă privirea multă vreme fără să clipească, de parcă ar fi vrut să-şi întipărească în memorie fiecare curbă, fiecare unghi al chipului. Apoi îi întoarse spatele şi Pamela se simţi sufocată de o tristeţe cumplită.

Capitolul 8

În zilele următoare, Pamela nu avu nicio clipă liberă. Cu ultimii bani rămaşi din vânzarea domeniului, făcuse mai multe comenzi şi marfa începuse să sosească la magazin. În fiecare seară trebuia să rămână până târziu ca să rânduiască totul, conform planurilor stabilite dinainte.

Pe de o parte, se bucura de succesul pe care-l avea afacerea ei. Măcar aşa treceau mai repede zilele fără să se mai gândească la Michael. Dacă n-ar fi fost atât de ocupată, probabil că ar fi pândit ore în şir soneria telefonului.

În schimb, deschidea cutii, sorta obiectele din ambalaje şi-i dădea indicaţii lui Suzy.

— Ah, nu, săpunul acela să-l pui la produsele spaniole...

— Stau şi mă întreb ce fel de băi or fi avut ei pe vremea aceea, îi răspunse Suzy gânditoare, în timp ce executa indicaţiile surorii ei.

— Ar fi mai bine să nu ştii... îi răspunse ea.

Pamela făcuse armistiţiu cu Jeremy. Suzy îi ceruse să vină la magazin a doua zi după Oktoberfest, ca să-şi ceară scuze faţă de Pamela.

— Să ştii că nu vreau să fac pe martira, îi spuse ea. Dacă vrei să lupţi împotriva proiectului lui Michael de la White Acres, n-ai decât, dar n-o face în numele meu.

Jeremy abordă un aer dispreţuitor, gândindu-se probabil că ea trecuse de partea duşmanului.

Trecură mai multe zile fără să aibă nicio veste de la Michael. Acesta îşi făcuse însă simţită prezenţa sub forma unui pacheţel pe care i-l dăduse poştaşul.

Ea desfăcu hârtia de ambalaj cu mâinile tremurânde, blestemându-se pentru slăbiciunea ei. În cutiuţa de carton descoperi un săculeţ din catifea roşie închis printr-un şnur din piele. Ea îl răsturnă uşor în palmă şi brusc îi apărură dinaintea ochilor şapte pepite de aur.

„Dragă Pamela, îi scria Michael. Aceste pepite îşi au locul

în sectorul „Goana după aur”. Le-am găsit primăvara trecută în râul tău. Nu ţi se pare că seamănă cu nişte lacrimi?... Mă întorc peste câteva zile. Aşteaptă-mă, Michael”.

Lacrimi?. Ea le privi şi ochii i se înceţoşară în timp ce propriile lacrimi i se prelingeau pe obraji. Clipi din ochi. Pentru numele lui Dumnezeu nu voia să plângă! îi dispreţuia pe plângăcioşi. În afară de ziua în care vânduse White Acres, nu mai plânsese de ani de zile. Chiar şi la moartea tatălui ei îşi stăpânise plânsul cu demnitate. Şi acum se lăsase înduioşată de câteva pepite de aur! Bine că era singură în magazin! Trebuia să recunoască faptul că Michael şi dragostea pe care i-o purta nu erau străine de starea de spirit, dar refuză să se mai gândească la acel subiect şi-şi alungă din minte acel incident.

Aşeză pepitele pe o perniţă din catifea neagră şi le puse sus pe un raft.

Peste o oră, se răzgândi şi le puse înapoi în săculeţul roşu, după care-l vârî în buzunar. Dintr-un motiv inexplicabil, se simţea bine când le avea asupra ei şi le atingea din când în când.

Poate că acele lacrimi din aur constituiau o legătură care-i unea pe Michael şi Pamela de astăzi cu Michael şi Pamela care se întâlniseră pe deal şi se vrăjiseră unul pe altul?

Îşi propuse să pună pepitele la loc pe raft peste o zi sau două.

După-amiază, o aştepta o altă surpriză. Domnul Scofield, farmacistul de alături, se opri câteva clipe la magazinul ei, cu o foaie de hârtie roşie în mână.

— Mergi la şedinţă? o întrebă el vârându-i hârtia sub nas. Acest Jeremy Keaton e gata să răstoarne munţii.

— Da, aşa este, spuse ea luând fluturaşul din mâna farmacistului. Citi textul tipărit. Jeremy îşi proclama în el obişnuitele lui bazaconii, ilustrându-şi vorbele prin citarea exemplului mai multor oraşe ruinate de o expansiune prea

mare şi menţionând altele în care lupta înverşunată împotriva dezvoltării crease nişte oaze de linişte în lumea agitată în care trăiau. Urma o listă întreagă de argumente potrivnice centrului de distracţii de la White Acres, ca şi numele adepţilor acestei campanii.

În plus, ceea ce era cel mai important, era o poză a Pamelei. O simplă poză însoţită de o legendă: „Pamela Starbuck, ultima descendentă a fondatorilor domeniului White Acres, nevoită să-şi cedeze moştenirea celor de la „Miracle Development…”

Nu se preciza dacă ea sprijinea demersul lui Jeremy şi nici că-i dăduse lui mână liberă s-o facă în numele ei, dar semnificaţia era evidentă.

— Sunt fluturaşi din ăştia în tot oraşul, îi spuse domnul Scofield. Şi aproape toată populaţia are intenţia să meargă la adunare, săptămâna viitoare.

Pamelei îi trebuiră câteva secunde să-şi revină de pe urma şocului pe care-l suferise.

Ea nu se opusese niciodată în mod oficial construirii acelui centru. În plus, refuza să se lupte cu Michael în public, mai ales după ce îşi dăduse seama că-l iubeşte.

Jeremy ştia foarte bine că ea nu voia să participe în niciun fel la acea campanie şi cu toate astea, o punea într-o situaţie penibilă.

Furioasă, Pamela bătu tot oraşul în căutarea lui Suzy, pe care o găsi în cele din urmă la bibliotecă.

— Ştiai despre existenţa acestor fluturaşi? o întrebă ea brusc. Suzy adoptă o expresie vinovată.

— Eu l-am sfătuit totuşi să nu pună fotografia aceea… îmi pare rău, Pam… El e foarte convins că asta îl va ajuta în lupta lui…

— Bănuiesc că tu eşti cea care i-ai dat poza…

Suzy clătină tristă din cap.

— Nu mi-a spus la ce urmează s-o folosească…

— El unde e acum?

— S-a dus la Berkeley să ceară sfatul prietenilor lui, spuse ea groaznic de stânjenită. N-o să se întoarcă decât peste vreo două zile.

— Extraordinar! exclamă Pamela ironica. Şi eu ce-ar trebui să fac? Să colind prin tot oraşul şi să spun fiecărui cetăţean că existenţa pozei mele pe acel fluturaş e o greşeală?

Pe lângă furia pe care o simţea, se temea şi de reacţia lui Michael. De ce nu-i explicase clar poziţia ei? De ce nu-i vorbise sincer? în schimb, evitaseră cu grijă să abordeze acel subiect frontal şi acum situaţia devenise explozivă. Acum, toate argumentele ei ar semăna cu nişte scuze. Dacă l-ar întâlni pe Jeremy, l-ar strânge de gât!

Dar fluturaşul provocă şi un nou incident. Dat fiind că Oktoberfest se terminase, doamna Gimbel se implicase în organizarea şedinţei care, la iniţiativa lui Jeremy, urma să aibă loc săptămâna viitoare.

Într-o după-amiază, aceasta se prezentă la magazin şi o lăudă pe Pamela pentru schimbările pe care le făcuse.

— E minunat! Datorită ţie, am putea să figurăm curând la un loc de cinste în ghidurile turistice.

— Da, aşa este, o aprobă Pamela. Din nefericire, însă, cifra de afaceri nu e direct proporţională cu entuziasmul nostru…

Avusese o zi foarte obositoare şi îşi simţea moralul la pământ.

— Am investit şi ultimul bănuţ în afacerea asta, oftă ea, şi dacă vânzările nu vor creşte repede…

Lăsă fraza neterminată, neplăcându-i să se plângă, mai ales în faţa doamnei Gimbel, una din notabilităţile oraşului.

— Dar mie şi lui Suzy ne place foarte mult să facem aceste renovări, adăugă ea imediat.

— Sunt convinsă de asta, îi răspunse distrată doamna Gimbel.

Se apropie apoi de un raft şi se uită la păpuşile ruseşti.

— Au vreun nume? şopti ea, ca şi cum păpuşile ar fi putut s-o audă şi s-ar fi simţit jignite.

— Nu încă, îi răspunse Pamela zâmbind, dar dacă doriţi, puteţi s-o botezaţi pe una din ele.

Doamna Gimbel arătă spre cea mai mare, care o privea cu ochii ei pictaţi.

— Petruşka, spuse ea hotărâtă, atingându-i faţa cu degetul. Atunci când se întoarse, figura ei îşi recăpătase expresia serioasă.

— Şi acum, Pamela, trebuie să vorbim despre White Acres.

— Adică?

— Vrem să fim siguri că abordăm problema din toate unghiurile posibile. De aceea, am format un comitet care trebuie să meargă la faţa locului ca să verifice proiectul lui Michael Donovan. Şefii companiei „Miracle Development” ne aşteaptă la White Acres joi la ora unsprezece şi ne-au invitat şi la masa de prânz.

Se opri şi-i zâmbi Pamelei.

— Am dori foarte mult să te alături şi tu comitetului nostru.

— Eu? întrebă Pamela, simţind că-i stă inima în loc.

Nu-şi prea dorea aşa ceva. Se simţea şi aşa destul de prost pentru că fusese implicată în această luptă de către Jeremy şi nu ţinea să-şi revadă fosta locuinţă.

— Dacă e din cauza acelui fluturaş...

— Nu, draga mea, i-o repetă doamna Gimbel. Doi membri ai acestui comitet sunt pentru, doi sunt împotrivă şi eu sunt total neutră. Pentru majoritatea locuitorilor acestui oraş, tu o să reprezinţi întotdeauna White Acres, adăugă ea cu blândeţe, luând-o de mână, şi ar fi foarte important pentru noi să-ţi spui şi tu părerea.

Pamela acceptă şi doamna Gimbel plecă, având-o pe Petruşka sub braţ.

Mai rămăseseră cinci păpuşi pe raft.

În după-amiaza următoare nu mai erau decât patru. Doamna Van Orden văzuse păpuşa la doamna Gimbel şi se hotărâse să-şi cumpere şi ea una.

— A mea se va numi Olga, îi spuse ea cu mândrie, în timp ce ieşea din magazin.

Pamela se bucură că făcuse ceva vânzare, dar se întristă că se despărţea de Olga.

Joi dimineaţă, membrii comitetului se adunară acasă la doamna Gimbel şi două maşini îi duse pe toţi la White Acres.

Pe toată durata drumului Pamela păstră tăcerea, dar mintea îi era frământată de emoţii contradictorii. Nu mai fusese pe şoseaua aceea de la începutul verii şi era pregătită să vadă multe schimbări, dar în momentul în care se va confrunta cu ele, se temea de reacţia ei.

Copacii ofereau o adevărată paletă de auriu, galbenul, portocaliul şi rozul amestecându-se cu verdele-deschis al păşunilor.

E un semn prevestitor, îşi spuse ea privind crengile uscate ale unui tufiş care se întindeau spre soare în dimineaţa aceea de toamnă. Îi plăcuse întotdeauna acel anotimp, deşi anul acela i se părea a fi ceva mai trist.

— Am ajuns! anunţă doamna Gimbel pe când intrau prin poarta cea mare şi albă.

Pamela simţi că i se pune un nod în gât. Se întorcea „acasă”, dar acum nu mai era casa ei şi-i păru rău că venise.

Făcu ochii mari pe când mergeau pe alee, privind stejarul gros la baza căruia ascunsese cutia ei cu comori pe vremea când avea şapte ani şi bătrânul chioşc din grădină care adăpostea jocurile ei de copil în zilele ploioase. Apoi trecură prin faţa stupilor de albine. Pe moment, simţi o mare uşurare la vederea acelor mărturii ale trecutului ei…

Cu preţul unui mare efort, nu întoarse capul spre vechiul cimitir familial. În macheta centrului, figurau pe acel spaţiu

noile grajduri şi acea idee o rănea teribil. La gândul că toate acele pietre albe care purtau numele fiinţelor cele mai dragi ei fuseseră spulberate pentru plăcerea turiştilor bogaţi, i se făcu aproape greaţă.

Când ajunse în faţa casei, observă toate amenajările efectuate de „Miracle Development”.

Uriaşa clădire colonială pe care o construiseră strămoşii ei domina în continuare peisajul, însă acum era înconjurată de altele noi. Căsuţe cu un singur etaj ocupau acum spaţiul fostei grădini de legume şi, la baza dealului, pe malul râului, se înălţau mai multe vile, care erau nişte copii fidele ale casei principale.

Grădinari peisagişti plantaseră copaci în jurul vilelor, astfel că se evitase aspectul deprimant al majorităţii şantierelor.

Tânăra nu putea să nu recunoască adevărul: se făcuse o parcelare foarte frumoasă. Îşi repetă acest lucru şi în timp ce vizita o vilă-prototip înconjurată de păduri. Totul era foarte frumos, dar nu mai semăna cu White Acres.

Se plimbă pe fosta ei proprietate cu o detaşare ciudată. Acolo era un loc total nou, care nu mai făcea parte din viaţa ei şi nu trebuia s-o mai afecteze cu nimic. Atunci, de ce se simţea atât de stingherită?

Răspunsul veni cu viteza fulgerului. Îi era frică să intre în casă!

După ce terminară de vizitat, şefii de la „Miracle Development” veniră să-i ia cu nişte maşinuţe electrice ca să-i ducă pe deal, dincolo de fântâna legămintelor, pentru a le arăta superbul teren de golf.

Ea zâmbi când văzu că falsa fântână era încă acolo. Oare Michael o cruţase în amintirea întâlnirii lor? Probabil că n-o va mai păstra multă vreme, îşi spuse ea. Era prea veche şi dărăpănată în comparaţie cu vilele noi.

Apoi fură conduşi în apropiere de râu, vizitară şantierul viitorului debarcader, al hangarului pentru bărci şi studiară

planul ca să vadă locul unde se va construi restaurantul.

După aceea se întoarseră spre casă şi Pamela simţi că i se pune din nou un nod în gât de emoţie.

Se întrebă dacă Michael se afla în interiorul casei. Nu mai auzise de el de la Oktoberfest, în afară de ziua în care primise pepitele de aur.

— Domnul Donovan lipseşte, le spuse atunci ghidul lor, ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile.

Bob era unul din cei mai devotaţi asistenţi ai lui Michael.

— M-a rugat să vă cer scuze în numele lui, dar a fost reţinut cu afaceri la Los Angeles mai mult timp decât prevăzuse.

Japonia, Seattle, Los Angeles… Oare omul acela va mai termina vreodată cu călătoriile? Pamela coborî din maşinuţă şi ridică ochii spre intrarea impunătoare pe care intrase de atâtea ori.

— Vă rog să intraţi.

Ea rămase pe loc, încremenită de emoţie. Doamna Gimbel, văzându-i ezitarea, o luă cu blândeţe de braţ. Zumzăitul din urechi i se accentuă, dar picioarele reuşiră s-o ducă până în casă.

Când ajunse în hol, se uită spre salon, sufragerie şi bibliotecă. Ce se întâmpla oare? Totul era aşa cum îl lăsase cu câteva luni în urmă. Rămase ţintuită, apoi alergă dintr-o încăpere în alta. Da, aceleaşi mobile, aceleaşi tablouri, aceleaşi vaze de flori, totul era la fel… doar că era mult mai frumos. Lemnăria fusese restaurată, pereţii zugrăviţi, draperiile arătau ca noi, dar niciun detaliu al decoraţiunii vechi nu fusese schimbat.

Fu cuprinsă de o tulburare nedefinită. Trebuia să se bucure sau să se întristeze? Se aştepta să vadă nişte schimbări mari şi era pregătită să înfrunte durerea pe care acestea i-ar fi provocat-o. Acum însă era total descumpănită. Ecoul trecutului ei încă mai răsuna în acele încăperi, dar nimeni n-avea dreptul să-l audă. Nimeni în

afară de ea şi de Suzy.

Se aşezară cu toţii în jurul mesei din sufragerie, unde se adunase de atâtea ori familia ei cu ocazia mesei de duminică.

— A sosit bucătarul-şef? vru să ştie doamna Gimbel.

— Nu, răspunse Bob. Avem o bucătăreasă care pregăteşte masa pentru muncitorii care stau aici, dar domnul Donovan a angajat pe cineva special pentru astăzi. Voia să vedeţi cu ochii voştri calitatea mâncării care va fi servită aici.

Felurile care le fură prezentate erau pur şi simplu delicioase. La primul etaj trona o masă joasă, împodobită cu un buchet de flori proaspete, ceea ce era ceva nou şi de un efect foarte frumos. Se îndreptă spre fosta ei cameră şi, cu o mână tremurândă, apăsă pe clanţă.

Bineînţeles că obiectele ei personale dispăruseră, dar restul nu se schimbase. Cuvertura de pe pat, draperiile asortate, pe care le cumpărase cu numai câţiva ani în urmă, înviorau şi acum atmosfera cu culorile lor lucioase.

— Dacă mi-aş aduce înapoi hainele şi tablourile, totul ar redeveni ca înainte, şopti ea.

Oare de ce Michael nu redecorase acea cameră? Ce nevoie mai avea de acele încăperi, din moment ce construia vile pentru musafiri?

Când ajunse din nou pe coridor, întoarse capul spre camera stăpânului, cea în care dormiseră părinţii ei. Probabil că în prezent era locuită de Michael. Din câţiva paşi ajunse în faţa uşii acesteia, o deschise şi aruncă o privire înăuntru. Nici acolo nu se schimbase nimic.

Cu privirea încruntată, se năpusti spre camera pe care mama ei o botezase... „camera albastră”. Era ultima încăpere suficient de mare pentru a sta în ea Michael. Timiditatea îi dispăru şi împinse uşa fără nicio ezitare.

Prezenţa lui Michael ieşea în evidenţă de la prima privire. Acum recunoştea că centrul de distracţii pe care-l construia

pe fostul ei domeniu era superb. Transformările pe care le făcuse o deranjau, dar va învăţa să le accepte. Totuşi, se va obişnui oare cu caracterul lipsit de morală al lui Michael? Avea apucături de pirat, scrupule de corsar... îl iubea, dar era şi îngrozită de el.

Se apropie de dulap şi trase de uşa glisantă. Hainele lui erau acolo. Întinse mâna, luă una din cămăşi între degete şi-şi afundă faţa în materialul ei proaspăt călcat.

Pe măsură ce studia lucrurile bărbatului pe care-l iubea, inima îi bătea din ce în ce mai tare, astfel că la un moment dat fu pe punctul să leşine. Atinse cu degetele lâna aspră a unui pulover uitat pe spătarul unui scaun şi pielea unei mape de birou.

Dinspre parterul casei se auzeau zgomote înăbuşite şi râsete. Se hotărî să se ducă la însoţitorii ei, dar nu imediat. Se apropie de pat, netezi cuvertura şi mângâie perna moale. Perna lui Michael. Deodată, un val de emoţii explodă în trupul ei. Se aşeză pe pat şi puse încet capul pe pernă, inspirând parfumul bărbatului pe care nu se putea hotărî să-l urască.

Un zgomot care venea de pe coridor o făcu să întoarcă rapid capul, dar nu mai avu timp să se ridice în picioare înainte ca Michael să apară în pragul uşii. Într-o mână purta o valiză şi în cealaltă o servietă diplomat. Cravata îi era desfăcută şi cămaşa descheiată la gât. Părea foarte obosit, dar când o văzu, zâmbi.

— Ai văzut? şopti el înainte să închidă uşa în urma lui. Ţi-am spus că mi s-a îndeplinit dorinţa?

Pamela era prea zăpăcită ca să se mai simtă jenată. Se ridică şi îngăimă o scuză ca să-şi justifice prezenţa în cameră.

— Ssttt, nu spune nimic, şopti el punându-i un deget pe buze. Nu vreau să aud nimic logic şi raţional.

O sărută uşor pe buze.

— Lasă-mă să cred că ai venit aici împinsă de o forţă

irezistibilă, cu care nu te-a lăsat inima să te lupţi.

O necăjea puţin, dar deoarece el o sărută din nou din ce în ce mai pasionat, tânăra simţi cât de serioase erau vorbele lui.

— Am făcut o vizită, se apără ea. Am venit cu comitetul…

— Da, ştiu. I-am văzut jos.

— Şi voiam să văd ce s-a ales de White Acres după ce a intrat în mâinile noului proprietar. Cum a fost şederea la Los Angeles? adăugă ea pe un ton detaşat.

Michael oftă adânc şi-şi dădu haina jos. Pamela simţea în mod confuz că ar fi trebuit să plece, dar ceva anume o reţinea.

— Los Angeles? repetă el. Mi-am petrecut timpul acolo într-un subsol luminat cu neon, negociind un contract. Nici măcar n-am văzut lumina soarelui.

Îşi trecu mâna prin păr, vizibil obosit.

— N-am dormit de cel puţin patruzeci şi opt de ore. Folosindu-se de acest pretext, ea se îndreptă spre uşă.

— Te las să te odihneşti.

El ridică o mână, s-o oprească.

— Nu pleca, spuse el cu blândeţe. Mai stai puţin… şi nu-ţi face griji. Deocamdată nu mă simt în stare să atentez la virtutea ta.

O prinse cu mâna după ceafă şi o trase spre el. Tânăra nu putu rezista mângâierii lui.

— Vrei… vrei să-ţi masez spatele? îl întrebă ea aproape în şoaptă. Regreta deja gestul ei impulsiv atunci când Michael începu să-şi descheie nasturii cămăşii, fără să catadicsească să-i mai răspundă. Nu-şi închipuise niciodată că va trebui să atingă pielea lui goală şi ceea ce i se păruse simplu în momentul în care-i făcuse propunerea deveni brusc o sarcină imposibilă de îndeplinit.

Michael se trânti pe pat cu un suspin fericit şi, întorcând faţa spre ea, îi zâmbi cu pleoapele grele de somn.

Ea îşi apropie mâna cu timiditate de spatele lui şi începu

să-l maseze, mai întâi cu o mână, apoi cu amândouă, frământându-i pe rând energic şi blând muşchii amorţiţi de oboseală. În câteva minute descoperi mişcările care îl alinau pe Michael.

— E minunat, şopti el cu o voce somnoroasă. Nu te opri…

Ea zâmbi, fericită că îi producea plăcere. Pielea lui era mai moale precum catifeaua şi în timp ce mâinile ei acţionau asupra spatelui său, simţea jocul muşchilor lui sub palmele ei. Ar fi dorit atât de mult să se aplece şi să-l sărute între umeri…

— Acolo, spuse el brusc, întinzând ceafa în momentul în care degetele îi atingeau muşchii încordaţi ai gâtului. Mai tare.

Ea îl ascultă şi el suspină mulţumit.

— Bănuiesc că doamna Gimbel nu s-a gândit la un asemenea tratament atunci când te-a racolat în comitetul ei, glumi Michael.

— Comitetul!

Pamela se ridică, de parcă ar fi fost fulgerată. Cum de uitase de el?

— Stai liniştită, îi spuse Michael cu ochii tot închişi. S-au dus să viziteze grajdurile. Vor crede că te plimbi prin parc.

Ceva mai calmă, ea îşi odihni mâinile pe spatele lui, bucurându-se de frumuseţea netedă a pielii lui. Era minunat să-l vadă torcând sub mângâierile ei, ca o panteră îmblânzită.

— Ce concluzii a tras comitetul tău? o întrebă el brusc.

— Încă n-am discutat cu toţii. Intenţionăm s-o facem după ce ne întoarcem în oraş. Michael… eu… apropo de Jeremy…

— N-are nicio importanţă, îi răspunse el dând din umeri. Îl înţeleg foarte bine pe acest tânăr. Pe undeva, semănăm foarte mult.

— Cum adică? exclamă Pamela izbucnind în râs.

— Înţeleg perfect motivaţia lui.

Vocea i se aspri însă, ca şi muşchii umerilor săi.

— Dar de data asta va pierde, pentru că eu nu voi abandona niciodată White Acres.

Îndârjirea lui o impresionă pe Pamela.

— De ce îi dai atâta importanţă?

— Din mai multe motive.

Michael se răsuci brusc şi o trase spre el.

— Rămâi cu mine, Pamela, şopti el cu vocea plină de emoţie, strângând-o tare la pieptul lui. Nu vreau să mă mai întorc niciodată acasă şi să nu te găsesc aici.

Neştiind dacă vorbea serios sau nu, ea se ghemui la pieptul lui, ca şi cum îşi găsise în sfârşit un cămin.

Deodată, se auzi un zgomot de paşi pe coridor şi amândoi rămaseră nemişcaţi, cu urechile ciulite.

— Sunt îngrijorată în privinţa Pamelei, spuse vocea doamnei Gimbel. Unde ar putea să fie?

Întrebarea ei fu urmată de un murmur de voci, apoi cineva zise:

— Să încercăm în camera lui Michael. Poate el ştie.

Pamela înţepeni, îşi duse mâna la gură şi Michael râse pe înfundate. În clipa aceea, vocea fermă şi hotărâtă a lui Bob linişti agitaţia din faţa uşii lui.

— Domnul Donovan abia s-a întors din călătorie şi nu vă dau voie să-l deranjaţi. O să-l întrebăm mai târziu, în cazul în care prietena dumneavoastră tot nu s-a întors până atunci.

— Bunul şi bătrânul meu Bob, şopti Michael.

Pamela râdea pe înfundate şi el o strânse la pieptul lui, molipsit de veselia ei. Auziră grupul coborând înapoi la parter şi dădură în sfârşit frâu liber hohotelor de râs.

— Rămâi cu mine, şopti Michael din nou. O să le spun că te-ai întors pe jos.

— Pe jos? Dar asta mi-ar lua câteva ore!

— Exact. Asta va fi explicaţia pentru faptul că n-o să ajungi decât mâine dimineaţă.

Pamela îl privi cu tandreţe. Deodată, el schimbă poziţiile şi ea se trezi întinsă în locul lui, iar Michael stătea aplecat deasupra ei.

— Eşti atât de frumoasă, spuse el.

Gura lui se uni cu a ei într-un sărut care spulberă şi ultimele reţineri ale Pamelei. Sub mângâierile lui, ea se deschise ca o floare, răspunzând pasiunii lui cu o fervoare care poate ar fi mirat-o dacă ar fi fost conştientă de ea. Mâinile lui Michael îi mângâiau tot trupul, luându-i sânii în căuşul palmelor, atingându-i abdomenul, trezind-o la viaţă într-un mod pe care n-ar fi îndrăznit niciodată să şi-l imagineze.

Era un fel de revelaţie, de parcă s-ar fi născut a doua oară. Acum înţelegea cu adevărat sensul cuvântului „feminitate”. Avea nevoie de Michael, de bărbatul din el. Îl iubea, îl dorea… în ciuda îndoielilor care o frământau. Era pregătită. Acum ştia că nu mai exista cale de întoarcere.

Ea îi puse mâna pe abdomen cu pudoarea inocenţei şi Michael fu scuturat de un tremur puternic. El se ridică în capul oaselor, cu privirea rătăcită şi sări în partea cealaltă a patului.

— Pleacă, Pamela, şopti el cu o voce răguşită. Pleacă până mai am forţa să nu te reţin…

Ea întinse nehotărâtă mâna spre el.

— Michael…

— Pleacă, Pamela, repetă el pe acelaşi ton. Dacă rămâi acum, va fi pentru totdeauna.

Ea dorea atât de mult să-l facă fericit! Oare el nu simţea asta? Dar pe măsură ce ceaţa produsă de senzualitate se risipea în mintea ei, înţelese că ar fi nebună să se ia după el.

— Bine, şopti ea, neputând să-şi ia ochii de la el.

El întinse mâna spre părul ei, care i se răsfiră printre degete.

— Niciodată n-am aşteptat atât de mult, gândi el cu voce

tare. Când o să te hotărăşti să rămâi cu mine?

Să rămână? Numai „să rămână?” Cu câteva secunde mai devreme, spusese „pentru totdeauna”, dar în realitate ce voia să spună? Ea îi căută privirea, încercând să ghicească acolo sensul cuvintelor lui.

— După şedinţa municipală, îi răspunse ea. Cred că ar fi preferabil să nu ne mai vedem până atunci.

El o aprobă şi ea se ridică, îşi netezi hainele de şi-şi trecu mâna prin păr.

— Dar după şedinţă, adăugă el, o să dau la o parte aceste reţineri ridicole. După şedinţă, o să vii să stai cu mine.

Ea se simţi cuprinsă de un val de fericire. Da, îl va urma până la capătul lumii.

— La revedere, Michael, spuse ea.

Tânăra ieşi din camera lui, închise uşa în urma ei şi se sprijini câteva clipe cu spatele de ea, ca să prindă puteri.

— O să-mi fie dor de tine, şopti ea.

***

Se întoarse în oraş împreună cu ceilalţi membri ai comitetului. Maşina ei o aştepta în faţa casei doamnei Gimbel.

— Ai prins vreo ocazie să vorbeşti cu domnul Donovan? o întrebă ea, luând-o pe nepregătite.

Ea îi spusese că se plimbase prin parc şi spera ca minciuna să nu i se citească pe faţă.

— Da, câteva minute. De ce?

— Cu atât mai bine. Ştiai că el a propus să faci parte din comitetul nostru?

Această descoperire o şocă pe Pamela. De ce-i venise lui o asemenea idee? Se simţi străbătută de un fior rece. Nu-i plăcea deloc să aibă bănuieli în privinţa lui Michael şi găsea întotdeauna o justificare purtării lui uneori ciudate.

Era foarte îndrăgostită de acest bărbat, dar de fiecare dată când întorcea spatele, un eveniment oarecare îi dovedea că greşea. De ce viaţa nu era mai simplă? De ce nu era liberă să-l iubească? De ce se interpuneau între ea şi iubirea ei evenimente exterioare?

— Da, a insistat în mod deosebit, ca să vezi cu ochii tăi schimbările care au apărut după plecarea ta de la White Acres. Vrea neapărat să te convingă că are intenţii bune...

— Am înţeles.

„E uşor de convins Pamela, îşi spuse ea cu tristeţe. E de-ajuns s-o mângâi câteva minute pe un pat...” Deveni stacojie la faţă de furie, lucru care se observă şi în vorbele ei.

— Credeam că în afacerea asta sunteţi imparţială, spuse ea pe un ton aspru.

— Dar sunt, draga mea, exclamă doamna Gimbel, neluând în seamă tonul acuzator al Pamelei. Îl cunosc pe tatăl vitreg al lui Michael de ani de zile. Chiar eu sunt aceea care i-a propus ca „Miracle Development” să se intereseze de White Acres, atunci când am aflat că o vinzi.

Pamela se uită la ea uluită. Dar oare de ce se mira? Domnul Harding, prietenul familiei Gimbel de zeci de ani, probabil i-a cerut ajutorul domnului Gimbel ca să-i găsească un cumpărător, ca un fel de favoare pentru familia Starbuck. Cine s-ar fi gândit la complicaţiile pe care le va stârni acea acţiune simplă şi generoasă?

Îndoielile o chinuiau tot timpul, în ciuda eforturilor ei de a le alunga. Se gândi din nou la ce spusese Jeremy. Acesta afirmase că oamenii de teapa lui Michael cumpărau cu uşurinţă sprijinul persoanelor importante care s-ar fi putut opune planurilor lor.

— Asta se numeşte imparţialitate?

— N-am luat niciun comision, dacă asta vrei să insinuezi, dar mă simt răspunzătoare de bunăstarea locuitorilor unui oraş şi încerc de ani de zile să contribui la prosperitatea lor.

Te rog să mă crezi că, dacă aş fi avut cea mai mică îndoială referitor la efectele dezvoltării domeniului White Acres asupra văii, aş fi prima care să condamne proiectul, îi explică ea, bătând-o uşor pe braţ pe Pamela. După părerea mea, acest centru de distracţii e exact lucrul de care are nevoie comunitatea noastră ca s-o trezească din amorţeala în care trăim de zece ani şi mai bine.

Văzând sinceritatea cu care vorbea însoţitoarea ei, Pamela nu îndrăzni să mai insiste. Doamna Gimbel se bucura de o reputaţie nepătată pe care o merita cu prisosinţă. Atunci, de ce se încăpăţâna Pamela să aibă îndoieli faţă de cei care aveau vreo legătură cu Michael? Oare va lăsa emoţiile să-i întunece judecata? Deodată, i se făcu ruşine de ea însăşi.

— Acest proiect pare să reprezinte foarte mult pentru Michael, spuse ea încet.

— Ai spus un lucru foarte adevărat. Ai auzit vorbindu-se despre fraţii lui, nu-i aşa?

Pamela clătină din cap în sens negativ.

— Mai bine zis fraţii lui vitregi, respectiv copiii primei soţii a lui Marshall Bentworth. Ei nu l-au agreat niciodată pe Michael şi atunci când el s-a dovedit a fi un strălucit om de afaceri, ca şi tatăl său vitreg, antipatia lor faţă de el a crescut şi mai mult. Acum, după ce Marshall s-a pensionat, cei trei fii îşi dispută puterea şi fiecare din ei încearcă să-şi dovedească superioritatea în faţa tatălui lor. Toată lumea însă crede că numai Michael are forţa necesară să conducă o companie de o asemenea importanţă. El e însă pus în inferioritate de vârsta pe care o are şi lipsa legăturilor de sânge cu Marshall. Succesul pe care-l va obţine cu White Acres îi va asigura conducerea firmei „Miracle Development”. Din această cauză, se va folosi de orice mijloc pentru a duce la bun sfârşit acest proiect.

Aceste ultime cuvinte răsunară ca un ecou în urechile Pamelei. „Orice mijloc…” Inclusiv operaţiunea de a o

seduce pe ea? Oare făcea şi ea parte din planurile lui? Nu cumva o minţise încă de la început?

— Acum, te rog să te duci acasă. Sunt sigură că eşti foarte obosită, îi spuse amical doamna Gimbel, ajutând-o să urce în maşina ei.

Somnul o ocoli pe Pamela în noaptea aceea. La ora trei noaptea se ridică din pat şi deschise sertarul biroului ei, de unde scoase cu mâinile tremurând coroniţa de gardenii ofilite pe care Michael i-o împletise cu mâinile lui la petrecerea lui Philip. Se aşeză pe marginea patului şi începu să privească în gol.

Îl iubea pe Michael Donovan. Cel puţin de acest lucru era sigură. Restul nu era decât un joc de puzzle răvăşit pe care n-avea nici puterea şi nici curajul de a-l recompune.

El îşi făcuse adepţi printre persoanele cele mai influente ale oraşului cu o uşurinţă incredibilă. Primăria îi dăduse toate autorizaţiile necesare ca să construiască tot ce avea nevoie, fără să opună nicio rezistenţă.

Michael... Jeremy... Aceeaşi dorinţă de a impresiona un tată...

Oare nu plătise ea preţul acestei lupte?

În mintea ei, neîncrederea alterna cu convingerea referitor la sinceritatea lui Michael. Închise ochii şi îşi dori ca şedinţa municipală să se fi terminat deja. Două zile... în două zile va afla adevărul.

Capitolul 9

Cele două zile i se părură că durează o veşnicie.

Magazinul era gata pentru marea inaugurare şi cele două surori erau mulţumite de rezultatul muncii lor. Avuseseră grijă să pună în valoare fiecare obiect şi amenajarea vitrinelor era o reuşită perfectă.

Până acum, vânzările fuseseră destul de rare. De curând, un cuplu cumpărase două păpuşi ruseşti, după ce o admiraseră pe cea a doamnei Gimbel.

— Suzy! spuse Pamela în timp ce privea distrată cele două păpuşi care mai rămăseseră şi păreau să se plictisească în vitrină. Avem cumva adresa acelei femei?

— Care femeie? se interesă Suzy cu o oarecare lehamite în glas. Cruciada lui Jeremy o apăsa din ce în ce mai tare pe tânără. Avea cearcăne sub ochi şi îşi pierduse obişnuitul lui entuziasm. În plus, cum ieşea în stradă se găsea mereu câte cineva să-i pună întrebări referitoare la White Acres şi Pamela. Dintr-un motiv necunoscut de ea, oamenii păreau să evite să vorbească direct cu sora ei.

Era adevărat că era foarte ataşată de White Acres, dar se simţea gata să descopere şi alte orizonturi. Dacă Jeremy n-ar fi început acea campanie, era convinsă că i-ar fi plăcut acel centru de distracţii. Ea trebuia însă să-l susţină pe Jeremy.

— Cea care face păpuşile, preciză Pamela. Crezi că am putea să comandăm mai multe?

— Păpuşi? repetă Suzy, revenind la realitate. Crezi că le vor plăcea indienilor? glumi ea.

— Ei adoră păpuşile, spuse Pamela cu o figură amuzată, ca şi mine de altfel. Ce-ai zice să mai luăm şase?

În clipa aceea, în magazin intră domnul Scofield.

— Aş vrea să cumpăr una din păpuşile acelea până nu se vând toate, spuse el zâmbind. Sunt într-adevăr superbe. Vreau să i-o fac cadou fiicei mele pentru a-şi decora casa

nouă din Hanford.

— Vreţi s-o luaţi chiar acum? îl întrebă Pamela cu părere de rău.

— Da, te rog.

Se scărpină în bărbie în timp ce se uita la cele două păpuşi.

— Mă întreb dacă n-ar fi mai bine să le iau pe amândouă. Soţiei mele sunt convins că îi va face plăcere acest cadou.

— Nu se poate. Ultima a fost deja rezervată, se grăbi să spună Pamela, neluând în seamă figura surprinsă a surorii ei. Dar foarte curând vom mai primi şi altele. Vă rog să treceţi pe la noi peste câteva zile.

După ce domnul Scofield ieşi din magazin, Suzy se uită veselă la Pamela.

— Mai bine am vinde numai păpuşi! exclamă ea.

Se îndreptă apoi spre casa de marcat şi scotoci printre hârtiile din sertar.

— Cred că nu mi-am notat adresa femeii care le face, îi mărturisi ea cu un aer supărat.

Pamela se simţi mai dezamăgită decât ar fi trebuit din cauza acelei veşti. Luă ultima păpuşă şi o aşeză pe casa de marcat, deşi prezenţa ei acolo o cam deranja.

— Te botez Anna Karenina, şopti ea zâmbindu-i.

Ar fi putut să jure că Anna Karenina îi răspunsese şi ea tot cu un zâmbet.

***

Comitetul îşi ţinu ultima şedinţă în ziua stabilită şi membrii acestuia trebuiră să recunoască faptul că Michael făcuse o treabă foarte bună la White Acres. Hotărâră deci să aprobe proiectul printr-un raport pe care-l întocmi doamna Gimbel.

În cazul în care Jeremy nu scotea din mânecă un argument în ultimul moment, se părea că Michael va avea

cu siguranţă câştig de cauză, îşi spuse Pamela.

Cu toate astea, când venise s-o ia pe Suzy ca s-o însoţească până la şedinţa care urma să hotărască soarta proiectului companiei „Miracle Development”, Jeremy părea bine dispus şi foarte încrezător în succesul lui. Acesta nu dădu prea mare atenţie reproşurilor Pamelei referitor la plasarea fotografiei ei pe fluturaş fără permisiunea ei.

— Nu ţi-am cerut să participi la campania mea, Pamela. Eu doar am făcut totul public. Nu poţi să mă opreşti să fac aşa ceva.

Pamela era atât de sigură că el urma să piardă partida, încât n-o lăsă inima să mai insiste asupra subiectului.

— Michael Donovan va fi învins în curând. Pe şantierele lui totul merge prost. Muncitorii lui au format pichete de grevă. Sunt convins că vom repurta o victorie strălucită.

Pamela nu-i mai spuse că în acea afacere ea nu era de partea lui, pentru că n-ar fi ascultat-o. De altfel, nimeni nu părea să-şi facă probleme în legătură cu părerea ei încă de la începutul acelei poveşti şi toţi credeau că ea se opunea proiectului propus de „Miracle Development”.

Totuşi, nici ea nu ştia dacă respingea total schimbările făcute de Michael. Poate că nesiguranţa ei era datorată faptului că era îndrăgostită de el?

Pamela îi însoţi pe Jeremy şi pe Suzy la şedinţă şi, în timp ce ieşea din maşină, îl zări pe Michael pe celălalt trotuar. Tocmai se pregătea să-i facă semn, dar el se întoarse brusc şi ea observă că avea un fluturaş în mână. Probabil era furios pentru că descoperise fotografia Pamelei în josul acestuia. Totuşi nu înţelese de ce era supărat, el nu-i lăsase nici măcar o şansă de a se explica. Era foarte preocupat numai de ce se va întâmpla la acea şedinţă?

Mulţimea umpluse holul uriaş şi zumzetul conversaţiilor era asurzitor. Pamela, urmată de Suzy şi de Jeremy, îşi croi drum până în sală şi reuşi să se strecoare până în primele rânduri. Intră şi Michael după ea şi se aşeză în apropierea

ei.

Primarul ceru să se facă linişte şi murmurul se stinse treptat.

Foarte agitat, Jeremy se întorcea tot timpul spre uşa de la intrare, şi Pamelei îi părea rău pentru el, gândindu-se la rezultatul acelei şedinţe. Deşi părea foarte sigur pe el, nu se îndoia nicio clipă că va ieşi învins. Deodată, faţa tânărului fu luminată de un zâmbet larg, când văzu persoana care intrase de curând în fundul sălii.

— O să te apuce tremuriciul, Donovan, şopti el cu un aer satisfăcut.

Tocmai în acel moment, primarul îl invită pe Jeremy să vină pe podium. El luă microfonul pe care i-l întindea primarul şi îşi expuse din nou argumentele, cunoscute deja de toţi, pentru neînceperea construcţiei centrului de distracţii.

Pamela se uita cu coada ochiului la Michael, care afişa un aer liniştit.

— V-am rezervat o surpriză care s-ar putea să-i îndemne pe ultimii partizani ai domnului Donovan să se îndrepte spre noi, anunţă Jeremy cu un aer sarcastic. Vedeţi dumneavoastră, s-ar părea că Michael Donovan nu e la prima încercare... A mai vrut să transforme un orăşel din Oregon în paradis pentru turişti. Din fericire pentru ei, locuitorii s-au revoltat la timp şi au alungat „Miracle Development” înainte ca lucrurile să meargă prea departe. Unii din ei au acceptat să vină printre noi ca să ne relateze propria lor versiune a faptelor.

Cele două persoane despre care vorbise Jeremy se îndreptau acum spre podium.

Pamela nu-l scăpa pe Michael nicio clipă din ochi şi transformarea bruscă a trăsăturilor feţei lui îi îndureră inima. El îi aruncă o privire acuzatoare, părând convins că ea îl trădase relatându-i lui Jeremy povestea pe care i-o

spusese în timp ce se aflau amândoi la White Acres.

Cei doi cetăţeni din Yellow Fin povestiră o scorneală murdară care nu lumina cu nimic subiectul supus dezbaterii în care era vorba despre nişte acţiuni ilegale şi sume de bani risipite în stânga şi în dreapta pentru a cumpăra anumite persoane.

Atunci când povestea se termină, murmurele care se auzeau în sală lăsară să planeze o îndoială asupra rezultatului şedinţei. Schimbarea radicală a opiniei generale era evidentă şi, atunci când Michael se ridică în picioare ca să se urce pe podium, neîncrederea şi ostilitatea care domneau în sală erau aproape palpabile.

Pamela fu nevoită să se stăpânească pentru a nu se lua după el şi să strige la oamenii din sală că erau manipulaţi într-o manieră josnică. În ciuda a ceea ce credea Michael despre ea, tânăra era gata să facă orice pentru a-l ajuta.

El rămase tăcut câteva secunde, plimbându-şi privirea de jur-împrejurul sălii. Apoi, ochii lui lipsiţi de orice emoţie se opriră asupra Pamelei.

În cele din urmă, luă cuvântul. Sala se relaxă puţin câte puţin atunci când el pomeni despre contactele plăcute pe care le avusese cu locuitorii din zonă. Vorbi despre Jerry Renault şi lumânările lui sculptate, Sheree Craighton şi bijuteriile ei şi despre alţi câţiva. Pe feţele cetăţenilor începură să apară zâmbete.

El îi ridiculiză uşor şi fără răutate pe acuzatorii lui din Oregon. Treptat, se produse o minune. Atunci când abordă problema locurilor de muncă şi le aminti că el îi dăduse de lucru soţului infirm al lui Sheree, nu era greu de ghicit, privind publicul, că el câştigase partida.

Pamela era cucerită de puterea de convingere a lui Michael şi de fascinaţia pe care o exercita asupra celor prezenţi în sală. Oamenii îl plăceau în mod instinctiv şi erau gata să-l declare învingător fără putinţă de tăgadă. În urmă cu câteva minute, o duruse inima pentru el, dar acum îşi

făcea griji pentru Jeremy a cărui figură pălea din ce în ce mai mult.

Michael părăsi podiumul în aplauzele entuziaste ale mulţimii.

Doamna Gimbel luă atunci cuvântul ca să citească raportul favorabil al comitetului. Apoi, primarul propuse să se treacă la vot şi Michael câştigă cu o majoritate zdrobitoare.

Pamela aruncă o privire spre Jeremy, care părea să fi îmbătrânit cu zece ani. Avea trăsăturile desfigurate de lovitura pe care o primise.

Atunci când se ridică împleticindu-se, Suzy se luă după el şi Pamela nu se duse să-i caute. Nu hotărâse împreună cu Michael că după terminarea şedinţei se va duce la el? În adâncul sufletului, ea jubila, dar deocamdată el părea neabordabil. Fiecare om voia să se apropie de el, să-i strângă mâna, să-l felicite. Înfrângerea lui Jeremy devenind astfel şi mai dureroasă.

Plină de tristeţe, Pamela nu ştia spre care din cei doi bărbaţi să se îndrepte. În acel moment o zări pe Suzy croindu-şi drum prin mulţime, dând din coate ca să poată ajunge la ea.

— Vino repede, Pamela, te rog! exclamă ea. Jeremy e pe cale să-şi piardă minţile.

Pamela tocmai se pregătea s-o urmeze pe sora ei când Michael ajunse lângă ea. În ochii lui observă o sclipire pe care nu i-o cunoştea şi nu citi în ei nicio urmă de căldură.

— Şedinţa s-a terminat, Pamela, o anunţă el pe un ton aspru. Am venit să te iau.

Ea ardea de nerăbdare să plece cu el, dar Suzy o implora să meargă cu ea. Pamela nu putea să nu ia în seamă rugămintea pe care o citea în ochii surorii ei.

— Nu… nu pot, îi spuse ea lui Michael, punându-i mâna pe braţ. Trebuie să…

El se feri de atingerea ei, refuzând s-o asculte.

— Nu te mai obosi să-mi explici, Pamela. Am înţeles şi singur. Pamela nu apucă să-i răspundă că el îi şi întoarse spatele şi fu înghiţit de mulţimea susţinătorilor lui. Tânăra se uită speriată la Bob.

— Spune-i că trebuie s-o ajut pe Suzy… Jeremy nu se simte bine. O să-l sun imediat ce… îi spuse ea gâfâind.

— De ce-ţi mai baţi capul cu Jeremy? o opri el cu dispreţ în glas. Cu voia sau fără voia ta, oricum centrul de distracţii se va construi.

Ea îl privi uluită câteva clipe, înainte să-i poată răspunde.

— Dar nu e vorba despre asta… n-ai înţeles…

— Ba da, am înţeles perfect, i-o reteză el din nou. Eu şi Michael ştim foarte bine că l-ai trădat încercând să-i smulgi informaţii pentru a le divulga inamicului. Pe când el făcea totul ca să-ţi aline temerile împărtăşindu-ţi planurile lui, tu ai profitat de ocazie şi ai scotocit prin camera lui în căutarea unor probe împotriva lui.

— Ce-ai spus? exclamă ea tulburată.

El îi aruncă o ultimă privire plină de dispreţ, după care plecă.

Total nedumerită, Pamela traversă mulţimea până ajunse la bar, unde o aştepta Suzy. Jeremy era prăvălit pe un taburet şi bea whisky. Pamela o ajută pe sora ei să-l târască afară din camera plină de fum.

Îl urcară cu forţa în maşină. Pamela acţiona ca în transă, refuzând să creadă că Michael îşi imagina că ea fusese în stare de asemenea mârşăvii. Trebuia să-l sune neapărat şi să-l silească s-o asculte.

În următoarele ore trebui să se ocupe de Jeremy, pe care Suzy nu reuşea să-l liniştească. Când în sfârşit acesta aţipi pe canapea, era trecut deja de miezul nopţii.

În noaptea aceea dormi foarte prost şi când se trezi avea lacrimi în ochi. Telefonul sună şi ea ridică receptorul.

— Oh, Pamela! exclamă Bernice, îngrijorată. Ştii cumva unde e Jeremy?

— Da. Şi-a petrecut noaptea aici. Ce s-a întâmplat? Bernice răsuflă uşurată.

— Cineva a dat foc la White Acres şi poliţia s-a grăbit să-l bănuiască pe Jeremy. Eşti sigură că a stat toată noaptea la tine?

— Michael... este...

— Nu ştiu... Dar te rog să-mi spui ce face Jeremy...

Pamela simţi că-i îngheaţă sângele în vene... nu putea să-i răspundă. Suzy îşi vârî capul prin crăpătura uşii.

— Cine e?

Pamela îi întinse receptorul fără să-i spună niciun cuvânt, se îmbrăcă în grabă şi se îndreptă spre uşă clătinându-se pe picioare. Trebuia să se ducă la White Acres cât mai repede posibil!

— Unde te duci? îi strigă Suzy, acoperind receptorul cu mâna.

— Nu te mişca de aici! îi ordonă Pamela cu o voce lipsită de orice inflexiune. Probabil va veni poliţia. O să le spui că Jeremy n-a ieşit din casă toată noaptea. Pentru că ăsta e adevărul, nu-i aşa?

— Aşa cred, îi răspunse Suzy cu o figură nesigură.

— Bine. Atunci, fă ce ţi-am zis şi totul va fi bine, încercă ea s-o liniştească pe sora ei. Acum trebuie să mă duc la White Acres.

Luă cheile maşinii ca un automat şi se îndreptă spre scară.

Nu mai era fum deasupra domeniului White Acres atunci când intră pe uriaşa poartă albă. Era o dimineaţă superbă, fără niciun nor pe cer, deşi un miros înţepător mai plutea încă prin aer, dovedind că avusese loc un incendiu în timpul nopţii.

Pe când înainta pe aleea principală, după prima cotitură, răsuflă uşurată când văzu că de fapt casa era neatinsă, ceea ce însemna că Michael trebuia să fie teafăr. Doar dacă, cedând unui impuls nechibzuit, n-a încercat să stingă

el însuşi incendiul…

I se aburiră ochii de lacrimi şi tânăra şi le şterse cu dosul palmei.

Opri maşina, coborî repede şi privi în jurul ei. Trei vile erau complet distruse, nemairămânând din căsuţe decât şemineele din piatră şi pereţii înnegriţi de fum. Copacii din jur erau pârjoliţi şi unii din ei îşi întindeau spre cer crengile arse.

Pamela se uită la peisajul dezolant, ţinându-şi respiraţia. De ce se simţea atât de afectată? Avea impresia că era ea însăşi victima incendiului. Totuşi casă, casa ei fusese cruţată…

— Nu e prea drăguţ, nu-i aşa?

Vocea lui Michael era ostilă. Atunci când se răsuci pe călcâie să-l privească în faţă, nu se mai putu stăpâni şi i se aruncă în braţe, lacrimi mari prelingându-i-se pe obraji.

— Oh, Michael! Slavă Domnului că eşti teafăr…

— Da, sunt teafăr, răspunse el pe un ton aspru şi neîncercând s-o strângă la pieptul lui. Şi focul n-a distrus casa.

Ochii i se îngustară în timp ce se uita la clădirile ruinate.

— Bănuiesc că incendiul nu făcea parte din plan.

— Care plan? îl întrebă ea cu candoare. Despre ce plan vorbeşti? Privirea albastră ca oţelul o străpunse până-n adâncul sufletului.

— Cred că tu ştii mai bine decât oricine, Pamela. Doar n-avea de gând s-o acuze că…

— Nu, nu ştiu, spuse ea cu răceală în glas. Poate ar fi cazul să-mi explici tu.

El dădu din umeri. Cu puloverul gros din lână bej şi blugii decoloraţi cu care era îmbrăcat, era mai seducător ca niciodată, dar şi mai distant.

— Pompierii mi-au confirmat că a fost un incendiu pus de o mână criminală. Prietenul tău Jeremy Keaton a suferit o înfrângere zdrobitoare la şedinţa consiliului municipal şi, ca

să se răzbune, a pus foc proprietăţii mele. Ce poate fi mai simplu de atât?

Pamela îl fulgeră cu privirea.

— Chiar asta e problema, că e prea simplu. Jeremy n-ar fi în stare să facă aşa ceva.

El se întoarse spre ea înfuriat la culme.

— Ai de gând să-l aperi şi acum, după ce s-au întâmplat toate astea? spuse el cu o voce tăioasă, arătând cu o mişcare largă a braţului spre peisajul ruinat. Omul ăsta e nebun de-a binelea şi dacă poliţia nu se va ocupa de el, am s-o fac chiar eu.

Pamela se uită la el cu ochii măriţi de groază.

— Trebuie să mă crezi că Jeremy n-a pus foc proprietăţii tale. El a dormit toată noaptea pe canapeaua din salonul meu. Nu el este vinovatul!

Faţa lui Michael încremeni.

— Vrei să spui că o să-l aperi oferindu-i acest alibi? spuse el cu o voce hotărâtă.

Pamela tremura din toate mădularele, dar reuşi să se stăpânească.

— Ăsta e adevărul, Michael. Era atât de supărat din cauza insuccesului de aseară, încât, drept consolare, a băut peste măsură. L-am dus acasă, l-am forţat să bea nişte cafea şi l-am culcat pe canapea. Se afla în acelaşi loc şi atunci când m-a sunat Bernice azi-dimineaţă ca să mă anunţe despre incendiu.

— El a făcut-o, Pamela, îi răspunse el neînduplecat. Şi dacă încerci cumva să-l acoperi, eşti ori imbecilă, ori mincinoasă…

Aceste cuvinte o jigniră foarte tare.

— Nu e adevărat, insistă ea, abia stăpânindu-şi lacrimile.

Ea bănuia furia cumplită şi distructivă care-l domina. Deodată, el o prinse de braţ şi o conduse spre casă.

— Vino cu mine, vreau să-ţi arăt ceva.

Ea fu nevoită să alerge ca să ţină pasul cu el. Incendiul

fusese pus mai aproape decât crezuse la început. Ascunzătoarea ei preferată de pe vremea când era copil, din tufişurile de lemn-câinesc care înconjurau curtea interioară, era în parte distrusă.

— Mai insişti şi acum să-l aperi? o întrebă Michael pe un ton ironic. Uită-te până unde au ajuns flăcările! Dacă n-aş fi stat treaz din cauza insomniei, focul ar fi cuprins casa cât ai zice peşte!... Casa ta...

Aşadar, ce părere ai despre scumpul tău prieten Jeremy Keaton?

Se uită la tufişurile carbonizate fără să le vadă. Încercă să vorbească, dar niciun sunet nu-i ieşi de pe buze. Incendiul se apropiase în mod periculos de casă. Dacă mai stătea câteva minute, ar fi fost distrusă. Michael o salvase... dar şi din cauza lui fusese incendiat domeniul. Cel puţin, totul părea să dovedească acest lucru.

Dacă Jeremy nu fusese vinovatul, atunci cine era? Şi de ce?

Fu cuprinsă de ameţeală şi vorbele lui Michael nu reuşiră s-o mai liniştească. El o prinse de umeri şi o sili să se uite la el.

— Pamela, trebuie să te hotărăşti de partea cui eşti, îi spuse el cu emoţie în glas. Nu se poate să mai amâni mult luarea unei decizii.

— Dar nu amân nimic... începu ea să spună.

— Ştiu cât de tulburată ai fost de vinderea proprietăţii tale şi de faptul că ai aflat că eu sunt cumpărătorul. M-ai urât foarte tare, ceea ce pot să înţeleg. Ţi-am lăsat timp să te obişnuieşti cu ideea... Dar acum a venit vremea să-ţi defineşti poziţia. Imediat. N-am de gând să mai aştept mult timp.

Ea scutură din cap, încercând să-şi limpezească gândurile şi el luă gestul ei drept un refuz.

— Ba da, Pamela, îi spuse el prinzându-i faţa în palme, hotărăşte-te acum.

Inima Pamelei încetă să mai bată în clipa în care el îşi lipi buzele de ale ei. Sărutul lui ardea de patimă amestecată cu furie şi încercă să se elibereze din mâinile lui. Dar el n-o lăsă să scape. Se hotărâse s-o domine, aşa cum dominase mulţimea în seara trecută.

Apoi, folosindu-se de farmecul şi puterea lui de convingere, sărutul lui începu să se tempereze şi ea simţi că se topeşte în braţele lui. Tânăra gemu uşor, nemaiputând opune rezistenţă tandreţei lui. Se abandonă în braţele lui, cu trupul încordat de o emoţie intensă, răspunzându-i la sărut cu înflăcărare. Îşi trecu degetele prin părul des al lui Michael.

— Pamela, Pamela, îi şopti el la ureche, locul tău e aici, lângă mine. Spune-mi că rămâi… Am nevoie de tine.

Cât de mult ar fi vrut să-i îndeplinească dorinţa! Dar încă nu putea să-i spună da, atâta timp cât deasupra capetelor lor plutea acel dezastru.

Dacă ar fi putut să gândească limpede, i-ar fi făcut măcar o promisiune pentru viitor. Dar el cerea totul imediat.

Se eliberă din braţele lui şi se depărtă ca o somnambulă de el, îndreptându-se spre maşina parcată în faţa casei.

— Unde te duci?

— Nu ştiu, şopti ea, stăpânindu-şi lacrimile care-i ardeau pleoapele.

— Dacă pleci acum, o să interpretez fuga ta ca un răspuns.

Ea se întoarse spre el şi imaginea acestuia îi jucă prin faţa ochilor.

— Trebuie să plec, trebuie să mă mai gândesc…

El nu spuse nimic şi ea, răsucindu-se pe călcâie, se năpusti spre maşina ei. Demară în trombă, neîndrăznind să se mai uite în oglinda retrovizoare.

Trebuia să fugă departe de Michael, departe de vale şi de tot. Simţea nevoia să găsească un loc izolat în care să poată analiza situaţia şi lua o hotărâre raţională.

Disperată, se îndreptă spre munţii Yosemite.

— Aveţi lanţuri pentru roţi? o întrebă paznicul de la intrarea în parc. S-ar putea să ningă înainte de căderea nopţii.

Nu avea lanţuri în portbagajul maşinii, dar atunci când ajunse în valea Yosemite, soarele strălucea din nou. Cu toate astea, era foarte frig.

Avu norocul să găsească o cameră la motelul care, ca de obicei, era ticsit, deoarece contramandase cineva rezervarea în ultima clipă.

Porni apoi după câteva cumpărături şi cu ajutorul cărţii de credit, îşi luă un hanorac căptuşit cu puf de gâscă şi nişte obiecte de toaletă. După ce-şi lăsă cumpărăturile la hotel, îmbrăcă hanoracul cel nou, îşi puse în mâini o pereche de mănuşi îmblănite pe care le găsise în maşină şi plecă la plimbare.

Merse ore în şir, până când avu impresia că parcursese jumătate din parc. Se întâlni de mai multe ori cu minicarul hotelului şi turiştii îi făcură cu mâna, dar n-avea chef să se alăture acestora. Venise aici să fie singură şi căuta un loc potrivit unde să se poată aşeza şi reflecta. Atunci, totul ar redeveni clar.

Oare chiar credea cu adevărat că aşa va fi? Probabil că nu, dar voia să înţeleagă…

Extrem de tulburată, îşi continuă plimbarea prin parc. Umbrele se lungeau, semn că soarele se apropia de orizont.

Deodată, zări o turmă de căprioare. Acestea ieşiră din pădure cu mare atenţie, cu toate simţurile treze, pentru a auzi semnalul unui eventual pericol. Nu părură speriate de prezenţa Pamelei şi începură să pască iarba fragedă de pe pajişte, cu ochii lor trişti în alertă permanentă.

Pamela se aventură într-o pădure de sequoia şi simţi o profundă admiraţie faţă de acei copaci-gigant care formau o veritabilă catedrală naturală. Fu cuprinsă de un sentiment de umilinţă. Arborii de sequoia… Jeremy îi vorbise despre o

campanie iniţiată de el pentru salvarea unei păduri de sequein dintr-un ţinut din nordul statului.

În timpurile astea, se părea că totul avea nevoie să fie salvat...

Existau atâtea forme de viaţă aflate în pericol, atâtea specii de animale pe cale de dispariţie... Numai specia umană rezista în mod remarcabil

De ce? se întrebă ea înainte să răspundă la propria ei întrebare. Pentru că oamenii se adaptează... Omenirea se transformă în funcţie de împrejurări.

Dar ea până în ce punct putea să se adapteze? Acceptase de bunăvoie schimbările care i se impuseseră până acum? Inflexibilitatea era probabil cauza tuturor problemelor ei. Cu toate astea, ştia că cei care nu erau flexibili riscau să se rupă. Căzuse oare în această capcană fără să-şi dea seama?

Michael văzuse în ea întotdeauna un duşman, ca şi cum ar fi fost cineva pe care ar fi fost nevoit să-l convingă cu orice preţ. Poate că avea dreptate?

Căzută pe gânduri, îşi continuă drumul spre motel. Reuşise să-şi clarifice câteva chestiuni care o obsedau, fără totuşi să-şi răspundă la toate întrebările. După ce făcu o baie fierbinte care o mai relaxă după drumul lung pe care-l făcuse, o sună pe Suzy.

— Stai liniştită, îi spuse ea, nu lipsesc decât o zi sau două...

Refuză să-i divulge surorii ei locul în care se retrăsese şi închise imediat telefonul, de teamă să nu audă ce se întâmplase după plecarea ei. Nu voia nici să-i dea ocazia lui Suzy să ghicească locul unde se ascunsese. Era sigură că nimeni nu se va gândi s-o caute la Yosemite, care era o destinaţie exclusiv turistică.

Luă cina singură la restaurantul motelului, uitându-se pe furiş la numeroşii clienţi din sala plină de veselie. Era mai puţină lume decât vara, când campingul şi căsuţele erau

deschise pentru turişti, dar Yosemite atrăgea oricum mulţi vizitatori.

Înainte să urce în camera ei, se duse la supermarket să cumpere ceva de băut. Mâna i se opri în dreptul unei sticle de vin, dar când o ridică, observă că nu era ce dorea. Cumpără o cutie cu suc de portocale şi se întoarse la motel tot singură.

Zgomotul îndepărtat produs de muzică şi dans care ajungea în liniştea camerei ei îi accentua sentimentul de singurătate.

Aprinse lumina şi se aşeză într-un fotoliu, lângă fereastră, lăsând perdelele trase pentru a vedea vârfurile munţilor care se profilau în întunericul nopţii.

Luase cu ea săculeţul din catifea roşie în care ţinea pepitele de aur pe care i le dăruise Michael. Îl răsturnă în palmă. Pepitele străluciră în lumina slabă ca nişte lacrimi din aur, lacrimile pământului ei.

Deodată, simţi că parcă se rupe un zăgaz în trupul ei. Începu să plângă pentru pământul ei, pentru tatăl şi mama ei, pentru toată familia ei care avusese în proprietate White Acres, trăise şi se stinsese pe teritoriul ei. Plânse pentru Suzy, Jeremy şi Michael şi pentru vilele arse. Şi mai plânse şi pentru ea însăşi, lăsând să-i curgă lacrimile fără ruşine şi fără oprelişti. Nu plânsese în viaţa ei în felul acela, nici măcar în ziua vinderii domeniului. Toată furia şi durerea pe care le ascunsese atâta vreme în adâncul sufletului ei, ieşiră la suprafaţă sub formă de lacrimi.

Atunci când se opri din plâns, se simţi mai calmă, ba chiar mai uşurată, ca şi cum viaţa ei depăşise o etapă extrem de importantă.

Puse la loc în săculeţ pepitele de aur şi se cufundă într-un somn adânc şi fără vise.

***

A doua zi dimineaţă, Pamela se sculă devreme şi se duse să se plimbe până la rezervaţia Bridalveil şi se întoarse la motel pentru micul dejun. Plimbarea îi făcuse poftă de mâncare, aşa că înfulecă totul cu mare plăcere. Ouă, şuncă, clătite, suc de portocale şi cafea…

Nu hotărâse încă nimic, nu obţinuse niciun răspuns în timpul nopţii, dar îi venea să le dăruiască tuturor celor care-i întâlnea…

Se decise să se ducă la lacul Mirror, pe malul căruia se odihni bucurându-se din plin de liniştea şi pacea acelor locuri. Ca să ajungă la motel o luă pe o scurtătură, traversând o zonă locuită de personalul rezervaţiei.

La fereastra unei case îi atrase atenţia un obiect cunoscut. Se apropie şi văzu o soră a Olgăi, a Petruşkăi şi a Annei. Fără să mai stea pe gânduri bătu în uşă. Îi deschise o femeie frumoasă, care-i zâmbea miratăă.

— Unde aţi găsit această păpuşă? o întrebă Pamela fără nicio introducere.

Tânăra izbucni în râs.

— Toată lumea mă întreabă. E minunată, nu-i aşa? Mătuşa mea le face… Locuieşte la Fish Camp…

Pamela îşi notă adresa şi pe drumul de întoarcere era atât de bucuroasă, ca şi cum ar fi descoperit o mină de aur. Se amuză foarte tare de pasiunea ei bruscă pentru păpuşi.

Se opri câteva secunde să admire un pârâiaş a cărui apă sărea din piatră în piatră, cu spuma lui argintie strălucind în soare şi tânăra se gândi la ciudăţeniile vieţii ei. Nu cumva petrecuse prea mult timp făcându-şi griji pentru lucruri neînsemnate, lăsând problemele mari să-i alunece printre degete?

Rememorând ultimele luni din viaţa ei, trebui să recunoască faptul că principalul eveniment fusese întâlnirea cu Michael. El era bărbatul viselor ei şi-l iubea, cu voia sau fără voia ei. Oare l-ar mai fi iubit la fel de mult dacă el i-ar fi mărturisit încă de la început adevăratele

motive ale prezenţei lui la White Acres? Bineînţeles. Ar fi fost la fel de cucerit de ea dacă n-ar fi fost proprietara domeniului White Acres? Nu avea nicio îndoială.

Atunci, de ce se chinuia atâta? De ce repeta întruna nişte întrebări fără răspuns.

Se frământase multă vreme, având dubii în legătură cu Michael, făcându-l în mod inconştient răspunzător de eşecurile din trecutul ei.

Dar acum înţelegea adevărul. Venise vremea să se ocupe de viaţa ei.

Michael era bărbatul pe care-l iubea şi va trebui să iasă din cochilia ei ca să meargă spre el. Se va lupta în sfârşit pentru ea şi nu împotriva celorlalţi

Luă de jos o piatră şi o aruncă în râu cât mai departe, apoi se întoarse şi alergă până la motel. Luase o hotărâre, deşi era groaznic de speriată de scopul pe care-l avea de atins.

Avu nevoie numai de câteva minute ca să-şi achite nota de plată şi să-şi arunce lucrurile în maşină. Apoi plecă. Se întorcea acasă, se întorcea la Michael.

Capitolul 10

În după-amiaza aceea, soarele atârna pe cer precum un uriaş dovleac portocaliu atunci când ajunse la White Acres. Totuşi, câţiva nori cenuşii se îngrămădeau la orizont. Oare se anunţa furtună? se întrebă ea neliniştită.

Opri maşina lângă casă, nu departe de rulotele care adăposteau temporar administraţia şantierului. Bancheta din spate era plină de păpuşi ruseşti pe care se duseseră să le cumpere de la Fish Camp înainte să pornească spre casă.

Nişte muncitori se agitau de colo-colo, eliberând terenul de acoperişurile carbonizate pentru a fi înlocuite cu altele noi.

Rugându-se la Dumnezeu să nu fie prea târziu, Pamela se îndreptă spre o rulotă pe care scria „Angajări”. Bărbatul care stătea la birou – pe care se afla un cartonaş ce avea înscris pe el numele de „M.P. Oswald” – ridică ochii la sosirea ei şi-i zâmbi.

— Cu ce pot să vă ajut?

— Mi s-a spus că faceţi angajări, spuse ea cu curaj, încercând să nu i se vadă nervozitatea.

— Aşa este. Centrul de distracţii nu-şi va deschide porţile decât abia în luna martie, dar vom avea multe posturi disponibile şi înainte de această dată. Ce anume vă interesează?

Ea ezită. Atunci când inventase acest pretext ca să-i dovedească buna ei credinţă lui Michael, îşi imaginase acea scenă cu totul altfel. Michael ar fi intrat brusc, ar fi surprins acest dialog şi, fericit, ar fi luat-o în braţe înainte să mai apuce să-i răspundă funcţionarului. Din nefericire, lucrurile nu se petreceau aşa cum sperase ea. Michael nu se vedea prin preajmă şi ea nu putea să-l roage pe omul acela să aştepte până când patronul lui venea să-şi facă brusc apariţia în birou.

— Aş vrea să mă ocup de magazinul de suveniruri, dacă

se poate, spuse ea venindu-i inspiraţia. Am deja o mică prăvălie în oraş.

— Hmm…

El se uită la ea încruntând din sprâncene.

— Cred că ar fi mai bine să-l întreb pe domnul Donovan, spuse el în cele din urmă. Mie nu mi-a pomenit niciodată despre aşa ceva… Până atunci, completaţi totuşi un formular cu datele personale. Ar putea fi util…

Scoase un formular din sertar şi i-l întinse împreună cu un pix.

— Poftim. Avem nevoie de trei exemplare. Trebuie doar să precizaţi pe spate ce fel de prăvălie aveţi. În plus, ce-ar fi să mai adăugaţi şi motivele pentru care aţi venit la noi?

Ea se uită uluită la documentele pe care le avea în mână. I-ar fi luat două ore pe puţin ca să le completeze! Erau oare acestea atât de indispensabile pentru a obţine o întâlnire cu Michael? Trebuia să existe un mijloc mai rapid. Dar care să fie acela? în disperare de cauză, se aşeză pe un scaun şi începu să-şi scrie numele cu majuscule pe formular.

— Domnul Donovan va vedea personal aceste acte? se interesă ea totuşi, ca să fie mai sigură.

— Bineînţeles. Eu fac o primă selecţie menţionând recomandările mele, dar el ţine să studieze cu ochii lui fiecare CV. Dacă îl va reţine pe al dumneavoastră, atunci o să vă fixez o întâlnire cu dânsul, ca să poată lua decizia finală.

Declarându-se mulţumită în sinea ei, completă atentă fiecare rând până ajunse la rubrica delicată: explică de ce doreşti să fii angajată la White Acres.

Molfăi gânditoare vârful pixului vreme de câteva minute, apoi scrise hotărâtă: „Doresc din tot sufletul să am plăcerea să lucrez în slujba domnului Donovan care, nu mă îndoiesc nicio clipă, va avea un succes enorm în ceea ce vrea să realizeze la White Acres. Mi-ar plăcea să fiu alături de el ca să particip la acest triumf, deoarece niciodată n-am mai

întâlnit un bărbat atât de minunat şi cred că m-am îndrăgostit de el”.

Inima îi bătea ca un ciocan în piept atunci când puse pixul jos. Nu era ridicol? Ba da. Dar cealaltă soluţie care-i stătea la dispoziţie – şi anume aceea de a da ochii cu el pentru a-şi cere scuze şi a-i mărturisi că-l iubeşte – o speria puţin.

— Poftim, spuse ea întinzând hârtiile individului.

— Perfect. Dacă doriţi, pot să examinez CV-ul dumneavoastră chiar acum. S-a apropiat ora la care trebuie să merg la masă şi deocamdată n-am altceva mai important de făcut.

Se aşeză dreaptă în faţa lui, încercând să adopte o atitudine demnă şi liniştită, dar în zadar.

Pentru început, Oswald păru mulţumit de informaţiile pe care le scrisese, ba chiar impresionat. Dar în timp ce parcurgea ultima rubrică, expresia feţei lui deveni uluită. O studie o vreme, neîndrăznind să ridice capul spre ea.

— Bine… spuse el în cele din urmă dregându-şi glasul. O să… ăă… Scuzaţi-mă. Trebuie să mă duc alături, să dau un telefon.

Dispăru apoi în cămăruţa învecinată, dar Pamela avu impresia clară că o spiona prin uşa rămasă întredeschisă. Îl auzi formând un număr, apoi şoptind câteva cuvinte, după care reveni şi se aşeză din nou la birou. Pe când îi arunca priviri pe furiş, chemă un băiat căruia îi dădu formularul să i-l ducă lui Michael Donovan.

Pamela aşteptă răbdătoare, în aparenţă cel puţin, în timp ce individul se prefăcea că e cufundat în studierea dosarului din faţa lui.

În cele din urmă, sună telefonul. Oswald ridică receptorul şi răspunse interlocutorului său prin câteva cuvinte scurte, privind în continuare pe furiş spre Pamela.

— Domnul Donovan poate să vă primească chiar acum, o anunţă el în sfârşit, după ce închise telefonul. M-a rugat să

vă conduc în casă. Bineînţeles, dacă nu vă grăbiţi să plecaţi... adăugă el repede.

Zâmbetul fermecător pe care i-l adresă Pamela îl tulbură pe funcţionar.

— Nu mă grăbesc, îi răspunse ea cu un calm aparent. Unde pot să-l găsesc?

— În... în birou.

Ridică rapid ochii spre ea, după care şi-i coborî din nou în dosar.

— Dânsul a spus „imediat”, îngăimă el, vizibil încurcat.

După ce-i mulţumi, ea coborî cele câteva trepte din faţa rulotei şi se îndreptă spre casă.

Oare cum o va primi Michael? Habar n-avea. O va privi tot ca pe un duşman, ca pe o complice a unui incendiator sau o spioană aflată în slujba adversarilor săi? Tâmplele îi zvâcneau atât de tare, încât fu nevoită să se oprească o secundă pe treptele de la intrarea în casă.

Uşa era deschisă. Nevăzând pe nimeni, se apropie încet de biroul în care obişnuia tatăl său să lucreze. Nici aici uşa nu era închisă, ci doar întredeschisă. Pamela închise ochii, inspiră adânc aer în piept şi apoi bătu o dată scurt.

— Intră.

Se aştepta să audă vocea lui, dar nu atât de tare. Surprinsă, tresări, apoi intră în încăpere.

El stătea la masa din stejar sculptat plină de dosare şi nu ridică ochii atunci când ea se opri în faţa lui. Ţinea în mână CV-ul pe care-l completase cu câteva minute mai înainte şi-i făcu semn spre un fotoliu, invitând-o să ia loc, aşa cum ar fi procedat probabil cu oricare alt vizitator.

— Universitatea Briggs... şopti el în timp ce citea. E o şcoală foarte bună.

— Aşa este, aprobă ea.

Dacă o să vorbească şi de acum încolo cu o voce atât de tremurată, mai bine mă abţin, îşi spuse ea furioasă pe ea însăşi. Dar de fapt ce importanţă avea dacă fusese la o

universitate proastă sau bună? Acea cerere de angajare nu fusese decât un pretext pentru a obţine o întâlnire. Doar nu-şi imagina că apelase pentru un loc de muncă la White Acres în mod serios? Ar fi mai bine să păstreze tăcerea până când va afla ce are de gând.

— Sporturi: golf la liceu… continuă el.

În cele din urmă ridică ochii spre ea, dar tânăra avu impresia că se afla în faţa unui străin. Se purta de parcă n-ar fi recunoscut-o.

— Peste câteva luni vom avea nevoie de cineva care să se ocupe de terenul de golf. Eşti interesată?

Ea scutură din cap, încercând să descopere o urmă de ironie în privirea lui, dar fără succes. Era pe punctul de a-l întreba ce joc mai era şi acela, de ce o chinuia atât de tare, dar şi de data asta preferă să fie prudentă şi nu spuse nimic.

— Clubul de exprimare orală, redactor la ziarul universităţii… N-ai jucat niciodată teatru? o întrebă el pe neaşteptate.

— Am… nu, răspunse ea derutată. Sunt mult prea timidă pentru o asemenea meserie.

Oare cât mai avea de gând să se distreze pe seama ei, supunând-o la astfel de chinuri?

— Aşa este… spuse el căzut pe gânduri, privind-o fără nicio urmă de emoţie.

Continuă să citească din CV cu voce tare.

— Asistentă legislativă a unui senator. Asta trebuie să fie o muncă pasionantă, observă el. Ce te determină, după o asemenea funcţie, să vrei să te izolezi într-o prăvălioară de ţară?

Pamelei i se puse un nod în gât. Nu se aşteptase ca el să-i studieze cu lupa CV-ul şi nu-i prea plăcea acea „disecţie” a calităţilor ei profesionale.

— Într-adevăr, era pasionant, dar Sacramento e un oraş rece şi departe de locul meu de baştină. Mie îmi place să

trăiesc aici, unde cunosc pe toată lumea, unde mă simt bine şi în siguranţă…

El se uită la ea fără să comenteze vorbele ei, după care continuă:

— Văd că ai un magazin în oraş. Accepţi să-l abandonezi ca să lucrezi cu normă întreagă pentru noi?

— Sunt… sunt gata să abandonez tot, spuse ea pe un ton exaltat pe care nu şi-l dorise.

Se înroşi brusc la faţă şi se foi nervoasă pe marginea fotoliului. Ochii lui albaştri o priveau din nou. Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut să descifreze ce se ascundea în spatele acelei priviri reci!

— Domnişoară Starbuck, spuse el în cele din urmă, aş vrea să-ţi ofer un post.

— B… bine.

Oare chiar aşa era?

— Vino cu mine, spuse el ridicându-se în picioare. E necesar să vezi mediul în care ai să lucrezi înainte să iei o hotărâre…

Ea porni în urma lui, uşor năucită. Unde naiba avea de gând s-o ducă?

— Aici e! o anunţă el pe când intrau în salon. Ce părere ai?

Ea îşi roti privirea prin cameră. Ca şi celelalte încăperi, şi aceasta rămăsese exact aşa cum era înainte ca ea să plece.

— Ăă… Da, e foarte bine, dar…

— Şi aici? o opri el arătându-i mica sufragerie în care luase masa cu câteva zile în urmă.

— Mi-a plăcut întotdeauna locul acesta, recunoscu ea. Dar nu înţeleg ce anume…

— Vino cu mine.

Deschise uşa bucătăriei şi se dădu la o parte ca s-o lase să treacă.

— Asta a fost renovată, îi explică el. Am amenajat-o într-un stil mai modern.

Bucătăria era singura încăpere pe care Pamela n-o văzuse atunci când venise aici împreună cu comitetul. Într-adevăr, fuseseră făcute schimbări importante. Observă în tăcere chiuveta dublă, cuptorul cu microunde, frigiderul uriaş şi blatul nou de pe masa de lucru. Fusese dărâmat un zid şi într-un superb şemineu din colţ ardea focul.

— E fantastic! şopti ea în cele din urmă.

— Crezi că o să poţi lucra aici? insistă el.

Ce naiba avea de gând să-i ofere? Un post de menajeră?

— Bineînţeles, Michael…

— Vino, o opri el brusc. Mai am să-ţi arăt o cameră.

Ea îl urmă pe scări şi ştiu, încă înainte ca el să deschidă uşa, că o conducea în dormitorul lui.

— Crezi că o să fii în stare să te ocupi şi de camera asta?

— Michael! exclamă ea, jumătate uluită, jumătate amuzată.

— Aşadar, ce părere ai? repetă el.

— Ce vrei să spui, Michael? Ce legătură au toate astea cu magazinul de suveniruri?

El se prefăcu extrem de surprins.

— Magazinul de suveniruri? Dar nu pentru postul ăsta ai candidat…

— A, nu? se interesă ea, bănuitoare. Dă-mi să văd…

El îi întinse formularul şi ea citi în dreptul rubricii „postul dorit”: „soţie a proprietarului” scris cu litere groase şi roşii.

Ea ridică ochii spre Michael, neştiind ce atitudine să adopte. Îi venea să râdă, dar privirea lui rece ca gheaţa o opri. Era oare o glumă, sau încă o tortură la care o supunea?

— E greşit… începu ea cu o voce nesigură.

— Greşit? repetă el cu răceală în glas. Te-ai răzgândit cumva? Refuzi acest post?

— Da. În fine… Adică nu…

Nu mai ştia ce să spună. Stratagema pe care o pusese la cale părea să se întoarcă împotriva ei. Michael trebuia să

înceteze odată să joace acest joc crud, ale cărui reguli îi erau total necunoscute şi ca să-l forţeze să facă asta nu vedea decât o soluţie: să joace cu cărţile pe masă.

— Puţin îmi pasă de postul tău, îi mărturisi ea brusc. Nu ai înţeles până acum? Pe tine te doresc, pe tine şi nimic altceva…

Gata! O spusese! Şi dacă el n-o va vrea… măcar ştia că încercase.

El se uită îndelung la ea, apoi îi luă mâinile pe care ea le frângea din cauza nervozităţii care o stăpânea.

— Chiar dacă sunt un escroc? îi şopti el.

Privirea lui îşi pierduse brusc răceala şi tânăra citi în ea o vulnerabilitate care o luă pe nepregătite. Clătină din cap, emoţionată profund.

— Pentru că să ştii că nu sunt.

— Da, ştiu, şopti ea.

Zâmbetul care lumină privirea tânărului i se păru ca o rază de soare, după o lungă perioadă ploioasă.

— Îmi e indiferent ce gândeşte restul lumii, din moment ce tu eşti convinsă de acest lucru.

El o prinse cu tandreţe de talie, o trase spre el şi Pamela puse capul pe pieptul lui.

— Eu nu i-am vorbit niciodată lui Jeremy despre acel oraş din Oregon, îi spuse ea lipindu-şi trupul şi mai tare de al lui. Şi n-am spionat niciodată în camera ta…

— Ştiu, îi răspunse el mângâind-o pe păr. Şi nu te-am bănuit niciodată în mod serios că ai fi făcut aşa ceva. Dar atunci când ţi-am văzut poza pe acel fluturaş şi acei oameni din Oregon…

— Ssttt, spuse ea punând un deget pe buzele lui Michael. Acum, acest lucru nu mai are nicio importanţă.

— Nu, ai dreptate…

O strânse şi mai tare în braţe, ca şi cum s-ar fi temut să nu-i scape din nou.

— Cum aş putea să am asemenea bănuieli împotriva

soţiei mele?

— Oh, Michael! exclamă ea. Soţia ta? Chiar vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Păi, scuză-mă, Pamela... suspină el prefăcându-se exasperat.

Despre ce naiba vorbim noi încă de când ne-am văzut pentru prima oară? Atunci când îţi spuneam că te doresc, credeai că glumesc?

Se aplecă şi o sărută uşor pe nas, obraji şi frunte...

— În plus, dacă nu ne căsătorim, cine se va ocupa de redecorarea acestei case? N-ai observat că nu m-am atins de nimic de la plecarea ta? Nu pentru că n-am vrut, ci pentru că ţineam să-ţi asumi tu sarcina asta.

Soţia lui Michael Donovan... Doamna Pamela Donovan. I se păru ciudat să constate cu câtă rapiditate se obişnuia cu acel gând. Poate că subconştientul său ştiuse acest lucru din ziua în care se întâlniseră lângă fântâna care îndeplineşte dorinţe.

Ea îşi aminti însă brusc că nu toate problemele lor erau rezolvate.

— Dar, Michael... începu ea încruntând din sprâncene. Incendiul... Cine a pus focul la White Acres?

El înfăşură încet o şuviţă de păr în jurul degetului său.

— Ai avut dreptate... şi trebuie să-ţi cer scuze pentru asta. N-a fost Jeremy.

Ea răsuflă uşurată.

— Dar cine l-a pus?

— Unul din grevişti, un individ pe care-l dădusem afară în urmă cu câteva săptămâni şi care s-a întors imediat ce a auzit despre grevă, ca să încerce să se răzbune. L-au denunţat ceilalţi, atunci când şi-au dat seama că el era autorul acestui dezastru.

Ea închise ochii şi-şi puse capul pe umărul lui.

— Sunt atât de fericită că n-ai fost rănit... Mi-a fost atât de frică... Privind-o intens, el îşi lipi cu tandreţe buzele de

gura ei, într-un sărut pasionat care pecetluia încrederea şi dragostea pe care o evitaseră atât de mult timp să şi-o dăruiască unul altuia.

El îi dădu drumul cam fără tragere de inimă şi, luând-o cu braţul după umeri o conduse la fereastră.

— Vino să vezi... Peste câteva zile, nici n-o să-ţi mai vină să crezi că aici a avut loc un incendiu.

— Da, şopti ea gânditoare, privind spre locul în care se odihniseră cândva strămoşii ei.

— La ce te gândeşti? o întrebă el prinzând-o de bărbie.

— La nimic...

— Nu e adevărat.

— La... la bucata aceea de pământ...

— Cimitirul?

Ea ridică ochii spre el, uluită. Cum de ghicise?

— Se află şi acum în acelaşi loc. Imediat ce l-am descoperit, am modificat planurile de construcţie. Nu voiam să vină fantomele şi să mă tragă de picioare în fiecare noapte...

Ea râse, dându-şi frâu liber bucuriei, în timp ce ultimele fărâme de vinovăţie se risipeau. Acum, strămoşii ei nu mai aveau ce să-i reproşeze.

— Oh, Michael! şopti ea. Cu fiecare minut care trece, te iubesc şi mai mult...

— Vei avea multe ocazii de acum încolo să mi-o dovedeşti, îi răspunse el cu emoţie.

— Chiar aş putea să mă ocup de magazin?

— Eu aşa sper. De altfel, aş vrea să-ţi muţi expoziţia aici. Îi va sta mult mai bine la White Acres.

— Şi Suzy ar putea să mă ajute...

— Nu cred că va dori să facă aşa ceva. Mi-a mărturisit zilele trecute că ar vrea să-şi continue studiile, îi explică el văzând aerul mirat al Pamelei.

— E adevărat? Oh, suspină ea, de când aştept să se hotărască odată! Mă bucur pentru ea. Dar... Jeremy?

— Noi doi am avut o lungă discuţie. El şi Suzy au decis că sunt mult prea tineri ca să se gândească la o viaţă în comun. Vor să trăiască o vreme separat. Jeremy va pleca în statul Montana.

— În Montana? De ce? Michael dădu din umeri.

— Nu prea ştiu. Cred că începe nouă campanie ecologistă. Am impresia că, în ciuda eşecului precedent, vrea să demonstreze cuiva că poate avea succes…

— Tatălui său, nu-i aşa? Michael clătină din cap.

— Dar pe tine, Michael, White Acres te-a ajutat cumva să dovedeşti ce doreai în faţa tatălui tău?

El îi atinse uşor obrazul cu degetul.

— Da… Dar există lucruri mult mai importante în viaţă.

— Care? şopti ea.

— Nu bănuieşti?

— Vreau să le aud de la tine şoptindu-le, strigându-le zi şi noapte, mereu…

— Încă mai ai îndoieli? o întrebă el cu o sclipire ironică în ochi.

— Michael!

El zâmbi şi o strânse în braţe atât de tare, încât Pamelei i se păru că se sufocă de fericire.

— Te iubesc, şopti el.

— Te iubesc… Michael Donovan. Piratul meu de apă dulce.

Sfârşit